ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΠΟΥ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΟ ΕΙΔΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2012

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Η υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης με επαναστατική προοπτική *είναι πάντα επίκαιρη γιατί οι αλυσίδες των καταπιεσμένων θα σπάσουν μόνο αν αγωνιστούμε με κάθε μέσο ατομικά και συλλογικά. Όλες οι ανατρεπτικές προθέσεις πρέπει να οργανωθούν από κοινού και μην θέτονται ζητήματα διαχωρισμού μέσα στον ίδιο τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε πως τα μέσα που χρησιμοποιούνται για την ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος είναι παράλληλες γραμμές προς την ίδια αυτή κατεύθυνση.*

Ο ένοπλος αγώνας είναι μια ριζοσπαστική μορφή πάλης και ως τέτοια πρέπει να αναλύεται. Είναι ακόμα μια επιλογή μέσα στην πολύμορφή δράση του επαναστατικού και ριζοσπαστικού κινήματος, αφού προωθεί την έμπρακτη και άμεση αντιπαράθεση με το κράτος και τους μηχανισμούς εκμετάλλευσης.

Οι σύντροφοι που κατηγορούνται για την υπόθεση του Ε.Α. συνεχίζουν να νοηματοδοτούν τον αγώνα και να εκφέρουν λόγο και κριτική για την ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού μέσα και έξω από τα κελιά της δημοκρατίας και των δικαστηρίων.

Έτσι, θεωρούμε σημαντικό να συνεισφέρουμε στην ανάδειξη της υπόθεσης του Επαναστατικού Αγώνα και να σταθούμε αλληλέγγυοι στους συντρόφους που αυτή τη στιγμή δικάζονται.

Λίγα λόγια για την υπόθεση...

Στις 10/03/2010, κατά την διάρκεια προπαρασκευαστικής ενέργειας και ύστερα από ένοπλη συμπλοκή με αστυνομικές δυνάμεις στην Δάφνη, πέφτει νεκρός ο αναρχικός Λάμπρος Φούντας, μέλος της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας. Ένα μήνα αργότερα, τον Απρίλιο του 2010 συλλαμβάνονται οι αναρχικοί Ν. Μαζιώτης, Π. Ρούπα και Κ. Γουρνάς, οι οποίοι αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή τους στην οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας, καθώς και οι αναρχικοί Χ. Κορτέσης, Β. Σταθόπουλος και Σ. Νικητόπουλος, οι οποίοι αρνούνται τι κατηγορίες για συμμετοχή στην οργάνωση και υποστηρίζουν ότι η δίωξή τους βασίζεται στην πολυετή συμμετοχή τους στους κοινωνικό-ταξικούς αγώνες, καθώς και στην πολιτική τους ένταξη στον αναρχικό χώρο. Για συμμετοχή στην οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας κατηγορείται και ο Κ. Κάτσενος εις βάρος του οποίου εκκρεμούσε για 18 μήνες ένταλμα σύλληψης. Αυτό που το σύστημα επιδιώκει με τις συλλήψεις αυτές είναι να συντρίψει ένα ουσιαστικό κομμάτι του ανατρεπτικού κινήματος.

Στα πλαίσια της ευρύτερης κατασταλτικής επίθεσης του κράτους και με αιχμή και στόχο την οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας, έξι μήνες μετά κλητεύονται και ανακρίνονται δεκάδες σύντροφοι, φίλοι και συγγενείς. Εδώ, οι φιλικές και κοινωνικές σχέσεις μετατρέπονται σε σχέσεις μεταξύ «τρομοκρατών» και τα σπίτια βαπτίζονται «γιάφκες». Στη πρώτη γραμμή της κρατικής προπαγάνδας βρίσκονται και τα Μ.Μ.Ε. αναρτώντας φωτογραφίες και εξιστορώντας τις ζωές των «επικίνδυνων τρομοκρατών». Στόχευση και αυτής της κατασταλτικής επιχείρησης του καθεστώτος είναι να απαξιώσει και να απομονώσει κάθε μορφή αντίστασης και να εξοντώσει πολιτικά και κοινωνικά αυτούς που μάχονται εναντίον του.

Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το γεγονός πως οι συλλήψεις των συντρόφων τοποθετούνται μέσα σε ένα συγκεκριμένο ιστορικό, κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο. Η επίθεση του κράτους εναντίον της οργάνωσης Ε.Α. είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την υπαγωγή της Ελλάδας στην εξουσία της τρόικας, της υπερεθνικής οικονομικής και πολιτικής ελίτ, που στόχο έχουν τη λεηλασία του κοινωνικού πλούτου και την πλήρη υποβάθμιση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Από τις 05/10/11 έχει ξεκινήσει η δίκη της υπόθεσης του Ε.Α. στα ειδικά δικαστήρια του Κορυδαλλού με τα Μ.Μ.Ε. να απουσιάζουν παντελώς σε μια εμφανή προσπάθεια φίμωσης του λόγου των κατηγορουμένων. Οι σύντροφοι Ν. Μαζιώτης, Π. Ρούπα και Κ. Γουρνάς

βρίσκονται έξω από τη φυλακή λόγω συμπλήρωσης του 18μηνου προσωρινής κράτησης και οι Χ. Κορτέσης, Β. Σταθόπουλος και Σ. Νικητόπουλος παραμένουν ελεύθεροι από τον Ιούνιο του 2011 μετά από βούλευμα του συμβουλίου εφετών. Αποφυλακίστηκε μετά από 6 μήνες και ο Κ. Κάτσενος σε βάρος του οποίου εκκρεμούσε ένταλμα σύλληψης και ο οποίος παρουσιάστηκε στις Αρχές λίγες μέρες πριν την έναρξη της δίκης. Κατηγορούμενη στις αίθουσες του δικαστηρίου είναι και η Μ. Μπεραχά της οποίας η δίωξη είναι καθαρά εκδικητικής φύσεως λόγω της συζυγικής της σχέσης με τον Κ. Γουρνά.

Οι αγωνιστές που επιλέγουν να χτυπούν έμπρακτα την καπιταλιστική μηχανή, τις δομές και τα εργαλεία της, χαρακτηρίζονται τρομοκράτες. Όμως «τρομοκράτες» είναι όσοι μας εξωθούν στη φτώχεια, στην ανέχεια και στην υποβάθμιση των ζωών μας.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ
ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ**

Συνέλευση για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ ΣΤΙΣ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΤΗΣ ΝΔ ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΟΥ ΣΤΙΣ 30 ΜΑΙΟΥ 2006

Αν υπήρχε δικαιοσύνη, αληθινή και πραγματική, τότε άνθρωποι σαν τον Βουλγαράκη-για μένα είναι και αληταράς και κάθαρμα είναι και εγκληματίας-τότε θα έπρεπε να κάθεται στη δική μας θέση να απολογηθεί για εγκλήματα. Για εγκλήματα που έχει κάνει κατά του λαού.

Όταν είχαμε τοποθετηθεί στις 24 Οκτωβρίου, εγώ προσωπικά όταν μας προσάψατε τις κατηγορίες και μας διαβάσατε το κατηγορητήριο, είχα πει ότι στη θέση μας, ότι άλλοι θα έπρεπε να είναι στη θέση του εδωλίου να απολογηθούν για εγκλήματα.

Ανάμεσα σε αυτούς-είχα πει και ονόματα-είναι μέλη της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, επιχειρηματίες, μέλη των δύο τελευταίων κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, είχα συμπεριλάβει και το συγκεκριμένο όνομα, του Βουλγαράκη που ήρθε εδώ σήμερα.

Είχα αναφέρει πρωτοκλασάτα στελέχη της κυβέρνησης Καραμανλή και της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, του Παπανδρέου και συγκεκριμένα και το όνομα του Βουλγαράκη.

Αυτός ο συγκεκριμένος εάν υπήρχε περίπτωση να δικαστεί από λαϊκό δικαστήριο, που θα αποτελείτο από το λαό, όχι από ένα δικαστήριο σαν το δικό σας, γιατί εσείς τον γλύφετε στην πραγματικότητα-για μας δεν είστε πραγματικό δικαστήριο, ούτε έχετε σχέση με πραγματική δικαιοσύνη-εάν ήταν δυνατό αυτός ο άνθρωπος να δικαστεί από πραγματικό δικαστήριο, τότε η τιμωρία του θα ήταν πάρα πολύ αυστηρή.

Το τι νιώθει ο λαός για τον συγκεκριμένο άνθρωπο το έχουμε διαπιστώσει όλοι. Δεν μπορεί να κυκλοφορήσει πουθενά ανοιχτά. Όπου και αν πηγαίνει, τον βρίζουν, τον λένε κλέφτη, του πετάνε γιαούρτια, δεν μπορεί να κυκλοφορήσει ανοιχτά.

Αντίθετα εμείς αν θέλουμε να κάνουμε μια σύγκριση μεταξύ ημών και αυτού εδώ του αληταρά, εμείς είμαστε ανοιχτά έξω, είμαστε περήφανοι γι' αυτό που είμαστε, δηλώνουμε ανοιχτά αυτό που είμαστε και υπερασπιζόμαστε και τις ενέργειες μας και την συγκεκριμένη εναντίον αυτού του καθάρματος και τυγχάνουμε λαϊκής αποδοχής.

Αν λοιπόν θέλουμε να βάλουμε εμάς τους τρεις του Επαναστατικού Αγώνα και δίπλα τον Βουλγαράκη, ο λαός αυτόν θα φτύνει και όχι εμάς. Γιατί εμείς έχουμε λαϊκή αποδοχή, Ο Βουλγαράκης και καθάρματα πολιτικά σαν τον Βουλγαράκη δεν έχουν καμία λαϊκή αποδοχή. Τους φτύνουν και τους περιφρονούν.

Είχε τοποθετηθεί και η συντρόφισσα Ρούπα στις 24 Οκτωβρίου όταν είχε τοποθετηθεί για το κατηγορητήριο. Είχε πει ποια είναι τα κίνητρα των επαγγελματιών πολιτικών γιατί και ο συγκεκριμένος, επαγγελματίας πολιτικός είναι.

Είχε πει ότι τα κίνητρα των συγκεκριμένων αυτών ανθρώπων όπως αυτουνού, είναι ποταπά και ιδιοτελή. Μπήκαν στη πολιτική απλά για να πλουτίσουν. Για να αυξήσουν την οικονομική τους επιφάνεια, για να αυξήσουν την περιουσία τους και ο συγκεκριμένος είναι αρκετά ευκατάστατος και πλούσιος.

Αντίθετα εμείς ότι έχουμε κάνει-γιατί εμείς είμαστε από τον λαό στην πραγματικότητα και δεν έχουμε περιουσίες, να συγκριθούμε, ποιοι είναι εγκληματίες και ποιοι δεν είναι-, αντίθετα εμείς, δράσαμε προς όφελος του λαού, αυτού που τον βρίζει τον συγκεκριμένο αληταρά.

Το χρήμα και η εξουσία είναι τα κίνητρα ανθρώπων όπως του συγκεκριμένου. Αν λοιπόν θεωρήσουμε ότι η πολιτική είναι ένα ευγενές λειτούργημα, αυτό εμείς το έχουμε διεξάγει και όχι ο Βουλγαράκης. Εάν πολιτική θεωρείται ότι είναι η δράση προς όφελος του κοινωνικού συνόλου, αυτό εμείς το έχουμε κάνει και όχι ο Βουλγαράκης και όχι άτομα σαν τον Βουλγαράκη, επαγγελματίες πολιτικοί.

Στην πραγματικότητα οι επαγγελματίες πολιτικοί, η ιδιότητα του επαγγελματία πολιτικού είναι συνώνυμο του επαγγελματία κλέφτη, του επαγγελματία ληστή, του επαγγελματία απατεώνα, του επαγγελματία κερδοσκόπου. Και σε αυτή την κατηγορία ο Βουλγαράκης ανήκει ο συγκεκριμένος.

Αυτοί οι άνθρωποι εκμεταλλεύονται τον λαό, εκμεταλλεύονται τις ανάγκες του λαού για να εκμαιεύσουν την ψήφο του με σκοπό να πλουτίσουν. Και αποδεικνύεται πόσο διε-

φθαρμένο είναι το σύστημα, αυτό που λέγεται αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Δεν είναι ένα σύστημα που κυριαρχεί ο λαός και έχει την εξουσία. Είναι ένα σύστημα όπου ο λαός εκχωρεί τα δικαιώματα του σε ανθρώπους σαν τον Βουλγαράκη, σε ανθρώπους σαν τον Καραμανλή, σε ανθρώπους σαν τον Παπανδρέου και όλο αυτό το συνάφι των πολιτικών καθαρμάτων να αποφασίζουν για λογαριασμό του. Αυτό στην πραγματικότητα δεν είναι δημοκρατία με την έννοια ότι ο λαός άρχει και κυριαρχεί και έχει την εξουσία. Μέσα σε αυτό το σύστημα, ο Βουλγαράκης είναι με τα μπούνια, διεφθαρμένος ως το μεδούλι.

Εξάλλου, όπως έχει ομολογηθεί, υπάρχει μεγάλη σχέση ανάμεσα στους επαγγελματίες πολιτικούς και στα μέλη της οικονομικής εξουσίας. Έχει λεχθεί, έχει ονομαστεί διαπλοκή, το ότι οι άνθρωποι της πολιτικής εξουσίας έχουν σχέση με επιχειρηματίες, με εταιρίες κι αυτό που ονομάζεται «μίζα», είναι ουσιαστικά τα δωράκια που δίνουν οι επιχειρηματίες σε ανθρώπους σαν τον Βουλγαράκη για να τους διευκολύνουν. Για να παίρνουν ανταλλάγματα, για να τους διευκολύνουν οικονομικά, για να τους αναθέτουν δημόσια έργα για παράδειγμα.

Όμως εμείς πιστεύουμε ότι αυτό το φαινόμενο δεν είναι μια παρέκκλιση στο πολιτικό σύστημα, είναι ο κανόνας. Και εδώ θέλω να αναφερθώ στο πόθεν έσχες του συγκεκριμένου ανθρώπου.

Για παράδειγμα, στην υπόθεση Siemens, τα μέλη των δύο κομμάτων εξουσίας, του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ δωροδοκήθηκαν. Και η Siemens έχει σχέση με το C4I, το σύστημα ασφαλείας των ολυμπιακών αγώνων, για το οποίο έχουν κατηγορηθεί και ο Βουλγαράκης και ο υφιστάμενος του ο Μαρκογιαννάκης που ήταν και οι δύο στο υπουργείο Δημοσίας Τάξης. Ποιοι είναι πραγματικοί εγκληματίες; Αυτοί ή εμείς; Και να δούμε ποιος είναι ο έντιμος. Δεν τα λέω εγώ, τα λέει η Καθημερινή, καθεστωτική φυλλάδα είναι.

Ο Βουλγαράκης εκλέχτηκε το 1989 βουλευτής. Είχε τότε 13 ακίνητα. Το 2008 είχε 50 ακίνητα. Φτωχαδάκι, έτσι; Λέει εδώ: «Το χαρτοφυλάκιο ακινήτων για το νέο ζεύγος (Βουλγαράκη-Πελέκη, πάνε μαζί), αρχίζει να γεμίζει το 1989, χρονολογία 1ης εκλογής του κ. Γιώργου Βουλγαράκη στη βουλή και έκτοτε ανελλιπώς έως σήμερα εκλέγεται. Τα περισσότερα ακίνητα του Κρήτα πολιτικού την χρονιά εκείνη-13 όπως είπα-προέρχονται από γονική παροχή και είναι επαγγελματικής χρήσεως στο Ηράκλειο Κρήτης και σε ποσοστό 12,5%. Την ίδια χρονιά αγοράζεται από τον ίδιο και το διαμέρισμα στο Κολωνάκι ενώ ως πηγή προέλευσης των χρημάτων αναφέρονται εισοδήματα προηγουμένων χρόνων». Από που και ποιων εισοδημάτων, καμία αναφορά.

«Το 1990 ο κ. Βουλγαράκης αγοράζει δύο διαμερίσματα και μία αποθήκη στο Λαύριο». Πάλι με εισοδήματα προηγουμένων χρόνων στο πόθεν έσχες.

«Το 1991 αποκτά από κληρονομιά δύο διαμερίσματα (το ένα κατά 50%) και ένα κατάστημα (50%) στο Ηράκλειο Κρήτης αλλά και το 25% τεσσάρων αγροτεμαχίων συνολικής έκτασης 112 στρεμμάτων στο Ρέθυμνο. Το 1992-είναι η πρώτη χρονιά που είναι υπουργός ο κ. Βουλγαράκης (υφυπουργός ΠΕΧΩΔΕ στην κυβέρνηση Μητσοτάκη), γίνονται σοβαρές αγορές του ζεύγους στην περιοχή του Λυκαβηττού. Εξ αδιαιρέτου αγοράζουν με την σύζυγο του τέσσερα διαμερίσματα, μία αποθήκη και ένα γκαράζ» Προέλευση χρημάτων, πάλι εισοδήματα προηγούμενων ετών.

Το 2000 η κ. Πελέκη έχει ήδη το συμβολαιογραφικό γραφείο, είναι επιτυχημένη συμβολαιογράφος, συστήνουν εταιρία παροχής υπηρεσιών. Σε πρώτη φάση ανήκει σε off shore εταιρία με την επωνυμία Letmar Holdings LTD που είχε έδρα την Κύπρο.

Ποιες είναι οι καταθέσεις τους, τα λεφτά τους; «Το 2003 ο Βουλγαράκης δηλώνει εισοδήματα 61.870 ευρώ από βουλευτική αποζημίωση και η σύζυγος του 601.000 ευρώ. Το 2006-όταν έγινε η απόπειρα του Επαναστατικού Αγώνα εναντίον του-έχουν καταθέσεις 1.358.540 ευρώ και ρέπος 141.534», φτωχαδάκι δηλαδή!

Όταν έγινε υπουργός το 2004, υπουργός Δημοσίας Τάξης, όταν επανεκλέχτηκε η ΝΔ, εδώ αυξάνεται η βουλευτική του αποζημίωση, είναι 86.319 ευρώ και 28.175 από άλλες πηγές, ενώ τα έσοδα της συζύγου του ως συμβολαιογράφου είναι πολύ παραπάνω, ανέρχονται σε 1.045.943 ευρώ.

«Το 2004 καταγράφεται ότι έχουν 37 δικαιώματα σε ακίνητα. Αγοράζουν εξ αδιαιρέτου οικόπεδο στον δήμο Γαζίου Ροδιάς Ηρακλείου Κρήτης, 4 στρεμμάτων αντί 50.000 ευρώ», που πάλι προήλθαν από εισοδήματα προηγούμενων ετών.

Η κ. Πελέκη αγόρασε διαμέρισμα με αποθήκη και πάρκινγκ στην Αθήνα, έχουν καταθέσεις 1.500.000 ευρώ και 345.070 σε ρέπος. Έχουν μετοχές σε εταιρίες, έχουν φουσκωτό 9,5 μέτρων. Το 2005 το εισόδημα του υπουργού Δημοσίας Τάξης ήταν 123.358 ευρώ ενώ της συζύγου του 737.859 ευρώ, λίγο μειωμένο σε σχέση με άλλες χρονιές αλλά εντάξει, δεν τρέχει τίποτα. Κείνη την περίοδο, μόνο ο κ. Μάνος, ένας δεξιός πολιτικός και βιομήχανος, αν θυμάμαι καλά, είχε 3,2 εκατομμύρια ευρώ.

Το 2008 λοιπόν, ενώ ξεκινάει όπως είπα με 13 ακίνητα το 1989, έχει 50 ακίνητα το 2008. 12 διαμερίσματα στο Ηράκλειο Κρήτης και έχουν ψιλή κυριότητα και τα παιδιά τους. Αυτός είναι ο έντιμος πολιτικός ανήρ; Αυτός ήρθε εδώ να καταθέσει εναντίον μας; Να πει τι, δηλαδή; Ότι δεν καταφέραμε να τον βγάλουμε από την μέση για τα καλά που έκανε στον ελληνικό λαό και στην ελληνική κοινωνία;

Σεις είστε ένα δικαστήριο που τον γλύφετε. Το δικό σας δικαστήριο αυτή την δουλειά έχει. Το έχω ξαναπεί, είναι ένα ταξικό δικαστήριο και δουλειά σας είναι να υπερασπίζετε τέτοιους ανθρώπους.

Ο κ. Βουλγαράκης ήταν μέλος μιας κυβέρνησης από το 2004 ως το 2009 που μέσα σε 5 χρόνια καταγράφτηκαν 50 σκάνδαλα. Βέβαια τα σκάνδαλα για εμάς, τον Επαναστατικό Αγώνα δεν είναι μια παρέκκλιση (του συστήματος) όπως λένε τα media ή κάποιοι πολιτικοί. Ότι είναι σκάνδαλο δεν είναι μια παρέκκλιση του συστήματος, είναι ο κανόνας λειτουργίας του καπιταλιστικού συστήματος και της οικονομίας της αγοράς. Είναι ο κανόνας, όχι η εξαίρεση ούτε η παρέκκλιση.

Σε κάποια από αυτά ο Βουλγαράκης έχει πολύ άμεση εμπλοκή. Για τα δύο που τον επιλέξαμε ως στόχο ήταν οι υποκλοπές και οι απαγωγές των πακιστανών. Το λέει καθαρά και η προκήρυξη. Βέβαια, μετά το όνομα του εμπλέχτηκε και σε άλλα σκάνδαλα της «ωραίας» πολιτικής ζωής. Το είπε και μόνος του ότι τον απειλούσαν όταν ήταν υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας για την παραχώρηση του λιμανιού του Πειραιά στην κινέζικη Cosco. Προφανώς κάποιο δωράκι πήρε εκεί από τους κινέζους.

Εμπλέχτηκε το όνομα του όπως και της συζύγου του στο περιβόητο σκάνδαλο της μονής Βατοπεδίου. Ακόμα και όταν ήταν υπουργός Πολιτισμού είχε προκύψει το σκάνδαλο Ζαχόπουλου. Το θυμάστε αυτό; Όπου και αν πήγε αυτός ο άνθρωπος στα 5 χρόνια που ήταν υπουργός, μα στο υπουργείο Δημοσίας Τάξης, μα στο υπουργείο Πολιτισμού, μα στο υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, που ήταν και το τελευταίο του πόστο στην κυβέρνηση, μπλέχτηκε σε βρωμοδουλειές.

Αυτός είναι ο μεγάλος έντιμος ηθικός πολιτικός ανήρ και μεις είμαστε οι εγκληματίες; Ε, είναι θράσος να έρχεται και να μας λέει ότι αυτή η δίκη δεν είναι πολιτική. Εμείς έχουμε την ειλικρίνεια στο θέμα της πολιτικής ευθύνης και λέμε, ναι εμείς είμαστε μέλη της οργάνωσης που έκανε 16 ενέργειες και τις υπερασπιζόμαστε πολιτικά.

Αυτό το λαμόγιο εδώ μέσα, γιατί μόνο λαμόγιο και ψεύτης μπορεί να είναι, έχει πάρει ευθύνη για τίποτα από αυτά που του έχουν καταλογίσει. Και δικαστήρια σαν τα δικά σας τον έχουν απαλλάξει, κάνανε εξεταστικές επιτροπές στη βουλή, δεν έχουν κανένα πρακτικό αποτέλεσμα. Τους αφήνετε ατιμώρητους. Αυτοί είναι δηλαδή οι πολιτικοί άνδρες; Ε, όχι, εμείς είμαστε πολιτικοί άνθρωποι. Η δικιά μας οργάνωση διεξήγαγε φιλολαϊκή πολιτική. Ένοπλη μεν, πολιτική όμως δε. Ένοπλη πολιτική. Προς όφελος του λαού και της κοινωνίας και ενάντια σε αληταράδες και λαμόγια τύπου Βουλγαράκη.

Και παρ' όλο που εμάς θα μας καταδικάσετε γιατί λέμε αυτά τα πράγματα και το ξέρουμε-αυτά που λέω είναι επιχειρήματα για να μας καταδικάσετε-, εμείς θα τα πούμε. Γιατί εμείς έχουμε θάρρος ως πολιτικοί άνθρωποι. Ενώ ο Βουλγαράκης είναι λαμόγιο, είναι θρασύς και δειλός και ποτέ δεν έχει πάρει πολιτική ευθύνη για τίποτα. Και ψεύτης.

Να πάω στις δύο υποθέσεις για τις οποίες τον διάλεξε η Οργάνωση να τον χτυπήσει. Για τις υποκλοπές και τους Πακιστανούς. Αυτή η υπόθεση (οι υποκλοπές) βγήκε στο φως στις 2 Φεβρουαρίου του 2006, όταν τρία λαμόγια της κυβέρνησης Καραμανλή, ο συγκεκριμένος, ο Παπαληγούρας και ο Ρουσσόπουλος, βγήκαν και έδωσαν μία συνέντευξη τύπου, που αποκαλύπταν ότι έγινε αυτό το πράγμα, ότι έγιναν μαζικές παρακολουθήσεις εκατοντάδων πολιτών.

Στην πραγματικότητα επειδή μάλλον δεν μπορούσε να συγκαλυφθεί αυτό το πράγμα, ότι έγιναν αυτές οι παρακολουθήσεις, βγήκαν να προλάβουν να αποσείσουν τις ευθύνες από πάνω τους. Και να πούνε τι; Ότι έγιναν υποκλοπές από έναν άγνωστο παράγοντα, φωτογραφίζοντας τους αμερικάνους και την αμερικάνικη πρεσβεία, χωρίς όμως να το λένε, γιατί δεν είχαν θάρρος να το πουν.

Στην πραγματικότητα ο Βουλγαράκης ήταν ενήμερος, είχε δεχτεί πιέσεις από την αμερικάνικη πρεσβεία να γίνουν αυτές οι υποκλοπές με αφορμή την ασφάλεια των ολυμπιακών αγώνων. Ήταν και ενήμερος και συνεργός. Έχει διαπράξει έγκλημα κατά του λαού, κατά των λαϊκών ελευθεριών και είναι ένοχος για αυτό. Εμείς τον έχουμε ένοχο για αυτό το πράγμα. Ως υπουργός Δημοσίας Τάξεως είναι άμεσα εμπλεκόμενος με αυτό το πράγμα. Αυτή η υπόθεση των υποκλοπών, των μαζικών τηλεφωνικών παρακολουθήσεων, μπορεί να ερμηνευτεί κάτω από το πλαίσιο του πολέμου κατά της τρομοκρατίας, τον οποίο οι Η.Π.Α. εξαπέλυσαν το 2001 μετά τις επιθέσεις που δέχτηκαν. Αυτός ο πόλεμος δεν είναι τίποτα άλλο από έναν πόλεμο που γίνεται για την ασφάλεια του καθεστώτος, του καπιταλισμού και της οικονομίας της αγοράς.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση, οι Η.Π.Α., προληπτικά, απαίτησαν από την κυβέρνηση Καραμανλή να κάνει προληπτικά τις υποκλοπές, να παρακολουθήσει εκατοντάδες ανθρώπους με πρόσχημα την ασφάλεια των ολυμπιακών αγώνων. Ο Βουλγαράκης είναι ένοχος γι' αυτό. Από την ίδια του τη θεσμική του θέση, ως υπουργός Δημοσίας Τάξεως. Ό,τι άλλο έχει πει γι' αυτό το πράγμα προσπαθώντας να αποσείσει τις ευθύνες του είναι ψέματα. Αυτή η υπόθεση όμως έχει και άλλη μια παράμετρο και αποτέλεσμα.

Οδήγησε στο θάνατο ή στη δολοφονία ενός υπαλλήλου της Vodafone, του Τσαλικίδη, του οποίου φυσικά η δικαιοσύνη ποτέ δε διελεύκανε. Και δεν το θεωρώ καθόλου τυχαίο αυτό το πράγμα. Άρα ο συγκεκριμένος νομικά και με νομική ορολογία, θα μπορούσε κάλλιστα να κατηγορηθεί για συνέργια σε φόνο. Γιατί αυτή η υπόθεση είχε αυτό το αποτέλεσμα. Γιατί ο Τσαλικίδης, προφανώς, αποκάλυψε –είδε– ότι γίνονταν παρακολουθήσεις από κάποιο λογισμικό της Vodafone.

Θα αναφερθώ, λοιπόν, τι λέγαμε στο κεφάλαιο στην προκήρυξη, για το ζήτημα αυτό, των υποκλοπών: «Με αφορμή τους ολυμπιακούς αγώνες, οι οποίοι ευνόησαν ποικιλοτρόπως την ελληνική πολιτική και οικονομική ελίτ, κατά την περίοδο την οποία υπουργός Δημοσίας Τάξεως ήταν ο Βουλγαράκης, νέες διατάξεις εμπλούτισαν την αντιτρομοκρατική νομοθεσία, ενώ εφαρμόστηκε στην Ελλάδα για πρώτη φορά σε τέτοια έκταση το νέο αμυντικό δόγμα του ενιαίου χώρου στρατιωτικής και αστυνομικής επίβλεψης. ΝΑΤΟ, μυστικές υπηρεσίες από πολλές χώρες αλώνιζαν στη χώρα πριν και κατά τη διάρκεια των ολυμπιακών, προσκεκλημένοι της κυβέρνησης και με την ανοχή των κομμάτων της αντιπολίτευσης. Στα μέτρα ασφάλειας των ολυμπιακών συμπεριλαμβανόταν και οι μαζικές τηλεφωνικές παρακολουθήσεις πολιτών και ο ίδιος ο Βουλγαράκης είχε αναλάβει να πείσει τις τηλεφωνικές εταιρείες, τη Vodafone, τη Wind ας πούμε, να συνεργαστούν με το κράτος, για να διεξαχθούν αυτές οι μαζικές παρακολουθήσεις. Η συνέχιση ή καλύτερα η αύξηση των παρακολουθήσεων και μετά τους ολυμπιακούς –γιατί αυτό έγινε και ένα χρόνο μετά τους ολυμπιακούς, συνεχίζονταν οι μαζικές παρακολουθήσεις–, τόσο από τις ελληνικές όσο και από τις ξένες μυστικές υπηρεσίες αποκαλείται σκάνδαλο, όχι γιατί έδωσε μια άνευ προηγουμένου διάσταση στην αστυνόμευση της ζωής όλων μας, όπως και θα έπρεπε, αλλά γιατί έγινε παρακάμποντας υπάρχουσες βασικές αρχές και νόμους. Η νέα εφιαλτική εποχή της χωρίς περιορισμούς παρακολουθήσης των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων που συνιστά μέρος της προληπτικής δράσης των κρατών της δύσης για την ασφάλεια του καθεστώτος, είναι αυτό που σηματοδοτήθηκε με το πρόγραμμα μαμούθ των παρακολουθήσεων. Ένα πρόγραμμα που την ευθύνη για την εφαρμογή και τη συνέχιση του ανέλαβε ο πρώην υπουργός Δημοσίας Τάξης, ο Βουλγαράκης δηλαδή. Αυτός είναι υπεύθυνος για την έναρξη, τη συνέχισή τους, αυτός είναι υπεύθυνος για την παραχώρηση της άδειας στους εγκληματίες των αμερικάνικων υπηρεσιών CIA και NSA να θεωρούν τον ελλαδικό χώρο ως χώρο συμφερόντων τους, αυτός είναι υπεύθυνος που πράκτορες διαφόρων εθνικοτήτων παρακολουθούν τις ζωές μας. Η ευθύνη του πρωθυπουργού Κ. Καραμανλή σε αυτή την ιστορία ως πολιτικός προϊστάμενος του Βουλγαράκη, είναι για μας δεδομένη».

Δεύτερη υπόθεση, αυτή των απαγωγών. Τον Ιούλιο, λοιπόν, του 2005, με αφορμή τις επιθέσεις στο Λονδίνο, η Βρετανία πιέζει την Ελλάδα να συλλάβει ή να απαγάγει, όπως έγινε, κάποιους πακιστανούς. Δηλαδή, μετά από αίτημα της Βρετανίας, που είναι ο άλλος μεγάλος έταιρος, σύμμαχος των Η.Π.Α. στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», πίεσε την Ελλάδα να προβεί σε αυτή την επιχείρηση. Έγινε μια συντονισμένη επιχείρηση της Ε.Υ.Π. με βρετανούς και πιθανόν και με αμερικανούς πράκτορες-με βρετανούς σίγουρα, αφού αποκαλύφθηκαν και ονόματα της MI6-, στα Πετράλωνα, Οινόφυτα, Ιωάννινα.

Απήχθησαν, λοιπόν, 28 πακιστανοί. Εδώ δε μιλάμε για συλλήψεις, ως είθισται. Δεν υπήρχε, δηλαδή, ένα εισαγγελικό ένταλμα σύλληψης. Οι άνθρωποι αρπάχτηκαν, τους φόρεσαν κουκούλα στο κεφάλι και τους πήγαν κάπου σε ένα μυστικό κέντρο κράτησης να τους ανακρίνουν. Και καταγγέλουν, φυσικά, κακοποίηση, βία, ξυλοδαρμό, βασανιστήρια. Δηλαδή, μιλάμε για συλλήψεις, οι οποίες έγιναν εκτός νομικού πλαισίου, γι' αυτό και θεωρείτο σκάνδαλο τότε. Γιατί έγιναν εκτός νομικού πλαισίου.

Και αυτή η περίπτωση εμπίπτει σε αυτό που λέμε «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας». Εμπίπτει στις καινοτομίες, στις μεθόδους που αυτός ο πόλεμος εισήγαγε. Δηλαδή, απαγωγές. Οι Η.Π.Α. συστηματικά επιδόθηκαν σε τέτοιου είδους απαγωγές υπόπτων από διάφορες χώρες, Αφγανιστάν, Πακιστάν, Ιταλία, Γερμανία. Και αυτοί οι άνθρωποι, πολλοί μεταφέρθηκαν στο διαβόητο στρατόπεδο Γκουαντανάμο της Κούβας. Ή έκαναν το άλλο οι Η.Π.Α. και η Ελλάδα είναι συνυπεύθυνη σε αυτό. Τους μετέφεραν κάποιους υπόπτους, μετά την απαγωγή τους, σε μυστικά κέντρα κράτησης στην ανατολική Ευρώπη κυρίως, σε χώρες σύμμαχες με τις Η.Π.Α. και σύμμαχοι στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» ή τους παρέδιδαν σε χώρες, όπως η Αίγυπτος για παράδειγμα, για να τους βασανίσουν για λογαριασμό τους. Γιατί χώρες σαν την Αίγυπτο, το νομικό θεσμικό τους πλαίσιο ανέχεται τα βασανιστήρια ανοιχτά. Όχι, σαν εμάς εδώ που όταν γίνεται κάτι από την αστυνομία, λέμε, είναι εκτός θεσμικού πλαισίου. Αλλά γίνονται όμως. Δεν είναι η παρέκκλιση, η εξαίρεση, είναι ο κανόνας. Να μη λερώσουν τα χέρια τους οι αμερικανοί. Κι από την Ελλάδα έχουν περάσει αεροπλάνα της CIA που μετέφεραν υπόπτους για να πάνε σε μυστικά κέντρα κράτησης.

Μέσα, λοιπόν, σε αυτά τα πλαίσια μπορεί να ειδωθεί και η υπόθεση της απαγωγής των 28 πακιστανών το 2005. Τι είχε πει τώρα ο Βουλγαράκης σε αυτή την περίπτωση. Γιατί εδώ είπε ψέματα. Λέγαμε εμείς στην προκήρυξη: «Ενώ στην υπόθεση των υποκλοπών που ήταν αδύνατη η απόκρυψή τους, η κυβέρνηση υιοθέτησε την τακτική της αυτοθυματοποίησης για να αποποιηθεί τις ευθύνες της και να αποκρύψει τον όρο σε αυτές, στην υπόθεση των πακιστανών, η γραμμή ήταν η πλήρης άρνηση του γεγονότος, η απαξίωση των μεταναστών, τους οποίους η κυβέρνηση έφτασε στο σημείο να χαρακτηρίσει και ως κύκλωμα δουλεμπόρων και ο χαρακτηρισμός των καταγγελιών ως προβοκάτσια. Ο πρώην υπουργός Δημοσίας Τάξης και ο πρωθυπουργός θεώρησαν πως δεν είναι δυνατόν να θεωρηθούν περισσότερο αξιόπιστοι οι τριτοκοσμικοί πακιστανοί από τους αξιοσέβαστους δυτικούς αξιωματούχους, όπως οι βρετανοί δηλαδή. Ενώ η υπόθεση αυτή που έγινε το καλοκαίρι του 2005 καταγγέλθηκε αμέσως από τους απαχθέντες και έγιναν μηνύσεις και αυτές δημοσιοποιήθηκαν στον ελληνικό τύπο, αγνοήθηκε επιδεικτικά από τις δικαστικές αρχές και την κυβέρνηση, μέχρι τη στιγμή που άρχισε να προβάλλεται από τα αγγλικά ΜΜΕ τον περασμένο Δεκέμβριο, -το Δεκέμβριο του 2005, στους Times-, οπότε και πήρε μια μεγαλύτερη διάσταση στην Ελλάδα. Η επικίνδυνα μεγάλη δημοσιοποίηση που πήρε η υπόθεση, από ΜΜΕ ελληνικά και ξένα, και η διαρροή των ονομάτων κάποιων από τους πράκτορες που συμμετείχαν σε αυτές, όπως ενός βρετανού, κλόνισε στιγμιαία την πίστη του Βουλγαράκη, του τότε υπουργού δημοσίας τάξεως, στην αρχική γραμμή της διάψευσης των καταγγελιών, αφήνοντας να εννοηθεί ότι μπορεί και να έγιναν οι απαγωγές από βρετανούς με τη συμμετοχή κάποιου ανεξέλεγκτου πολιτικά τμήματος της Ε.Υ.Π., εν αγνοία της κυβέρνησης».

Κλέφτες, σαν το Βουλγαράκη, επαγγελματίες κλέφτες δεν μπορεί να είναι παρά και επαγγελματίες ψεύτες. Ο δε διάδοχός του στο υπουργείο, Βύρων Πολύδωρας, είχε δηλώσει, πάλι στη γραμμή διάψευσης του γεγονότος ότι δεν έγινε αυτό το πράγμα, ότι οι πακιστανοί, λέει, επιδίδονται στο σπορ της αλληλοαρπαγής. Ενώ τότε ένας συνάδελφός σας ο Λινός παραδέχτηκε τελικά ότι οι απαγωγές έγιναν. Βέβαια, ότι δεν κάνατε τίποτα ως

μηχανισμός, αυτό είναι άλλο ζήτημα. Μα είπαμε, εσείς τους πλούσιους υπερασπίζεστε. Τι θα υπερασπιστείτε; Τους πακιστανούς; Αυτοί είναι Β' και Γ' κατηγορίας πολίτες. Στα παλιά σας τα παπούτσια, ως δικαιοσύνη.

Όπως είπα, λοιπόν, η ενέργια αυτή εμπίπτει στο πλαίσιο του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας». Απαγωγές, κουκούλα στο κεφάλι, ξύλο, κράτηση, δεν θεωρείσαι καν κρατούμενος. Είναι μια ενέργεια που είναι εκτός θεσμικού πλαισίου. Για παράδειγμα και οι κρατούμενοι του Γκουαντανάμου και του Αμπού Γκράιμπ στο Ιράκ δε θεωρούνται κανονικοί κρατούμενοι. Ούτε και κοινοί εγκληματίες που μπορούν να έχουν υπερασπιστική γραμμή ούτε καν αιχμάλωτοι πολέμοι, όπως το να πιαστεί κάποιος ως αντάρτης ας πούμε με το όπλο στο χέρι, αλλά θεωρούνται παράνομοι μαχητές. Ούτε δικηγόρο κανονικά μπορούν να έχουνε ούτε εξασφαλίζονται από το ισχύον νομικό πλαίσιο, αυτό που λέει εξασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Το ίδιο έγινε και με τους πακιστανούς, δε θεωρούνταν κρατούμενοι, γιατί δεν έγινε κανονική σύλληψη, απήχθησαν. Κι αυτό έδινε την αφορμή αρχικά να το αρνούνται αυτό το γεγονός.

Και έχουμε ξαναπεί ότι ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» έχει εισάγει νέες μεθόδους, στις κατασταλτικές μεθόδους. Νέες τακτικές κατασταλτικές μεθόδους. Και το δικό σας δικαστήριο, όπως έχουμε ξαναπεί, είναι ένα ειδικό δικαστήριο. Το οποίο δε χρειάζεται ούτε αποδείξεις, ούτε τεκμηριωμένα πράγματα για να καταδικάσει ανθρώπους. Όλα αυτά είναι αλληλένδετα.

Όπως είπα, αυτές οι δύο υποθέσεις όμως, και των πακιστανών και των υποκλοπών, ήταν υποθέσεις για τις οποίες εμείς αποφασίσαμε να τον στοχοποιήσουμε. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτά ως πεπραγμένα, του πολιτικού άνδρα αυτού, του «έντιμου», του κ. Βουλγαράκη. Ως προϊστάμενος των αρχών ασφαλείας το 2005, ως ιεραρχικά προϊστάμενος των υπηρεσιών ασφαλείας, τον θεωρούμε ως υπεύθυνο, συνυπεύθυνο, συνεργό, να πούμε στη νομική σας ορολογία, των βασανισμών των αφγανών μεταναστών στο τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα το 2005. Φυσικά δεν έχει βγει καμία πολιτική ευθύνη γι' αυτό. Δεν ήτανε μόνο οι αστυνομικοί, οι οποίοι βασάνισαν με φάλαγγα τους συγκεκριμένους ανθρώπους, οι οποίοι, όπως έχω πει στην προηγούμενη τοποθέτησή μου, ένα «εξαίρετο» δικαστήριο τους έριξε πέντε χρόνια με αναστολή. Και όπως είπε ο εισαγγελέας και έγινε δεκτή η εισήγησή του, το κακούργημα μετατράπηκε σε πλημμέλημα. Είναι και αυτός. Γιατί ως υπουργός και ως ιεραρχικά ανώτερος είσαι υπεύθυνος για ό,τι κάνουν οι υφιστάμενοί σου. Και δε νομίζω να μην τα γνώριζε αυτά τα πράγματα.

Είναι υπεύθυνος για την εγκατάσταση εκατοντάδων καμερών στην Αθήνα με αφορμή τους ολυμπιακούς αγώνες, που επιτηρούν τα πάντα. Είναι κι αυτό για μας έγκλημα κατά των ελευθεριών του λαού. Αυτές οι κάμερες είναι για την ασφάλεια του δικού σας καθεστώτος, για τους ολυμπιακούς, όπως έγινε. Και όλη αυτή η ελίτ, που διοργάνωσε, πλούτισε από αυτό το γεγονός, γιατί οι ολυμπιακοί αγώνες είναι μία τεράστια καπιταλιστική επιχείρηση. Και φυσικά μία παρακαταθήκη για ένα καθεστώς τρόμου και αστυνομοκρατίας. Τα πάντα να ελέγχονται και να επιτηρούνται. Κι αυτό είναι έγκλημα κατά του λαού για μας. Κι έγινε στα πεπραγμένα του Βουλγαράκη. Είναι ένοχος και γι' αυτό.

Ο Βουλγαράκης, όμως, έχει διαπράξει κι άλλα εγκλήματα. Έγκλημα κατά της δημόσιας περιουσίας του λαού. Κι αυτό είναι η υπόθεση Βατοπεδίου. Το συμβολαιογραφικό γραφείο της γυναίκας του, Αικατερίνης Πελέκη, ήταν αυτό που διεκπεραίωσε τις ανταλλαγές εκτάσεων μεταξύ της μονής Βατοπεδίου και του ελληνικού δημοσίου, με ζημία του ελληνικού δημοσίου.

Βέβαια, δεν είναι μόνο ο Βουλγαράκης, αλλά και άλλα σημαίνοντα στελέχη που κατηγορήθηκαν για αυτή την υπόθεση, όπως ο Ρουσσόπουλος, ο Δούκας, πρώην υφυπουργός Οικονομικών. Φυσικά δεν περιμένουμε να 'ρθει σε κανένα δικαστήριο, οι εξεταστικές επιτροπές τούς έχουν απαλλάξει. Οι δικές σας, του μηχανισμού της κρατικής δικαιοσύνης. Και εδώ ξαναγυρνάω στην πρώτη μου τοποθέτηση, το τι είναι οι επαγγελματίες πολιτικοί. Είναι επαγγελματίες κλέφτες, επαγγελματίες απατεώνες.

Το ζεύγος Βουλγαράκη – Πελέκη-αυτά έχουν δημοσιοποιηθεί δεν είναι δικά μου επιχειρήματα-, είχε συστήσει το 2000, όπως είπα, εταιρεία παροχής υπηρεσιών και το 2005 ιδρύει εταιρεία περιορισμένης ευθύνης διαχείρισης ακινήτων, έτσι λέγεται, η οποία αναμείχθηκε στην αξιοποίηση της περιουσίας της μονής Βατοπεδίου. Και αργότερα μεταβιβάστηκε σε υπεράκτια εταιρεία. Ο Βουλγαράκης είχε δηλώσει ότι είχε συστήσει αυτή την υπεράκτια εταιρεία, προκειμένου να καταβάλλει μειωμένους φόρους και ότι αυτό δεν είχε τίποτα το μεμπτό, θυμάστε την έκφραση που είχε πει: «Το νόμιμο είναι και ηθικό». Τη θυμάστε αυτή; Του έβαλε χέρι το ίδιο το πολιτικό σύστημα: Τι μαλακίες είναι αυτές που λες; Όταν λοιπόν σε μια περίοδο που ο λαός είναι εξαθλιωμένος και πεινάει, είναι φτωχός και τον κλέβουνε, έρχεται ο Βουλγαράκης και λέει, δεν είμαι απλά πλούσιος, κάνω το παν για να πληρώνω μειωμένους φόρους. Αυτός είναι ο έντιμος πολιτικός ανήρ και εμείς είμαστε οι εγκληματίες;

Λοιπόν, σε αυτό το δικαστήριο, όταν είχαμε πρωτοήρθαμε εδώ 5 Οκτωβρίου είχαμε κάνει δήλωση απ' έξω στους δημοσιογράφους, ήμασταν κρατούμενοι τότε. Είχαμε πει ότι σε αυτό το δικαστήριο δε δικαζόμαστε εμείς, κύριοι και κυρίες, δικάζεται η οικονομική και πολιτική ελίτ και αναμεταξύ τους είναι και αυτός, ο αληταράς εδώ πέρα. Εμείς είμαστε οι πραγματικοί κατήγοροι σε αυτό το δικαστήριο. Εμείς είμαστε οι πραγματικοί δικαστές και οι εισαγγελείς και όχι εσείς.

Εν κατακλείδι. Ο Βουλγαράκης για μας είναι ένοχος για τα εξής τέσσερα εγκλήματα: εγκλήματα κατά των ελευθεριών του λαού και τέτοια αποτελούν (1.)οι υποθέσεις υποκλοπών και απαγωγών των Πακιστανών, 2.βασανισμοί εναντίον απαχθέντων Πακιστανών και εναντίον των Αφγανών μεταναστών, που τους έκαναν φάλαγγα στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα, 3.συνέργεια σε δολοφονία, όπως είναι η υπόθεση Τσαλικίδη, του υπαλλήλου της Vodafone, που σχετίζεται με την υπόθεση των υποκλοπών, 4. ληστεία εις βάρος του λαού, όπως είναι η υπόθεση ανταλλαγών της μονής Βατοπαιδίου με το ελληνικό δημόσιο. Αν πράγματι είχε τελεσφορίσει η απόπειρά μας, θα είχε αποδοθεί δικαιοσύνη πραγματική.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΣΤΙΣ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗ ΣΤΙΣ 30 ΜΑΙΟΥ 2006

Είναι γελοίο να λέει ο Βουλγαράκης ότι είναι εγκληματική αυτή η δίκη. Εγκληματίας είναι ο ίδιος. Είναι εγκληματίας και λαμόγιο. Είναι από τους ανθρώπους αυτούς –τους καθεστωτικούς πολιτικούς- που αποτελούν το πιο αποκρουστικό πρόσωπο της εξουσίας σήμερα.

Έψαξα να βρω πόσες επιθέσεις έχει δεχτεί στους δρόμους και έχασα τον λογαριασμό. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να κυκλοφορήσει έξω από το σπίτι του. Θέλει ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις για να μπορέσει να μετακινηθεί. Κυκλοφορεί με άλλα στοιχεία, κυκλοφορεί μεταμφιεσμένος, με καπέλο, φοβάται να βγει έξω στους δρόμους. Και στην πραγματικότητα αν δεν υπήρχαν οι αστυνομικοί να φρουρούν τέτοιου είδους υποκείμενα, ο άνθρωπος αυτός -όπως λέγεται συχνά-, θα έπρεπε να κρεμαστεί στο Σύνταγμα. Και δεν το λέω εγώ αυτό. Το λέει ολόκληρη η ελληνική κοινωνία.

Αντιπροσωπεύει ένα από τα πιο αποκρουστικά πρόσωπα της εξουσίας γιατί όχι μόνο έχει συμμετάσχει στα σκάνδαλα που αναφέραμε ως Επαναστατικός Αγώνας, τα οποία ήταν η αφορμή για να γίνει η επίθεση εναντίον του, αλλά γιατί συμμετείχε σε μια μακροχρόνια διαδικασία υφαρπαγής του ελληνικού πλούτου, στην οποία κορυφαία στιγμή ήταν υπόθεση του Βατοπεδίου. Έχει γίνει ζάπλουτος, είναι προκλητικός, κάνει μια πολύ χλιδάτη ζωή, έχει παρά πολλά ακίνητα, έχει σκάφη... Και τη στιγμή που ο ελληνικός λαός πεινάει, αυτός γεύεται μια περιουσία αμύθητη η οποία είναι κλεμμένη. Και αυτό το ξέρει όλος ο κόσμος.

Ανήκει σε αυτούς για τους οποίους λέει ο ελληνικός λαός πως «αυτοί τα φάγανε και εμείς καλούμαστε να πληρώσουμε ένα χρέος για το οποίο έχουν παίξει πάρα πολύ σημαντικό ρόλο αυτοί».

Είναι δεδομένο ότι ο άνθρωπος αυτός, αν γινόταν μια επανάσταση και ένα λαϊκό δικαστή-

ριο, οι εξεγερμένοι θα τον πετσοκόβανε. Αν αφεθεί έκθετος σε ένα εξεγερμένο πλήθος, χωρίς αστυνομικούς, χωρίς φρουρά, χωρίς τίποτα, θα τον πετσόκοβε στην κυριολεξία. Γιατί ο ελληνικός λαός τον μισεί αυτόν και τους ομοίους του.

Να έρθω τώρα στην επίθεση που έγινε το 2006 και να μιλήσουμε για την ουσία της επίθεσης. Γιατί επιλέχτηκε ο συγκεκριμένος καθεστωτικός πολιτικός.

Είχαν γίνει τότε δύο σκάνδαλα. Ένα ήταν το σκάνδαλο των τηλεφωνικών υποκλοπών, το οποίο σκάνδαλο όποιος θυμάται, αφορούσε στην οργάνωση της μεγαλύτερης και μαζικότερης παρακολούθησης Ελλήνων πολιτών στην ιστορία της χώρας. Ήταν η αρχή μιας διαδικασίας όξυνσης της κρατικής καταστολής και του κρατικού ελέγχου απέναντι στην ελληνική κοινωνία και αυτό έγινε με αφορμή τους ολυμπιακούς. Η μία υπόθεση ήταν αυτή.

Η δεύτερη υπόθεση ήταν αυτή της απαγωγής των Πακιστανών. Αφού πρόκειται για λαμόγιο- αναφέρθηκε πριν ο συνήγορός μας στο ζήτημα της πολιτικής ευθύνης- εννοείται ότι δεν περιμέναμε ποτέ ούτε αυτός ούτε κανένας από τους ομοίους του ότι θα αναλάβουν καμία πολιτική ευθύνη για τις επιλογές τους.

Αυτός έπαιξε καθοριστικό ρόλο σε αυτές τις δύο υποθέσεις. Στην υπόθεση των υποκλοπών βγήκαν γελοιοδώς μετά οι τρεις υπουργοί -ο Παπαληγούρας, τότε υπουργός Δικαιοσύνης, ο Ρουσόπουλος, τότε υπουργός Επικρατείας και ο Βουλγαράκης- και αντί να πούνε ότι, «ναι, ενόψει των ολυμπιακών αγώνων, ενόψει ενός διεθνούς πολέμου "αντιτρομοκρατικού", ενόψει μιας απειλής που δεχόμαστε ως σύστημα, επιλέξαμε και οργανώσαμε αυτό το δίκτυο των τηλεφωνικών υποκλοπών σε συνεργασία με τις τηλεφωνικές εταιρείες και σε συνεργασία με τις κρατικές μυστικές υπηρεσίες, όπως η ΕΥΠ», είπαν ότι «είμαστε και μεις θύματα των τηλεφωνικών υποκλοπών που έγιναν από μια... σκοτεινή δύναμη». Την οποία δύναμη φυσικά, δεν κατονόμαζαν, γιατί δεν είχαν το πολιτικό σθένος να βγουν και να πουν ότι αυτά ξεκινούσαν από την αμερικάνικη πρεσβεία και τις ΗΠΑ, ενώ προσπαθούσαν να παρουσιάσουν και τον ίδιο τον τότε πρωθυπουργό, τον Καραμανλή, ως θύμα αυτής της διαδικασίας, προκειμένου να αποποιηθούν τις δικές τους ευθύνες σ' αυτή την ιστορία.

Τόσο «παλικάρια» ήταν και τόσο μπορούν να αναλάβουν τις πολιτικές τους ευθύνες αυτοί οι άνθρωποι. Στην υπόθεση της απαγωγής των Πακιστανών, τους οποίους απήγαγαν οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες σε συνεργασία με τις αγγλικές, τους είχαν πάει σε μυστικό στρατόπεδο που ποτέ δεν μάθαμε που ήταν, τους βασάνισαν και τους ανέκριναν με αφορμή τις επιθέσεις στο Λονδίνο κατόπιν εντολής της τότε αγγλικής κυβέρνησης και σε συνεργασία στενή με τον Καραμανλή. Δηλαδή, ήταν απόφαση η οποία πάρθηκε μέσα στο Μαξίμου και δεν ήταν μια κοινή σύλληψη και μία ανάκριση. Ήταν μια διαδικασία κανονικής απαγωγής: τους άρπαξαν πράκτορες με κουκούλες, φόρεσαν στους ίδιους κουκούλες, τους οδήγησαν σε άγνωστο μέρος, τους κρατούσαν για μέρες και τους ανέκριναν για τις επιθέσεις στο Λονδίνο.

Και όταν αργότερα το ΠΑΣΟΚ βγήκε και είπε στην τότε κυβέρνηση ότι «δεν έχετε κανένα λόγο να μην λέτε ότι ναι, εμείς το κάναμε, γιατί είσαστε καλυμμένοι ενόψει της διεθνούς "τρομοκρατικής" απειλής που υφιστάμεθα ως σύστημα. Και να απαγάγετε μπορείτε και να ξυλοκοπείτε και να βασανίζετε νομίμως».

Στην πραγματικότητα, όταν έγινε η επίθεση εναντίον του Βουλγαράκη -μιλάμε για ένα μεταβατικό διάστημα του οποίου τα αποτελέσματα τα βλέπουμε σήμερα-, ήταν μια περίοδος όπου η κεντρική κρατική εξουσία λειτουργούσε με το ένα μέρος της να βρίσκεται στο «σκοτάδι» και με το άλλο στο «φως», κάνοντας εκτός του κυρίαρχου νομικού πλαισίου δραστηριότητες και οργανώνοντας μαφιόζικες ενέργειες όπως απαγωγές. Έπρεπε να ακροβατεί ανάμεσα στο επίσημο θεσμικό πλαίσιο που ως ένα βαθμό υπήρχε, και από κει και πέρα οι ανάγκες που υπήρχαν για την αντιμετώπιση της «τρομοκρατίας» στην Ευρώπη εκείνη την περίοδο, καθόριζαν και τις εκτός θεσμικού πλαισίου δραστηριότητες. Γι' αυτό και προέβαινε σε τέτοιες εγκληματικές ενέργειες, οι οποίες οργανώθηκαν όπως έχουμε πει και στην προκήρυξη, μέσα στο Μαξίμου. Μέσα στο Μαξίμου οι κυβερνώντες οργάνωσαν εγκληματικές ενέργειες, οργάνωσαν τις τηλεφωνικές υποκλοπές και παρακολουθήσεις ολόκληρης της ελληνικής κοινωνίας, οργάνωσαν τις απαγωγές ανθρώπων οι οποίοι θεωρούνταν αντιφρονούντες στο σύστημα και επικίνδυνοι.

Εκείνο το διάστημα που ξεκίνησε την δράση του ο Επαναστατικός Αγώνας, ήταν κορυφαίας πολιτικής σημασίας για την οργάνωση το θέμα του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας». Και αφορούσε σε ένα ευρύτερο πλαίσιο στρατηγικής -θεωρητικής και πρακτικής κατεύθυνσης-, το οποίο είχε ως αιχμή την πολιτική απάντηση σε αυτό τον «αντιτρομοκρατικό» πόλεμο.

Με αφορμή την επίθεση στους δίδυμους πύργους στις ΗΠΑ, ξεκίνησε όπως γνωρίζουμε όλοι ένας διεθνής πόλεμος ενάντια σε λαούς, κινήματα, ανθρώπους, οι οποίοι αντιδρούσαν στην επιβολή της Νέας Παγκόσμιας Τάξης και στην οποία ηγέτιδα δύναμη ήταν οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Αμέσως μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους εξαπολύθηκαν επιθέσεις σε δυο χώρες αρχικά, σε Ιράκ και Αφγανιστάν. Οι άνθρωποι που ζούσαν εκεί και γενικά ο μουσουλμανικός κόσμος στοχοποιήθηκε. Οι μουσουλμάνοι παρουσιάζονταν ως εν δυνάμει τρομοκράτες και επικίνδυνοι για όλη την υφήλιο. Και βάσει αυτής της στόχευσης, της αντιμετώπισης του «τρομοκρατικού κινδύνου», δημιουργήθηκε ένα ισχυρό κατασταλτικό πλαίσιο σε Αμερική, Ευρώπη και στον υπόλοιπο κόσμο. Το καθεστώς εξαπέλυσε ένα πογκρόμ ενάντια σε οποιονδήποτε εκτιμούσε ότι αποτελεί εν δυνάμει κίνδυνο. Και αυτό το πογκρόμ βασίστηκε στον υποτιθέμενο κίνδυνο που συνιστούσαν οι λαοί, οι οποίοι υφίστανται τις επιθέσεις της Νέας Τάξης.

Μια μορφή αντίδρασης στους νεοταξικούς πολέμους ήταν οι επιθέσεις στην Μαδρίτη και στο Λονδίνο που έγιναν πριν από την επίθεση στον Γ. Βουλγαράκη. Προφανώς αυτοί που επέλεξαν να το κάνουν αυτό, ήθελαν να μεταφέρουν ένα μέρος του πολέμου που υφίστανται οι χώρες τους και οι λαοί τους μέσα στον ίδιο τον ανεπτυγμένο κόσμο, στην ίδια την Δύση.

Η προκήρυξη με την οποία ο Επαναστατικός Αγώνας είχε αναλάβει την ευθύνη για την απόπειρα εναντίον του Βουλγαράκη έλεγε: «Ειδικά οι ενέργειες εναντίον των Πακιστανών αποτελούσαν πράξεις πολέμου. Συνιστούν μια εγκληματική ενέργεια τόσο για τα όσα υπέστησαν οι συγκεκριμένοι άνθρωποι αλλά και γιατί δημιουργούν ένα κλίμα τρομοκρατίας που με οργανωμένο τρόπο στρέφεται κατά των μεταναστών που ζουν στην Ελλάδα. Η μεγάλη σημασία όμως της συγκεκριμένης υπόθεσης- της απαγωγής των Πακιστανών- οφείλεται στην πολιτική της διάσταση, η οποία υπερβαίνει σε σημασία τα πολλά περιστατικά αστυνομικής βίας και βασανιστηρίων σε μετανάστες, όπως των Αφγανών στο αστυνομικό τμήμα του Αγ. Παντελεήμονα το 2005- όταν υπουργός ήταν ο Βουλγαράκης-, και δημιούργησε ένα άσχημο πολιτικό προηγούμενο, καθώς θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως πράξη πολέμου με τους μουσουλμάνους μετανάστες που ζουν στη χώρα μας και με τον μουσουλμανικό κόσμο γενικότερα.

Κατά την άποψή μας, είναι μια πράξη πολέμου για την οποία ευθύνονται συγκεκριμένα ο Βουλγαράκης και η ελληνική κυβέρνηση. Ευθύνεται η αντιπολίτευση γιατί τα χρόνια της διακυβέρνησής της έστρωσε το δρόμο για τέτοιου είδους γεγονότα και προωθεί την πολιτική αυτή που γεννά και θρέφει τέτοιες εγκληματικές ενέργειες. Και να τονίσουμε πως για εμας, οι μαζικές νόμιμες προσαγωγές και ανακρίσεις αποτελούν επίσης εγκληματικές πρακτικές, αφού δημιουργούν ένα μόνιμο κλίμα ανασφάλειας και τρομοκρατίας στους μετανάστες.

Ο συνεχώς αυξανόμενος βαθμός εμπλοκής του ελληνικού κράτους στις στρατιωτικές και αστυνομικές επιχειρήσεις της «αντιτρομοκρατικής» συμμαχίας καθιστά όλο και πιο επισφαλή τη διατήρηση του φιλοαραβικού πολιτικού προφίλ που προέβαλλαν οι ελληνικές κυβερνήσεις από την δεκαετία του '80. Η πλήρης παραχώρηση εναέριου και θαλάσσιου χώρου στην εκστρατεία κατά του Ιράκ, η αύξηση της ελληνικής παρουσίας στην κατοχή του Αφγανιστάν και τελευταία, η απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης να αναλάβει την εκπαίδευση ιρακινών σωμάτων ασφαλείας, δεν αφήνει περιθώρια για τη διατήρηση της προσχηματικής πολιτικής αποστασιοποίησης από τη νεοαποικιοκρατική κατεύθυνση των δυτικών συμμάχων».

«...Οι απαγωγές των Πακιστανών έπαιξαν καταλυτικό ρόλο στην απόφαση της οργάνωσης να προχωρήσει σε αυτή την ενέργεια. Γιατί όπως είπαμε και παραπάνω αποτελεί μία πολεμική πράξη εναντίον μουσουλμάνων και μπορεί να αποτελέσει αιτία αντιποίνων από ένοπλους ισλαμιστές. Και οι επιθέσεις στη Μαδρίτη και στο Λονδίνο αποδεικνύουν ότι τα θύματα αυτών των αντιποίνων δεν είναι οι κρατικοί αξιωματούχοι που παίρνουν τις εγκλη-

ματικές αποφάσεις, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Καραμανλής και ο Βουλγαράκης, αλλά οι λαοί οι οποίοι υφίστανται τις συνέπειες των εγκληματικών πολιτικών.

Δεν παραβλέπουμε όμως και την ευθύνη των ίδιων των λαών της Ευρώπης και των ΗΠΑ, στο βαθμό που ανέχονται ή μένουν απαθείς στη νεοϊμπεριαλιστική πολιτική των κυβερνήσεών τους εναντίον των λαών του Τρίτου Κόσμου. Οι ένοπλες επαναστατικές ενέργειες εναντίον της νεοταξικής πολιτικής στο εσωτερικό των χωρών που μετέχουν στην διεθνή νεοϊμπεριαλιστική συμμαχία, όπως είναι η Ελλάδα, δομούν ένα κλίμα εμπιστοσύνης μεταξύ των αντιστεκόμενων λαών, επιδιώκουν την ανάπτυξη μιας ουσιαστικής διεθνούς αλληλεγγύης με όσους πλήττονται από την Νέα Παγκόσμια οικονομική και πολιτική Τάξη και κατ' επέκταση μπορούν να λειτουργήσουν αποτρεπτικά στα πολεμικά αντίποινα των ένοπλων ισλαμιστών.

Αν ο ελληνικός λαός αφήσει να κλιμακωθεί αυτή η πολιτική του ελληνικού κράτους κατά των λαών-στόχων της Νέας Τάξης, τότε εκτιμούμε πως υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να δούμε παρόμοιες επιθέσεις με αυτές της Μαδρίτης και του Λονδίνου και εδώ».

Θέλω να πω ότι η επιλογή αυτή (η ενέργεια κατά του Βουλγαράκη), έγινε γιατί: 1) ο Βουλγαράκης συμπύκνωνε τότε ως υπουργός Δημοσίας Τάξης τα χαρακτηριστικά του εγκληματία με τις απαγωγές των Πακιστανών και ενός κομβικής σημασίας πολιτικού παράγοντα στην διαμόρφωση ενός ευρύτερου κατασταλτικού σχεδίου, στο οποίο εντάσσονται οι τηλεφωνικές υποκλοπές και παρακολουθήσεις της ελληνικής κοινωνίας γενικότερα, γιατί ήταν πάρα πολλοί αυτοί που παρακολουθούνταν και όχι μόνο αυτοί που έβγαλαν τα ονόματά τους στην δημοσιότητα.

Βέβαια, η ελληνική κυβέρνηση τότε, ήθελε να παρουσιάσει μια συνθήκη όπου όλοι -από κάποιους αντιεξουσιαστές μέχρι τον κρατικό μηχανισμό-, παρακολουθούνται. Ότι είμαστε υπό ένα καθεστώς ευρύτερης παρακολούθησης, αλλά «δεν γνωρίζουμε από ποιους». Ασχέτως αν τελευταία, όπως αναφέρουν, έχει ανοίξει ξανά το θέμα των υποκλοπών, ασχέτως αν έχουν φτάσει οι ίδιοι οι εισαγγελικοί κύκλοι που διερευνούν το γεγονός στο συμπέρασμα ότι τελικά οι τηλεφωνικές υποκλοπές ξεκινούσαν από την αμερικάνικη πρεσβεία, και πάλι ξαναμπαίνει στο συρτάρι η υπόθεση αυτή, γιατί δεν υπήρχε περίπτωση να υπάρχει η πολιτική βούληση για μια ουσιαστική διερεύνηση, όπως και δεν υπάρχει πολιτική βούληση για την ανάληψη καμίας πολιτικής ευθύνης για κανένα από τα εγκλήματα στα οποία έχουν εμπλακεί καθεστωτικοί πολιτικοί. Και να μην γίνονται συγκρίσεις με το θέμα της πολιτικής ευθύνης της δικής μας.

Επίσης ο συγκεκριμένος, όπως είπα και πριν, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην υπόθεση των υποκλοπών και στην οργάνωση της απαγωγής των Πακιστανών. Βέβαια αργότερα προέκυψε μια σειρά από σκάνδαλα στα οποία είχε εμπλακεί.

Η ελληνική κοινωνία έχει μείνει άναυδη για τον αριθμό των σκανδάλων που εμπλέκεται ο συγκεκριμένος άνθρωπος. Να πάρουμε την υπόθεση της μονής Βατοπεδίου στην οποία ο συγκεκριμένος μαζί με την γυναίκα του είχαν οργανώσει ολόκληρη σπείρα με έδρα ένα συμβολαιογραφικό γραφείο και με βάση τις διασυνδέσεις του «κυρίου» ως παράγοντα της εξουσίας, νομιμοποποίησε την υφαρπαγή από το ελληνικό κράτος μέρους του φυσικού πλούτου της χώρας –της λίμνης Βιστωνίδας- και την παραχώρησή της στη μονή Βατοπεδίου. Το κράτος και η εκκλησία χρησιμοποιούσε ως επιχειρήματα τα χρυσόβουλα του αυτοκράτορα και τις κατοχικές παραχωρήσεις του Τσολάκογλου για την λίμνη Βιστωνίδα! Με τα παραπάνω παρουσιαζόταν ως νόμιμη η παραχώρηση της λίμνης στη μονή Βατοπεδίου. Στη συνέχεια η μονή μεταβίβαζε τις εκτάσεις σε off shore εταιρείες. Σε επόμενο σκάνδαλο όπου αποκαλύφθηκε ότι πολιτικοί έχουν offshore εταιρείες, συναντάμε ξανά τον Βουλγαράκη. Και αυτός είχε offshore με έδρα την Κύπρο μέσω της οποίας έκανε δουλειές με ακίνητα και θησαύριζε αυτός και η οικογένειά του.

Πώς ο Βουλγαράκης ο οποίος ξεκινάει ως πολιτικός παράγοντας με κάποιες μεταβιβάσεις περιουσιακών στοιχείων από οικογενειακές παραχωρήσεις, φτάνει να έχει εκατομμύρια σε τράπεζες, άπειρα ακίνητα και κάθε χρόνο -με αποκορύφωμα το 2004- αυτός και η γυναίκα του να καταγράφουν εισοδήματα εκατομμυρίων ευρώ; Έφτασαν στο σημείο να έχουν στην κατοχή τους περιουσιακά στοιχεία που ούτε οι ίδιοι δεν ξέρουν πώς να τα δικαιολογήσουν. Και βέβαια, δεν ρωτάει κανείς πως δικαιολογούνται όλα αυτά. Τις περισσότερες φορές

που τον έχουν ρωτήσει από την εφορεία πώς δικαιολογούνται, έλεγε «από έσοδα προηγουμένων ετών». Ποια είναι αυτά; Κανένας δεν ερεύνησε, φυσικά. Ποιος να ερευνήσει τον Βουλγαράκη; Και κάποια στιγμή εφόσον η κατακραυγή μεγάλωσε, ο ελληνικός λαός έφτασε σε σημείο να έχει αηδιάσει με την αφεντιά του πριν ακόμα ξεκινήσει γενικευμένη επίθεση της κοινωνίας στους πολιτικούς εν μέσω της κρίσης. Δήλωσε ο ίδιος ότι δεχόταν απειλές και κατά το διάστημα που ήταν υπουργός Ναυτιλίας. Εννοείται ότι δεχόταν απειλές. Δεχόταν απειλές από όλο τον κόσμο. Και ποιος δεν τα είχε μαζί του. Αυτοί που δεν τα είχαν μαζί του ήταν οι όμοιοί του. Μια αισχρή μειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας. Είπε πως δεχόταν απειλές. Φυσικά δεχόταν απειλές για πάρα πολλούς λόγους. Και κυρίως γιατί έχει γίνει ξάπλουτος στην πλάτη του ελληνικού λαού, ξεζουμίζοντας τους ανθρώπους αυτής της χώρας.

Ρωτήθηκε ο Βουλγαράκης πώς γίνεται η διερεύνηση των ευθυνών για αυτές τις υποθέσεις και μίλησε για τις εξεταστικές επιτροπές από τις οποίες προκύπτει η πολιτική ευθύνη για τα σκάνδαλα. Δηλαδή η διερεύνηση των πολιτικών ευθυνών σε τέτοιες υποθέσεις –οι οποίες αν υπάρχουν θα ανοίξουν το δρόμο για την ποινική διερεύνηση- γίνεται από μια εξεταστική επιτροπή, η οποία σύμφωνα με αυτά που είπε πριν λίγο ο ίδιος ο Βουλγαράκης, καταλήγει στην αθώωση ή στην παραγραφή! Γιατί, μπήκε κανείς φυλακή από όλους αυτούς; Πρόκειται να μπει; Εννοείται πως όχι.

Να μιλήσω λίγο για την συγκεκριμένη επίθεση που έγινε εναντίον του γιατί λέει ψέματα. Είναι στο DNA του καθεστωτικού πολιτικού και ειδικά του συγκεκριμένου να μην πει ούτε μία αλήθεια. Η επίθεση αυτή βασικά ματαιώθηκε. Ναι, όντως ξεκίνησε ως τέτοια εναντίον του συγκεκριμένου πολιτικού παράγοντα για τους συγκεκριμένους λόγους που ανέφερα. Η υπόθεση της μονής Βατοπεδίου και η υπόθεση των off shore εταιρειών δεν υπήρχαν τότε στην επικαιρότητα. Ακολούθησαν αργότερα. Μέχρι τότε υπήρχαν αυτά τα δύο σκάνδαλα, των τηλεφωνικών υποκλοπών και της απαγωγής των Πακιστανών. Και με βάση αυτό το πολιτικό σκεπτικό που ανέφερα έγινε η συγκεκριμένη απόπειρα εναντίον του Βουλγαράκη και κυρίως αποτελούσε μια πράξη αλληλεγγύης στους λαούς που πλήττονται από τις νεοταξικές επιλογές της κυριαρχίας και τους νεοταξικούς πολέμους. Η ενέργεια αυτή έγινε, γιατί αυτός έχει παίξει καθοριστικό ρόλο στην διαμόρφωση της «αντιτρομοκρατικής» πολιτικής στην Ελλάδα με τις συγκεκριμένες υποθέσεις. Τελικά η επίθεση εναντίον του δεν ολοκληρώθηκε. Γιατί;

Καταρχήν να επισημάνω ότι είχε προηγηθεί μια άλλη απόπειρα όπως λέμε μέσα στην προκήρυξη. Μπορώ να σας την διαβάσω κιόλας. Είχε προηγηθεί μια άλλη απόπειρα η οποία δεν έγινε, γιατί την ώρα που διερχόταν ο Βουλγαράκης από το συγκεκριμένο σημείο που είχε τοποθετηθεί ο εκρηκτικός μηχανισμός, περνούσε ένας μοτοσυκλετιστής και ακυρώθηκε. Πάρθηκε ο μηχανισμός και επανήλθαν οι σύντροφοι άλλη μέρα.

Την επόμενη φορά που έγινε η απόπειρα, παρουσιάστηκε άνδρας του ΤΕΕΜ με σκύλο, κάτι που δεν γινόταν συχνά, γιατί η παρακολούθηση για μια τέτοιου είδους ενέργεια ήταν μακροχρόνια. Ο αστυνομικός με τον σκύλο προχώρησε μέσα στο στενό όπως γράφει η προκήρυξη και η εκτίμηση των συντρόφων που ήταν εκεί, ήταν ότι η ενέργεια δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί γιατί θα γινόταν προφανώς ο έλεγχος στο σημείο που ήταν τοποθετημένη η βόμβα και θα γινόταν αντιληπτή. Προκειμένου να μην πέσει στα χέρια τους, έγινε η επιλογή από τους συγκεκριμένους συντρόφους που βρίσκονταν επιτόπου να την πυροδοτήσουν σε ώρα και σε στιγμή που δεν διερχόταν κανείς απολύτως από το σημείο και να τελειώνει εκεί η ιστορία. Στην ουσία ματαιώθηκε η επίθεση.

Αυτά που λέει προφανώς είναι ψέματα. Δεν ήταν ότι δεν γνώριζε τι έγινε. Αλίμονο να μην γνώριζε. Δυστυχώς η επίθεση ματαιώθηκε. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι άνθρωποι σαν τον συγκεκριμένο τελικά θα την γλιτώσουν. Αν την γλιτώσουν από μια ένοπλη οργάνωση, δε θα την γλιτώσουν από το εξεγερμένο πλήθος. Πολλοί άνθρωποι εκεί έξω περιμένουν πώς και πώς να δουν αυτούς του καθεστωτικούς πολιτικούς έκπτωτους, να πέφτουν από τους θρόνους τους, να χάνουν τα προνόμιά τους και να πέφτουν στα χέρια του λαού. Σας διαβεβαιώνω ότι δεν πρόκειται να μείνει κοκαλάκι.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΙΣ 10/2/2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚ ΝΕΟΥ ΚΛΗΤΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΗΣ ΔΑΕΕΒ ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗ ΣΤΙΣ 30/5/2006

Καταρχήν, έχουμε αφήσει ενέργειες στις οποίες πρέπει να ξαναπιάνουμε και να ξαναπιάνουμε εφόσον έχουμε αποσπασματικές καταθέσεις μαρτύρων. Σε σχέση με την προηγούμενη συνεδρίαση, με το θέμα της επίθεσης στον Βουλγαράκη, υπάρχουν ζητήματα τα οποία αιωρούνται και δεν έχουν λυθεί, που αφορούν την ίδια την ενέργεια και τον τρόπο που έγινε. Αφορούν τον τρόπο που διεξήχθη αυτή η ενέργεια.

Για παράδειγμα, ο Βουλγαράκης ήρθε και είπε ότι αυτή η ενέργεια μπορεί να έγινε με οποιονδήποτε τρόπο. Είπε: «δεν γνωρίζω, εγώ τη γλίτωσα στο παρά πέντε γιατί γύρισα στο σπίτι μου». Είπαμε κάποια πράγματα σε σχέση με αυτό, με τη μόνη διαφορά ότι δεν έχει τεκμηριωθεί ο τρόπος που διεξήχθη αυτή η ενέργεια. Ότι δηλαδή, έγινε με τηλεχειρισμό, κάτι το οποίο θα αποδεικνυόταν εφόσον εδώ έρχονταν να καταθέσουν οι συγκεκριμένοι αστυνομικοί που ασχολήθηκαν με τη συλλογή και την ανεύρεση των στοιχείων και τα έχουν καταγράψει μέσα στις καταθέσεις τους.

Έχουμε κάνει ήδη μία αίτηση κλήτευσης, η οποία πιστεύουμε ότι είναι πάρα πολύ σημαντική. Πιστεύω ότι πρέπει να γίνει η κλήτευσή τους για να αποδειχθεί πώς έγινε αυτή η ενέργεια και να μην αφήνονται να αιωρούνται πράγματα, ότι μπορεί για παράδειγμα να έγινε με ωρολογιακό μηχανισμό ή με οτιδήποτε άλλο. Γιατί είναι αυτονόητο με βάση την κοινή λογική ότι η συγκεκριμένη ενέργεια έγινε με τηλεχειρισμό και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς, εφόσον η χρονική απόσταση που έχει να κάνει με το πότε κάθε φορά εξέρχεται και πότε εισέρχεται ο συγκεκριμένος άνθρωπος στο σπίτι, δεν επιτρέπει άλλο τρόπο δράσης. Όμως αυτό, μέσα σε αυτό το δικαστήριο δεν έχει τεκμηριωθεί, δεν έχει αποδειχθεί.

Αυτό πρέπει να αποδειχθεί με τον άλφα ή βήτα τρόπο. Εμείς προτείναμε συγκεκριμένα, να έρθουν οι αστυνομικοί, όσοι έκαναν τη συλλογή αντικειμένων μετά την ενέργεια, ό,τι είχε απομείνει από την έκρηξη και να καταθέσουν με τεκμηριωμένο τρόπο πώς έγινε αυτή η ενέργεια. Όπως επίσης, να ξεκαθαριστεί και το γεγονός ότι μέσα στις καταθέσεις διαφόρων μαρτύρων αφήνονται υπονοούμενα ότι έχουν προκληθεί κίνδυνοι για ανθρώπους, για περίοικους κλπ. Ούτε αυτό έχει διερευνηθεί.

Εμείς από την θέση τη δικιά μας μπορούμε να πούμε ότι η ενέργεια αυτή έγινε με τρόπο τέτοιο ώστε να διασφαλιστεί ότι δεν πρόκειται να πληγεί κανένας ο οποίος είναι άσχετος, εκτός από τον συγκεκριμένο (τον Βουλγαράκη). Αυτόν στόχευε. Από εκεί και πέρα όλα τα άλλα θα πρέπει για εμένα να διερευνηθούν. Γιατί απ' τη μια έχουμε μαρτυρικές καταθέσεις τις οποίες τις έχετε διαβάσει, βγάζετε συμπεράσματα τα οποία...

Πρόεδρος: Πού το ξέρετε τι συμπέρασμα βγάζουμε;

Π. Ρούπα: Τουλάχιστον στο επίπεδο της διαμόρφωσης μιας εντύπωσης. Όποιος διαβάζει μια μαρτυρία, μια κατάθεση που αφήνει υπονοούμενα για κίνδυνο σε περίοικους...

Παρέμβαση προέδρου...

Ν. Μαζιώτης: Να κρατάτε μια σειρά όσον αφορά τις ενέργειες.

Π. Ρούπα: Λέω ότι δεν μπορούμε να αφήνουμε, να εγκαταλείπουμε μια ενέργεια και να πηγαίνουμε μετά σε μια άλλη. Και αν τυχόν έρθει κάποιος, την κοιτάμε... αλλά παρόλα αυτά, έχουν μείνει τα ζητήματα από τα έγγραφα και μπορούν να καθορίσουν αποφάσεις. Για εμένα αυτό είναι παραπλανητικό, δεν είναι αληθές. Οπότε πιστεύω ότι πρέπει να κληθούν και οι μάρτυρες, θα το κάνουμε ξανά το αίτημα σε σχέση με τους...

Πρόεδρος: Το ξέρουμε, το έχετε κάνει και έχουμε πει ότι θα το κοιτάξουμε μετά, όταν θα έχουν τελειώσει όλοι οι μάρτυρες.

Μαζιώτης: Όχι, όχι, εμείς τώρα θέλουμε να έρθουν.

Ρούπα: Αυτός που έχει συντάξει αυτόν τον κατάλογο μαρτύρων, τους έχει βάλει με τη σειρά. Ενέργεια τάδε, ενέργεια τάδε, και δεν μπορούμε από τη μία ενέργεια να περνάμε στην άλλη. Για να κλείσει ένας κύκλος έρευνας σε σχέση με μια συγκεκριμένη ενέργεια, με μια συγκεκριμένη υπόθεση. Αυτό προϋποθέτει ότι θα πρέπει να υπάρχει μια πιο σφαιρική εικόνα και να μην είναι αποσπασματική η συλλογή στοιχείων. Και οι μόνοι που μπορούν να συνεισφέρουν είναι αυτοί που προτείνουμε, ώστε να κλείσουν τα ζητήματα όσον αφορά στο επίπεδο το επιχειρησιακό, όχι το πολιτικό.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΙΣ 10/2/2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚ ΝΕΟΥ ΚΛΗΤΕΥΣΗ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗ ΣΤΙΣ 30/5/2006

Εμένα η στάση σας δεν με προβληματίζει καθόλου, ήταν αναμενόμενο. Αυτά που είπε ο κ. εισαγγελέας το αποδεικνύουν αυτό. Είστε προκατειλλημένοι. Εδώ όμως υπάρχουν κάποια πράγματα που αποδεικνύουν ότι και ψέματα είναι, αυτό ότι υπήρχε ωρολογιακός μηχανισμός, αυτό που λέει εδώ ο εισαγγελέας (στο βούλευμα).

Παρέμβαση προέδρου...

Ν. Μαζιώτης: Άμα έχετε διαβάσει την δικογραφία, ήδη φαίνεται αυτό. Άμα την έχετε διαβάσει. Αλλά για μένα αυτό που θέλετε να κάνετε είναι να τελειώνετε την διαδικασία, να την διεκπεραιώσετε. Προφανώς ο κ. Τέντες σας έχει δώσει εντολή να τελειώνετε, υπάρχουν κι άλλες δουλειές...

Πρόεδρος: Σας έχουμε δώσει την εντύπωση ότι βιαζόμαστε;

Ν. Μαζιώτης: Ναι, αυτή την εντύπωση μου δίνετε, ότι βιαζόσαστε. Άμα είναι κανονική η διαδικασία σας, να πηγαίνει ενέργεια-ενέργεια και με το κατηγορητήριο και με τους μάρτυρες που καλεί ο Μακρόπουλος, όχι να πεταγόμαστε από μια ενέργεια στην άλλη, από τον 100 μάρτυρα στον 300 γιατί αυτούς έχετε καλέσει.

Λοιπόν η ενέργεια εναντίον του Βουλγαράκη, στο βούλευμα που μας επιδόθηκε από τον Μακρόπουλο, σελίδα 89, αν την έχετε διαβάσει κ. εισαγγελέα...

Πρόεδρος: Κατά απαίτηση σας διαβάστηκε στο ακροατήριο.

Ν. Μαζιώτης: Ναι, παρ' όλα αυτά δεν έχει καμία σημασία από αυτά που είπε ο κ. εισαγγελέας. Λέει για τον Βουλγαράκη, για την ενέργεια εναντίον του Βουλγαράκη, λέει ότι «τοποθέτησαν στην συμβολή των οδών Σαρανταπήχου και Δόξα Πατρί 14, αυτοσχέδιο ωρολογιακό μηχανισμό» και παρακάτω λέει αντιφατικά πράγματα στην ίδια πρόταση. Λέει «αποτελούμενο (ο μηχανισμός), από ένα δέκτη ραδιοκυμάτων με διαμόρφωση φορέα σήματος κατά πλάτος, κατάλληλο για την λήψη ραδιοκυμάτων που εκπέμπονται από πομπό τηλεχειριστηρίου».

Εδώ δύο τινά υπάρχουν στην ίδια πρόταση κ. εισαγγελέα. Ή ο Μακρόπουλος, ο συνάδελφος σας είναι ψεύτης, ή είναι ηλίθιος και βλάκας. Εγώ επειδή δεν υποτιμάω τους εχθρούς μου θεωρώ ότι είναι ψεύτης. Παρ' όλα αυτά και το δεύτερο ισχύει γιατί το ψέμα του με ηλίθιο τρόπο το κατέγραψε εδώ πέρα. Λέει για ωρολογιακό μηχανισμό και λέει ταυτόχρονα

ότι είχε τηλεχειριστήριο. Λοιπόν και ψεύτης είναι και το ψέμα του το βασίζει με εντελώς ηλίθιο τρόπο. Και σεις δεν θέλετε να τελειώσει αυτή η διαδικασία για αυτή την ενέργεια εναντίον του Βουλγαράκη και να διελευκάνουμε αυτό το πράγμα. Θέλετε να πεταχτούμε σε άλλη ενέργεια. Γιατί; Γιατί δεν ήρθαν οι μάρτυρες. Να έρθουν! Να αναβληθεί τόσες φορές μέχρι να έρθουν αυτοί οι μάρτυρες του Βουλγαράκη (για την ενέργεια κατά του Βουλγαράκη) και να τελειώνουμε.

Παρακάτω πάλι ο κ. Μακρόπουλος, δικός σας συνάδελφος του δικού σας μηχανισμού, λέει, παρ' όλο που ο μηχανισμός ήταν με τηλεχειρισμό, λέει ότι υπολογίσαμε ότι στις 7.40 που ήταν ο χρόνος της καθημερινής διέλευσης του υπουργού και της συνοδείας του από το σημείο αυτό, υπολογίσαμε ότι εκείνη την ώρα θα προκαλούσαμε έκρηξη, δηλαδή την συγκεκριμένη ώρα. Αυτό σημαίνει ότι θα πυροδοτούσαμε συγκεκριμένη ώρα τον μηχανισμό, αυτό παραπέμπει σε ΑΩΕΜ, αυτό γράφει (στο βούλευμα), που σημαίνει, αυτοσχέδιος ωρολογιακός εκρηκτικός μηχανισμός. Στην πραγματικότητα λέει ψέματα, το διαβάσατε, το έχετε διαβάσει και από πριν και εδώ πέρα μας λέτε ότι δεν έχετε καταλήξει (με τι τρόπο έγινε η ενέργεια), το λιγότερο που μπορούμε να πούμε ότι είναι αντιφατικό αυτό το πράγμα.

Το γιατί αυτός ο άνθρωπος (ο Μακρόπουλος) είναι ψεύτης, αποδεικνύεται από τις καταθέσεις δύο αστυνομικών της ΔΑΕΕΒ, τους οποίους παραλείπει να τους φέρει εδώ πέρα, της ΔΑΕΕΒ είναι, όχι δικοί μας μάρτυρες, της ΔΑΕΕΒ είναι. Δεν τους καλεί στο κατηγορητήριο και εμείς εδώ πέρα από την αρχή έχουμε κάνει αίτηση να έρθουνε οι δύο αστυνομικοί, είναι οι Κανελλόπουλος Αθανάσιος και Πολύχρονος Παναγιώτης της ΔΑΕΕΒ, δεν τους καλεί ο ψεύτης Μακρόπουλος, γιατί και οι δύο λένε ότι ο μηχανισμός αυτός ήταν με τηλεχειρισμό. Και τους δύο τους ρωτούν οι συνάδελφοι τους στις 30/5/2006, όταν έγινε η έκρηξη, όχι μετά από 6 χρόνια. «Τι γνωρίζεις να καταθέσεις σχετικά με την ανεύρεση ενός πιστολοειδούς τηλεχειριστηρίου χρώματος μαύρου»; Τα ίδια ρωτάνε και τον Πολύχρονο Παναγιώτη.

Ο δε Κανελλόπουλος Αθανάσιος, λέει παρακάτω, ότι «πήγαμε στην περιοχή για τυχόν ανεύρεση αντικειμένων που εμπλεκόμενα σχετίζονται με πιθανή πυροδότηση του αυτοσχέδιου εκρηκτικού μηχανισμού με τηλεχειρισμό, αφού υπήρχε η υποψία από την υπηρεσία μας για το ενδεχόμενο αυτό». Αυτός ο Μακρόπουλος τα ξέρει, αλλά γράφει ψέματα μέσα στο βούλευμα εναντίον μας όταν λέει ότι ήταν ωρολογιακός μηχανισμός. Τα ίδια καταθέτει και ο Πολύχρονος Παναγιώτης, βρήκαμε λέει τηλεχειριστήριο και το παραδώσαμε στους επικεφαλείς τμηματάρχες μας.

Λοιπόν αυτά δεν θέλετε να τα διελευκάνουμε. Εμείς λέμε ότι κανονικά τώρα θα έπρεπε να καλέσετε αυτούς τους αστυνομικούς της ΔΑΕΕΒ, να πούνε, να επιβεβαιώσουν αυτά που είπαν στην πραγματικότητα. Και σεις λέτε να πάμε στην ενέργεια της Ν. Ιωνίας (επίθεση στο αστ. τμήμα Περισσού). Αυτό τι δείχνει; Ότι δεν είστε το λιγότερο προκατειλλημένοι; Το δικό σας δικαστήριο δεν έχει σχέση με την αλήθεια και με την δικαιοσύνη.

Παρέμβαση προέδρου...

Ν. *Μαζιώτης:* Μη μας διακόπτετε, θα ολοκληρώσω και μετά πείτε ότι θέλετε και καλέστε όποιον θέλετε. Και την προηγούμενη φορά, ένας αστυνομικός, ο κ. Πεχλιβάνης αν θυμάμαι καλά, επιβεβαίωσε για το ίδιο πράγμα, ότι ήταν με τηλεχειρισμό. Επιβεβαίωσε ότι η ενέργεια έγινε σε ώρα που το σχολείο δεν λειτουργούσε και δεν υπήρχαν παιδιά να κινδυνέψουν.

Εμείς λέγαμε ότι η ενέργεια θα γινόταν πριν τις 8. «Ο Βουλγαράκης αναχωρούσε μεταξύ 7.40 και 7.50 και σε διάστημα που το σχολείο δεν λειτουργούσε, ενώ οι διερχόμενοι πεζοί και οδηγοί ήταν λίγοι. Δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να κινδυνέψουν παιδιά, ούτε κανείς άλλος, αφού δεν θα πυροδοτούσαμε τον μηχανισμό αν υπήρχε κοντά στο σημείο που θα διερχόταν η αυτοκινητοπομπή του Βουλγαράκη, άλλοι πεζοί ή οχήματα». Αυτό που έγινε τότε στις 30 Μαΐου ήταν η δεύτερη απόπειρα. Αυτό που έγινε τότε ήταν η δεύτερη απόπειρα εναντίον του Βουλγαράκη. Η πρώτη είχε ακυρωθεί γιατί περνούσε πεζός και μηχανάκι. Και δεν υπήρχε περίπτωση να βληθεί άλλος. Παρ' όλα αυτά ακόμα και ο κ. Πεχλιβάνης αποδέχτηκε ότι ακυρώθηκε η απόπειρα.

Εμείς αν θέλαμε να πλήξουμε κάποιον άλλο έστω και αστυνομικό, θα τον πλήτταμε εκεί πέρα. Υπήρχε μαρτυρία, του Ανανία Γεωργίου του ΤΕΕΜ, αυτός που πήγε με τον σκύλο, αυτός ήρθε εκεί πέρα εκείνη την μέρα για να ψάξει για τυχόν ανεύρεση εκρηκτικού μηχανισμού. Και λέει αυτός συγκεκριμένα, αν έχετε διαβάσει την δικογραφία. Αν την έχετε διαβάσει. Λέει «το υπηρεσιακό όχημα το στάθμευσα σε απόσταση τεσσάρων μέτρων από το σημείο της έκρηξης χωρίς ωστόσο να αντιληφθώ κάτι».

Αν θέλαμε να βλάψουμε έναν τυχαίο μπάτσο, θα το κάναμε τότε, θα τον τινάζαμε στον αέρα, η οργάνωση. Δεν κάναμε την ενέδρα αυτή για να τινάξουμε έναν απλό μπάτσο, το έχουμε ξαναπεί αυτό. Το κάναμε για να πλήξουμε ένα κάθαρμα όπως ο Βουλγαράκης. Αυτά όμως εσείς δεν τα λάβατε υπ' όψιν, ούτε και αυτόν τον έχει καλέσει ο Μακρόπουλος να καταθέσει.

Εμείς λοιπόν κάνουμε αίτηση να έρθουν τώρα στην διαδικασία, την ξανακάνουμε να έρθουν τώρα στην διαδικασία οι συγκεκριμένοι μάρτυρες, Κανελλόπουλος Αθανάσιος και Πολύχρονος Παναγιώτης, είναι αστυνομικοί της ΔΑΕΕΒ που μιλάνε ξεκάθαρα για τηλεχειρισμό, για τηλεχειριζόμενο μηχανισμό.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΣΤΙΣ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΟ Β΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΣΤΙΣ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2007

Ειπώθηκε και σε προηγούμενη συνεδρίαση, ότι αυτή η επίθεση ήταν προειδοποιητική. Αν υπήρχε διάθεση και βούληση να πληγεί αστυνομικός, θα είχε πληγεί. Αυτό επιβεβαιώθηκε και από την κατάθεση του προηγούμενου μάρτυρα, όπως και από το γεγονός που ειπώθηκε ότι το κουβούκλιο δεν ήταν αλεξίσφαιρο και μπορούσε πολύ εύκολα να βληθεί ο άνθρωπος που ήταν μέσα.

Η δράση του Επαναστατικού Αγώνα ήταν πάντα σε συνάφεια με την όξυνση της κοινωνικής σύγκρουσης και σε συνάφεια με τον ίδιο τον στόχο. Βάσει συνδυασμού παραγόντων, πολιτικών πάντα, αποφασιζόταν το είδος της επίθεσης.

Το συγκεκριμένο αστυνομικό τμήμα χτυπήθηκε γιατί εκείνη η περίοδος -όπως ειπώθηκε και από το μάρτυρα αστυνομικό που είπε ότι δέχονταν απειλές και ήταν σε κάποια επιφυλακή-, ήταν μια περίοδος έντονων κοινωνικών συγκρούσεων.

Μπροστά σε αυτές τις κοινωνικές συγκρούσεις ήταν τότε οι φοιτητές και οι μαθητές. Οι κινητοποιήσεις γίνονταν ενάντια στον νόμο-πλαίσιο που προωθούσε η τότε υπουργός Παιδείας Μαριέτα Γιαννάκου, η οποία ήθελε να επιβάλει την πλήρη αγοραιοποίηση της παιδείας, την πλήρη υποταγή της στους νόμους της αγοράς. Η αγοραιοποίηση της παιδείας εντασσόταν μέσα σ' ένα ευρύτερο σχεδιασμό νεοφιλελεύθερης προσαρμογής όλων των κοινωνικών και οικονομικών δραστηριοτήτων της χώρας στο υπερεθνικό κεφάλαιο, άρσης κάθε μορφής κοινωνικού ελέγχου στη λειτουργία του συστήματος.

Εκείνη την περίοδο και παράλληλα με τους σχεδιασμούς για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, εκδηλωνόταν και μια ένταση της κρατικής καταστολής. Η κρατική καταστολή, ο νεοφιλελευθερισμός και η επίθεση των αγορών πηγαίνουν χέρι-χέρι.

Την ένταση της καταστολής την πριμοδοτούσε συνειδητά εκείνη την περίοδο ο τότε υπουργός Δημοσίας Τάξης, Βύρων Πολύδωρας. Είχα πει και σε προηγούμενη τοποθέτησή μου με αφορμή την επίθεση στο υπουργείο Πολιτισμού, ότι ο συγκεκριμένος υπουργός μιλούσε για τους «πραίτωρες» της αστυνομίας που έχουν την απόλυτη εξουσία στην πόλη και μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν. Έδινε άλλοθι και ασυλία σε οποιεσδήποτε βίαιες ενέργειες, όπως ήταν η υπόθεση του ξυλοδαρμού του Κύπριου φοιτητή στην Θεσσαλονίκη (υπόθεση «ζαρντινιέρας»). Μετά από την κατακραυγή που δέχτηκε η τότε κυβέρνηση, επειδή ακριβώς έτυχε να υπάρχουν δημοσιογράφοι στο σημείο και να δοθεί δημοσιότητα σ' αυτή

την υπόθεση, αναγκάστηκαν να καταδικάσουν, υποκριτικά βέβαια, το γεγονός. Ο συγκεκριμένος υπουργός Δημοσίας Τάξης είναι αυτός που είναι πολιτικά υπεύθυνος και για την ένταση της καταστολής εκείνη την περίοδο, για τους άγριους ξυλοδαρμούς σε εκείνες τις μαζικές διαδηλώσεις.

Αυτό που εκδηλώθηκε τότε ήταν στην πραγματικότητα μια εξέγερση της νεολαίας. Οι συγκρούσεις ήταν πολύ άγριες. Έγιναν οι πρώτες επιθέσεις στην βουλή, οι οποίες ήταν προάγγελος αυτών που ακολούθησαν κατά τις διαδηλώσεις ενάντια στα μνημόνια, όπου χιλιάδες κόσμου έχει επιχειρήσει να εισβάλει μέσα στο κοινοβούλιο. Οι τραυματισμοί και οι βιαιοπραγίες των αστυνομικών σε εκείνες τις διαδηλώσεις ήταν τόσο μεγάλες που οδήγησαν στη δημοσιοποίηση απόψεων, οι οποίες μιλούσαν για έναν πόλεμο παρόμοιο με αυτόν που διεξάγεται στην Παλαιστίνη. Παρομοίαζαν τους αστυνομικούς με τους Ισραηλινούς και τους εξεγερμένους με τους Παλαιστίνιους.

Μιλούσαν για την ακραία βία των αστυνομικών, των οποίων η συμπεριφορά μόνο με αυτή των Ισραηλινών στρατιωτών μπορούσε να συγκριθεί. Με πολλά χημικά αλλά και με όπλα –έριχνα τότε προειδοποιητικούς πυροβολισμούς στον αέρα- προσπαθούσαν να καταστείλουν μια εξέγερση, αυτή που διεξαγόταν ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Απέναντι σε αυτή την καταστολή ο Επαναστατικός Αγώνας επέλεξε να απαντήσει με αυτό τον τρόπο. Και μάλιστα, με την ενέργεια αυτή ο Επαναστατικός Αγώνας είχε κάνει μια προειδοποίηση. Είχε προβλέψει ότι αυτή η συνειδητή πολιτική επιλογή της κυβέρνησης της ΝΔ και του τότε υπουργού Δημοσίας Τάξης Πολύδωρα, όχι μόνο να καλύπτει αλλά να πριμοδοτεί την αστυνομική βία, θα κατέληγε σε νεκρό, όπως και έγινε λίγο καιρό αργότερα με την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Και προειδοποιούσε ότι σε ένα τέτοιο γεγονός η οργάνωση θα απαντούσε.

Ο Επαναστατικός Αγώνας επαναλαμβάνω, άσκησε την επαναστατική αυτή βία απέναντι σε συγκεκριμένους πολιτικούς στόχους, σε συνάφεια πάντα με την πολιτική συγκυρία και με το επίπεδο της κοινωνικής σύγκρουσης. Εκείνη την περίοδο ήταν οξυμένη η κοινωνική σύγκρουση και η προειδοποίηση αφορούσε το νεκρό που ερχόταν. Το γεγονός ότι ο Επαναστατικός Αγώνας είχε είδη από το 2007 προειδοποιήσει για επερχόμενη δολοφονία από αστυνομικούς, το αναγνώρισε εβδομαδιαία εφημερίδα όταν έγινε η επίθεση στο υπουργείο Πολιτισμού. Είχαν μιλήσει τότε για «προφήτες με καλάσνικωφ». Δεν είμαστε ως Επαναστατικός Αγώνας προφήτες. Απλώς έχουμε την δυνατότητα να κάνουμε μια ανάλυση. Απλώς είχαμε και έχουμε τα μάτια ανοιχτά, είχαμε και έχουμε επαφή με την πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα, παρακολουθώντας πάντα τι γίνεται γύρω μας. Τελικά πέσαμε μέσα και μετά από λίγο καιρό υπήρξε νεκρός από σφαίρες αστυνομικού.

Και μιας και ο Βουλγαράκης μιλούσε στην προηγούμενη συνεδρίαση για την ανάληψη πολιτικής ευθύνης –βέβαια, δεν είναι αυτός ο αρμόδιος να μιλήσει για πολιτική ευθύνη γιατί ποτέ δεν έχει αναλάβει καμία ευθύνη-, να πούμε πως αν υπήρχε έστω και λίγη ευθιξία από τους κυβερνώντες, ο Πολύδωρας θα έπρεπε να είχε αναλάβει την πολιτική ευθύνη της δολοφονίας Γρηγορόπουλου. Ποσώς βέβαια τον ενδιέφερε να το κάνει. Εννοείται ότι είναι όλοι τους λαμόγια όσον αφορά την ανάληψη των πολιτικών ευθυνών για τις επιλογές τους, με τις οποίες κατευθύνουν τα κοινωνικά δρώμενα. Όμως στην πραγματικότητα αυτός είναι πολιτικά υπεύθυνος για την δολοφονία του Γρηγορόπουλου.

Αυτό που θέλω να επισημάνω σε σχέση με την συγκεκριμένη περίοδο που έγινε η επίθεση στο αστυνομικό τμήμα του Περισσού και που είχε γραφτεί και στην προκήρυξη, είναι ότι τότε γίνονταν πολλές επιθέσεις καθώς και δολοφονίες πολιτών από αστυνομικούς. Η αστυνομική βία ήταν ιδιαίτερα έντονη ενώ υπήρχε η πολιτική κάλυψη από την τότε κυβέρνηση. Είχε ληφθεί το μήνυμα από τους αστυνομικούς, για τους οποίους ο Πολύδωρας έλεγε ότι «έχουν ευαίσθητο νευρικό σύστημα», ότι έχουν την πολιτική κάλυψη να προχωρήσουν ακόμα και σε δολοφονίες.

Στην περιοχή των Εξαρχείων δε, η ένταση αυτή ήταν ιδιαίτερα μεγάλη. Εκεί είχαν εκδηλωθεί τα μεγαλύτερα κρούσματα αστυνομικής βίας. Παράλληλα υπήρχαν και πάρα πολλά περιστατικά βασανισμών σε αστυνομικά τμήματα. Υπήρχαν περιστατικά βίας στους δρόμους, υπήρχαν περιστατικά νεκρών πολιτών κατά τη διάρκεια εξακρίβωσης στοιχείων. Άνθρωποι δολοφονούνταν σε καθημερινά περιστατικά γιατί για παράδειγμα επιχειρούσαν να διαφύγουν από τον αστυνομικό έλεγχο. Τότε οι αστυνομικοί έβγαζαν το όπλο και πυροβολούσαν πισώπλατα άοπλους πολίτες.

Υπήρχαν πάρα πολλά γεγονότα αστυνομικής βίας ενώ υπήρχαν παράλληλα και πολλά περιστατικά διαφθοράς. Εκείνη την περίοδο έβγαιναν συνεχώς στη δημοσιότητα περιστατικά εμπλοκής αστυνομικών σε κυκλώματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης, σε δουλεμπόρια, σε εμπορία ναρκωτικών...Με αυτές τις δραστηριότητες, όπως είχε λεχθεί σε τηλεοπτικό κανάλι, «κάλυπταν τα κενά στη μισθοδοσία τους»! Και τότε ο Επαναστατικός Αγώνας είχε γράψει ότι δεν μπορεί η δουλειά του αστυνομικού να αντιμετωπίζεται ως μια οποιαδήποτε άλλη δουλειά. Και είχε επισημανθεί ότι όσοι έχουν πρόβλημα με όλες αυτές τις εγκληματικές πρακτικές, το καλύτερο που έχουν να κάνουν είναι να παραιτηθούν.

Σε σχέση με την όξυνση της καταστολής που αναμενόταν για το αμέσως επόμενο διάστημα, είχε πει ο Επαναστατικός Αγώνας ότι αναλόγως της έντασης της καταστολής θα πράξει αυτό που πιστεύει ότι αντιστοιχεί στην όξυνση της κοινωνικής σύγκρουσης και στην όξυνση της κρατικής βίας απέναντι στην κοινωνία, όπως και έγινε με την επίθεση στο υπουργείο Πολιτισμού. Είναι αλληλένδετες οι ενέργειες.

Επαναλαμβάνω πως η δράση του Επαναστατικού Αγώνα βρισκόταν πάντα σε συνάφεια με την ένταση της κοινωνικής και ταξικής σύγκρουσης στην ελληνική κοινωνία, γεγονός που αποτυπώνεται σε όλες τις ενέργειες της οργάνωσης. Και αυτό φαίνεται και στο ότι αργότερα εν μέσω της οικονομικής κρίσης που κορυφωνόταν, έγινε μεγαλύτερη προσπάθεια για πιο ουσιαστικά χτυπήματα εναντίον υποδομών σε οικονομικούς στόχους.

Θέλω να επανέλθω όμως στο βούλευμα ξανά. Το βούλευμα έχει ένα συγκεκριμένο σκεπτικό. Πάρθηκε η απόφαση, και πολύ σωστά έγινε, να κλητευτούν αυτοί οι μάρτυρες για τον Βουλγαράκη. Όμως το σκεπτικό του βουλεύματος και η δομή του καταλόγου με τους μάρτυρες κατηγορίας που καλούνται να καταθέσουν, έχει στον πυρήνα της την προσπάθεια εγκληματοποίησης της οργάνωσης και των επιλογών της. Δίνει μεγάλη βαρύτητα για παράδειγμα στην επίθεση στο υπουργείο Οικονομικών, μέσω της οποίας επιχειρεί να δείξει ότι δεν υπάρχει διασφάλιση για τις ζωές των πολιτών. Αυτό βέβαια εμείς θα το πολεμήσουμε.

Το ίδιο έγινε και με την υπόθεση του Βουλγαράκη. Αυτό που έχω να επισημάνω είναι το εξής: Επειδή ειπώθηκε ότι, «ναι, ήθελαν αίμα» και τα λοιπά... Έχετε την εντύπωση ότι ο Επαναστατικός Αγώνας αντί για τα λίγα κιλά που έβαλε εκεί, δεν θα μπορούσε να βάλει πολύ περισσότερα; Δεν ήταν γνωστό αν ο Βουλγαράκης μετακινούνταν με θωρακισμένο ή μη θωρακισμένο όχημα. Το πιο πιθανό βέβαια ως υπουργός, ήταν να είχε θωρακισμένο όχημα. Τι είδους θωράκιση είχε, δεν μπορούμε να το γνωρίζουμε. Αλλά νομίζετε ότι δεν υπήρχε η δυνατότητα να μπουν πενήντα κιλά εκρηκτικά και να γίνει μακελειό όταν θα περνούσε από εκεί; Και βέβαια υπήρχε.

Την απόφαση για το τι είδους ενέργεια θα γινόταν και με ποιο τρόπο θα γινόταν, ο Επαναστατικός Αγώνας την έπαιρνε πάντα σε συνάρτηση με το χωροταξικό περιβάλλον. Το γεγονός ότι υπήρχε κατοικημένη περιοχή, αντικειμενικά περιόριζε τις δυνατότητες της δράσης της οργάνωσης, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι μπορεί να μην είχε το ιδανικό αποτέλεσμα η ίδια η ενέργεια.

Αυτό μπορεί να γινόταν εις βάρος της ίδιας της πολιτικής επιδίωξης. Όμως η επιδίωξη της απόλυτης επιχειρησιακής επιτυχίας ζυγιαζόταν πάντα πολύ προσεκτικά με τον κίνδυνο που θα μπορούσε να προκαλέσει η ενέργεια. Κάποιες φορές μπορεί αυτό να γινόταν τελικά εις βάρος της ενέργειας. Σας διαβεβαιώνω ότι ο Επαναστατικός Αγώνας θα μπορούσε να βάλει όσα κιλά ήθελε στην επίθεση εναντίον του Βουλγαράκη. Και δεν τα έβαλε γιατί ο τρόπος που αποφασίστηκε να γίνει η επίθεση ήταν σε συνάρτηση με το ευρύτερο περιβάλλον, με το γεγονός ότι υπήρχε σχολείο, ότι υπήρχαν πολυκατοικίες, είχε κόσμο και τα λοιπά.

Όπως επίσης, σας διαβεβαιώνω ότι μπορούσε να σκοτωθεί ο αστυνομικός των ΤΕΕΜ που πήγε με το σκύλο. Θα μπορούσαν να τον περιμένουν οι σύντροφοι που βρίσκονταν εκεί να φτάσει ως τον μηχανισμό και να τον πυροδοτήσουν εκείνη την ώρα. Το γεγονός ότι δεν έγινε αυτό -θα το εξετάσουμε και θα αποδειχθεί από την ίδια την διαδικασία-, βρίσκεται στον πολιτικό λόγο για τον οποίο οργανώθηκε αυτή η επίθεση. Ο στόχος ήταν ο Βουλγαράκης

και αφού θα χανόταν η ευκαιρία να χτυπηθεί αυτός, η ενέργεια έπρεπε να ματαιωθεί. Δεν ήταν πολιτική επιλογή της οργάνωσης σε αυτή την φάση να χτυπηθεί ένας αστυνομικός.

Το γεγονός ότι κάθε φορά ο Επαναστατικός Αγώνας είχε ένα συγκεκριμένο πολιτικό στόχο και δεν δρούσε γενικώς και αορίστως ενάντια σε όποιον προέκυπτε μπροστά του, όπως για παράδειγμα ένας αστυνομικός, επιβεβαιώνεται και από άλλες ενέργειες. Επιβεβαιώνεται και από την ενέργεια της Eurobank στην Αργυρούπολη για την οποία ήρθε και κατέθεσε ο αστυνομικός την προηγούμενη φορά και είπε ότι «το πλήρωμα του περιπολικού ήρθε τετ α τετ με τους δράστες». Και πάλι θα μπορούσε να είχε πληγεί αστυνομικός. Και πάλι δεν έγινε γιατί ο στόχος ήταν η Eurobank.

Γίνονταν συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές τις οποίες δεν αποδέχεται αυτό το δικαστήριο. Παρ' όλα αυτά έτσι είναι. Και αν ο στόχος ήταν ο αστυνομικός εκείνη τη στιγμή θα γινόταν μακελειό στην Eurobank. Επαναλαμβάνω ότι ο Επαναστατικός Αγώνας έκανε πάντα επιλογές πολιτικές σε συνάρτηση με την συγκυρία, την κοινωνική και την πολιτική, σε συνάρτηση με τον βαθμό όξυνσης της κοινωνικής και ταξικής σύγκρουσης στην ελληνική κοινωνία και ποτέ δεν επιδίωξε να κάνει χτυπήματα τα οποία ήταν εκτός μιας πολύ συγκεκριμένης πολιτικής στόχευσης.

ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΙΣ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ Β΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΣΤΙΣ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2007

Η επίθεση στην Ν. Ιωνία έχει τεράστια διαφορά από άλλες επιθέσεις σε αστυνομικούς, όπως στο υπουργείο Πολιτισμού. Όπως είχαμε πει, ήταν μια προειδοποιητική ενέργεια, έχει μεγάλη διαφορά. Αυτό μπορεί να το καταλάβει οποιοσδήποτε.

Έχω ξαναπεί, ότι τότε είχε κάνει μια δήλωση, ο πρώην υπουργός Δημοσίας Τάξης, ο «αρχιπραίτωρ», ο Βύρων Πολύδωρας. Έλεγε, σε μια εποχή όπου υπήρχαν συγκρούσεις μεταξύ ΜΑΤ και διαδηλωτών με αφορμή το νόμο Μαριέττας Γιαννάκου για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, είχε πει ότι οι μπάτσοι «έχουν ευαίσθητο νευρικό σύστημα» και ότι μπορεί να τραβήξουν όπλο. Ήταν μια απειλή. Τότε γινόντουσαν επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα.

Εμείς είχαμε απαντήσει με αυτή την ενέργεια ως οργάνωση στον Περισσό, στο β΄ αστυνομικό τμήμα Ν. Ιωνίας, ότι αν οι αστυνομικοί «έχουν ευαίσθητο νευρικό σύστημα, εμείς έχουμε ευαίσθητα αντανακλαστικά» και θα απαντήσουμε. Αυτό ήταν μια προειδοποίηση, δεν ήταν επίθεση κατά της ζωής αστυνομικών, σε αντίθεση όπως έγινε με την επίθεση στο υπουργείο Πολιτισμού.

Ήταν μια προειδοποίηση και να την λάβουν σοβαρά υπ' όψιν τους. Τότε ο Β. Πολύδωρας είχε καλύψει πολλές κτηνωδίες αστυνομικών στις συγκρούσεις που είχαν γίνει στο κέντρο της Αθήνας. Και πιο πριν από αυτά τα περιστατικά, είχε γίνει το περιστατικό με τον Κύπριο φοιτητή στις 17 Νοεμβρίου 2006 στην Θεσσαλονίκη. Το θυμάστε, το έχουμε ξαναπεί σ' αυτή την αίθουσα.

Τότε και ο αρχηγός της αστυνομίας και ο υπουργός Δημοσίας Τάξης αρνιούνταν αυτό το περιστατικό. Ότι, έλα μωρέ τι έγινε δηλαδή. Αφότου όμως πήρε μεγάλες διαστάσεις, το καταδικάσανε χλιαρά. Σε άλλη περίπτωση, σε διαδήλωση που έγινε στο κέντρο της Αθήνας για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, είχε πάρει δημοσιότητα, το ότι είχε βρεθεί άνδρας των ΥΜΕΤ τότε, όχι των ΜΑΤ, να φορά την λαβή της ασπίδας ως σιδερογροθιά στο χέρι. Και αυτό το περιστατικό το είχε καλύψει ο Β. Πολύδωρας. Όχι μόνο ο υπουργός ή ο εκάστοτε αρχηγός της αστυνομίας, αλλά και οι συνδικαλιστές μπάτσοι, όπως ο Μαυροειδάκος που ήταν τότε συνδικαλιστής των ειδικών φρουρών, λέγανε τότε, ότι θα πρέπει να καταργηθεί το «άβατο των Εξαρχείων», θα πρέπει να κατασταλούν οι αναρχικοί.

Στην πραγματικότητα, ενάμισι χρόνο μετά, όταν έγινε η δολοφονία Γρηγορόπουλου, ακριβώς αυτό το άβατο ήθελαν να καθαρίσουν ο Κορκονέας και ο Σαραλιώτης όταν αντιπαρατίθονταν με τον Γρηγορόπουλο και την παρέα του. Μπήκαν στα Εξάρχεια για να δείξουν πόσο «παλικάρια» είναι και «άντρες».

Αυτή η επίθεση ήταν μια προειδοποίηση στην οποία προειδοποιούσαμε ότι θα υπάρξουν νεκροί και ότι εμείς θα απαντήσουμε και ενάμισι χρόνο μετά, βγήκαμε αληθινοί σ' αυτό το πράγμα. Όντως έγινε δολοφονία από αστυνομικό στα Εξάρχεια.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΙΣ 7/3/2012 ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ CITIBANK ΣΤΗΝ Ν. ΚΗΦΙΣΙΑ ΣΤΙΣ 18/2/2009 ΚΑΙ ΣΤΟ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑ ΣΤΙΣ 9/3/2009

Άλλο ένα «κοινωφελές» ίδρυμα είναι η Citibank που κάνει καλό στους λαούς και στους πολίτες γενικότερα, όπως είναι η Eurobank, όπως είναι η Shell. Φαντάζομαι και ο ελληνικός λαός και άλλοι λαοί θα λυπόντουσαν πολύ αν είχαμε ανατινάξει αυτό το κτίριο.

Η απόπειρα εναντίον της Citibank ήταν η πρώτη ενέργεια που έκανε η οργάνωση μέσα στο 2009 εκτός την επίθεση στους μπάτσους της ΥΑΤ στο υπουργείο Πολιτισμού. Ήταν μέρος μιας στρατηγικής να σαμποταριστούν δομές του υπερεθνικού κεφαλαίου στην Ελλάδα την περίοδο που άρχισε η οικονομική κρίση να πλήττει την Ελλάδα.

Εμείς χρόνια πριν, όταν είχε γίνει η ενέργεια στο υπουργείο Απασχόλησης το 2005, είχαμε πει ότι υπάρχει μεγάλο ενδεχόμενο να ξεσπάσει μία κρίση και τότε η Ελλάδα θα έχει σοβαρές συνέπειες απ' αυτό. Αντίθετα με την κυρίαρχη προπαγάνδα περί «ισχυρής οικονομίας» και «ισχυρής Ελλάδας» το 2005, εμείς λέγαμε «ότι είναι αλήθεια ότι η Ελλάδα βρίσκεται σε δεινή οικονομική θέση, είναι αλήθεια πως το ελληνικό κράτος αναζητά συνεχώς τρόπους συγκέντρωσης χρημάτων για να πληρώνει τόκους προηγούμενων δανείων σε ημεδαπούς και αλλοδαπούς χρηματοπιστωτικούς οίκους, είναι αλήθεια πως μια ενδεχόμενη κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας δεν βρίσκεται στη σφαίρα της φαντασίας».

«Είναι αλήθεια επίσης πως το χρέος είναι αποτέλεσμα της συστηματικής ενίσχυσης του κεφαλαίου από το ελληνικό κράτος. Είναι αποτέλεσμα μιας ταξικής πολιτικής του ελληνικού κράτους που ευνοεί τους ισχυρούς και στρέφεται ενάντια στους ανίσχυρους, είναι μια ταξική επιλογή αναδιανομής του πλούτου από τα κάτω προς τα πάνω».

Έχοντας μια ανάλυση για την κρίση που ήδη το 2009 έκανε την εμφάνιση της στην Ελλάδα και αναφερόμενοι στις δραματικές αλλαγές που ήδη είχαν αρχίσει να δρομολογούνται τότε και βλέπουμε τώρα τις συνέπειες με την υπογραφή του Μνημονίου του 2010, είχαμε εκπονήσει μια στρατηγική να χτυπήσουμε και να σαμποτάρουμε δομές του υπερεθνικού κεφαλαίου, όπως ήταν η Citibank.

Θέλαμε να σαμποτάρουμε την παρουσία τους στην Ελλάδα, να σηκωθούνε και να φύγουν. Γι' αυτό θέλαμε να ανατινάξουμε ολοσχερώς το κτίριο αυτό. Γι' αυτό βάλαμε ένα αυτοκίνητο με 125 κιλά εκρηκτικά. Να ανατιναχτεί ολόκληρο το κτίριο της Citibank, να σηκωθεί να φύγει από την Ελλάδα. Δεν κάναμε ένα συμβολικό χτύπημα, να βάλουμε ως οργάνωση 1 με 2 κιλά. Θέλαμε αυτοί οι εγκληματίες, αυτή η αμερικάνικη πολυεθνική τράπεζα να σηκωθεί και να φύγει από την Ελλάδα.

Ήδη εμείς από το 2008 ως οργάνωση, είχαμε αποφασίσει να κάνουμε αυτό το χτύπημα. Όμως η δολοφονία Γρηγορόπουλου από τους Κορκονέα και Σαραλιώτη ανέβαλε αυτό το πράγμα. Αποφασίσαμε να κάνουμε ένα διάλειμμα και να χτυπήσουμε τους μπάτσους και μετά να κάνουμε αυτό. Όπως και έγινε. Μετά την επίθεση στο υπουργείο Πολιτισμού τον Γενάρη του 2009, κάναμε αυτή την απόπειρα.

Οι τράπεζες, ειδικά οι πολυεθνικές τράπεζες όπως είναι η Citibank, όπως είναι άλλες, όπως η Goldman Sachs, η Morgan Stanley, η J.P.Morgan, η Deutche Bank, είναι από τους μεγαλύτερους πλανητικούς εγκληματίες. Θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως παγκόσμιοι εγκληματίες, παγκόσμιοι ληστές.

Αυτές οι τράπεζες έχουν προεξάρχοντα ρόλο στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, κατέ-

χουν μεγάλες περιουσίες, έχουν στο χαρτοφυλάκιο τους μετοχές, εταιρίες, ελέγχουν ένα μεγάλο μέρος της βιομηχανίας. Είναι στην πραγματικότητα κοινοί ληστές, λεηλατούν όλο τον κόσμο, ανάμεσα τους είναι και η συγκεκριμένη τράπεζα (η Citibank). Και δεν νομίζω ότι ο ελληνικός λαός ή οποιοσδήποτε λαός θα λυπόταν αν είχαμε καταφέρει να την ανατινάξουμε.

Εκλέχτηκε η συγκεκριμένη τράπεζα γιατί έχει παρουσία δεκαετιών στην Ελλάδα. Αν υπήρχε υποκατάστημα άλλης πολυεθνικής τράπεζας θα μπορούσαμε να πάμε και σ' αυτό ως οργάνωση. Η συγκεκριμένη τράπεζα είναι τμήμα του ομίλου Citigroup, ενός διεθνούς ομίλου με πολλές θυγατρικές εταιρίες και συμμετοχές σε πολλές επιχειρήσεις παγκοσμίως.

Στην προκήρυξη με την οποία αναλάβαμε την επίθεση αυτή λέγαμε κάποια πράγματα για την ιστορία της. Αυτή η τράπεζα δραστηριοποιήθηκε την δεκαετία του ΄60 στην Ελλάδα την εποχή που υπήρχε η έκρηξη των πολυεθνικών στον κόσμο. «Η δράση της ευνοήθηκε από τα ανοίγματα της χώρας εκείνη την περίοδο στο διεθνές κεφάλαιο».

«Σταδιακά εξελίχθηκε στον πιο προνομιακό συνεργάτη του ελληνικού κράτους σε διάφορα οικονομικά αλλά και με σοβαρές πολιτικές προεκτάσεις ζητήματα, μεταξύ των οποίων την αναδοχή στην έκδοση ελληνικών ομολόγων με προνομιακά για την Citibank κέρδη».

«Επί κυβερνήσεως Σημίτη αξιοποίησε την σχεδιασμένη για να εξυπηρετήσει το υπερεθνικό κεφάλαιο υποτίμηση της δραχμής, εισέβαλε μαζί με άλλους μεγάλους επενδυτές στο χρηματιστήριο συμβάλλοντας στην χρηματιστηριακή έκρηξη του ΄99 και πρωτοστάτησε στη λεηλασία των τεράστιων ποσών αποταμίευσης που είχαν εισρεύσει τότε στο χρηματιστήριο. Μετά την κατάρρευση του χρηματιστηρίου επανήλθε μαζί με άλλους υπερεθνικούς χρηματοοικονομικούς ομίλους και εξαγόρασε για ένα κομμάτι ψωμί μεγάλο μέρος των μετοχών των ελληνικών επιχειρήσεων, με αποτέλεσμα να περάσει στον έλεγχο του μεγάλου διεθνούς κεφάλαιου το σύνολο σχεδόν της ελληνικής οικονομίας». «Υπήρξε επίσης ο κύριος σύμβουλος του ελληνικού κράτους για την ιδιωτικοποίηση τομέων του δημοσίου, την υφαρπαγή από το μεγάλο κεφάλαιο μεγάλου μέρους της δημόσιας περιουσίας και του κοινωνικού πλούτου. Η εν λόγω τράπεζα εκτός από τα κέρδη που αποκομίζει από το εμπόριο των ελληνικών ομολόγων και την αγορά του χρέους, έχει ήδη αποσπάσει τεράστια κέρδη και από τα δάνεια στα ελληνικά νοικοκυριά».

Μαζί με τράπεζες όπως είναι η J.P.Morgan, η Deutche Bank, η Morgan Stanley, η Goldman Sachs, μιλάμε για τους πλουσιότερους ανθρώπους παγκοσμίως. Αλλά εσείς ως υπηρέτες των πλουσίων γι' αυτό θα μας καταδικάσετε.

Η Citibank είναι επίσης κάτοχος ελληνικών ομολόγων, έχει επενδύσει στο ελληνικό χρέος, έχει χρηματοδοτηθεί και από το αμερικάνικο κράτος για να διασωθεί το 2008. Φυσικά τότε το αμερικάνικο κράτος λήστεψε τους αμερικανούς φορολογουμένους για να σώσει την εν λόγω τράπεζα.

Θα ήταν λοιπόν ιδανικός στόχος για μια σοβαρή οργάνωση όπως εμάς για να χτυπήσουμε τη συγκεκριμένη τράπεζα. Εξάλλου στο παρελθόν και άλλες ελληνικές επαναστατικές οργανώσεις έχουν χτυπήσει τη συγκεκριμένη τράπεζα.

Η απόπειρα λοιπόν αυτή ήταν η εφαρμογή μιας στρατηγικής που είχαμε εκείνη την περίοδο για να σαμποτάρουμε την παρουσία τέτοιων κολοσσών εγκληματιών. Αυτή η συγκεκριμένη τράπεζα έχει πλούσια προϊστορία με το χρέος χωρών του Τρίτου Κόσμου. Θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως παγκόσμιοι δολοφόνοι.

Ευθύνονται για μαζικές δολοφονίες από πείνα, από αρρώστιες, από έλλειψη φαρμάκων σε χώρες της υποσαχάριας Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής. Την δεκαετία του ΄70, τράπεζες όπως η Citibank και οι προαναφερόμενες που είπα, έδωσαν δάνεια σε χώρες του Τρίτου Κόσμου όπως αυτές που ανέφερα. Για να αναπτυχθούν. Με την επακόλουθη αύξηση των επιτοκίων, τα χρέη αυτών των χωρών εκτοξεύτηκαν και βρέθηκαν να χρωστάνε πολύ περισσότερα από τα περιουσιακά τους στοιχεία. Ότι ισχύει σήμερα για την Ελλάδα, τώρα.

Όταν αυτές οι χώρες δεν μπορούσαν να ξεπληρώσουν, ο τότε διευθυντής της Citibank, Γουώλτερ Ρίστον, είχε δηλώσει ότι έπρεπε μα μείνουν χωρίς βοήθεια και να τιμωρηθούν επειδή δεν ήταν σε θέση να πληρώσουν τις υποχρεώσεις τους προς τις τράπεζες. Οι τράπεζες είναι τοκογλύφοι και αυτό το ξέρει ο καθένας. Τι σημαίνει τοκογλύφος; Στην πραγματικότητα, κοινός ληστής.

Όταν αυτές οι χώρες δεν μπόρεσαν να πληρώσουν, έρχεται το ΔΝΤ, που έχει έρθει και στην Ελλάδα, και τότε και η Παγκόσμια Τράπεζα, να στηρίξει ακριβώς τις τράπεζες, και την Citibank, που δεν μπορούσαν να εισπράξουν τα χρέη. Δίνει βοήθεια, οικονομική βοήθεια, όπως και σε μας έχουν δώσει οικονομική βοήθεια, για να ξεπληρωθούν αυτοί οι πολυεθνικοί εγκληματίες. Με τι αντάλλαγμα; Με το ίδιο αντάλλαγμα που πληρώνει τώρα η Ελλάδα. Ξεπούλημα όλης της δημόσιας περιουσίας. Τα πάντα να ιδιωτικοποιηθούν, τα πάντα να περάσουν στα χέρια του πολυεθνικού κεφαλαίου και των τραπεζών.

Αυτά τα δάνεια του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, συνοδεύονταν από απεχθή νεοφιλελεύθερα μέτρα, όπως έχουν εφαρμοστεί και στην Ελλάδα, όπως αυτά που υποχρεώνει το Μνημόνιο να εφαρμοστούν, τα μνημόνια. Ο παραλληλισμός λοιπόν με το τι γίνεται στην Ελλάδα τώρα είναι εύλογος με το τι έχει γίνει σε χώρες του Τρίτου Κόσμου στην δεκαετία του ΄70 και του ΄80. Αυτά τα μέτρα προκάλεσαν πείνα, προκάλεσαν αρρώστιες, προκάλεσαν λιμούς, προκάλεσαν θανάτους.

Αυτούς τους οποίους εμείς αποπειραθήκαμε να ανατινάξουμε, όχι σαν πρόσωπα, τα γραφεία τους, είναι κοινοί εγκληματίες, όχι μόνο στην Ελλάδα, παγκοσμίως. Και σεις μας δικάζετε για λογαριασμό τους. Τότε ακόμα και με την βοήθεια του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, αυτές οι χώρες δεν κατάφεραν να ξεπληρώσουν αυτούς τους εγκληματίες, τις τράπεζες αυτές και δημιουργήθηκε η κρίση του χρέους το 1982.

Τα δανεικά του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας δεν ήταν γιατρικό στα προβλήματα εκείνων των χωρών, όπως δεν είναι και τώρα τα πακέτα που δίνει το ΔΝΤ στην Ελλάδα δεν είναι η λύση του προβλήματος, απλά ξεπληρώνονται οι δανειστές. Το 1982 λοιπόν όταν οι τράπεζες δεν μπόρεσαν να πάρουν τα χρήματα τους πίσω όπως και τώρα δεν θα τα πάρουν όλα, επενέβη το κράτος των ΗΠΑ, μετατρέποντας το υπόλοιπο χρέος σε ομόλογα του αμερικάνικου δημοσίου τα οποία μοιράστηκαν σε χιλιάδες κατόχους καταφέρνοντας έτσι την διάχυση του πιστωτικού κινδύνου. Δηλαδή, το αμερικάνικο κράτος λήστεψε τα λεφτά του αμερικάνικου λαού, των αμερικανών φορολογουμένων για να ξεπληρωθούν αυτοί οι εγκληματίες. Αυτά τα ομόλογα, ονομάστηκαν ομόλογα Μπρέιντι, από το όνομα του τότε αμερικανού υπουργού Οικονομικών. Και βοήθησε στο να μην καταρρεύσουν οι τράπεζες όπως η Citibank και κάποιες άλλες.

Εσείς μας δικάζετε για λογαριασμό τέτοιων καθαρμάτων. Αυτό θα το λέμε και να το έχετε υπ' όψιν σας. Στα πλαίσια αυτής της στρατηγικής λοιπόν, εμείς πήγαμε να ανατινάξουμε και την Citibank, ανατινάχτηκε επιτυχώς το υποκατάστημα της Eurobank, το ίδιο έγινε και θα ξανατοποθετηθούμε και με το χρηματιστήριο. Ήταν μια σειρά ενεργειών το 2009. Η αποτυχία της απόπειρας εναντίον των κεντρικών γραφείων, έκανε την οργάνωση να πάει να χτυπήσει ένα περιφερειακό υποκατάστημα, αυτό της Φιλοθέης-Ν. Ιωνίας-εκείνο ήταν ένα συμβολικό χτύπημα-σε αντίθεση με τα κεντρικά γραφεία στην Ν. Κηφισιά, ακολούθησε η ανατίναξη του υποκαταστήματος της Eurobank στην Αργυρούπολη και μετά το χρηματιστήριο.

Σοβαρά πιστεύετε δηλαδή ότι ο ελληνικός λαός, θίχτηκαν τα συμφέροντα του από τέτοιου είδους ενέργειες; Σοβαρά, το πιστεύετε αυτό; Έχει έρθει κανείς να το πει αυτό πράγμα; Αν πραγματικά δικαζόμασταν σε ένα υποτιθέμενο δικαστήριο με ενόρκους, πιστεύετε ότι θα υπήρχε πολίτης εδώ πέρα που να λέει δημοσίως ότι εμείς (ο πολίτης) υποστηρίζουμε την Citibank, τη Eurobank και τους εγκληματίες του χρηματιστηρίου; Σαφέστατα και όχι. Γι' αυτό και σας έχουν βάλει εσάς να μας δικάσετε.

Στην ίδια στρατηγική ως συνέχεια ήταν και η απόπειρα να απαλλοτριωθεί το αυτοκίνητο στην Δάφνη, στην οποία σκοτώθηκε ο Λάμπρος Φούντας. Παρόμοιο χτύπημα θα γινόταν εναντίον τέτοιων εγκληματιών. Λοιπόν, εσείς θα μας δικάσετε για λογαριασμό όλων αυτών. Φυσικά θα πάρετε τα εύσημα. Αλλά στην ιστορία, εμείς θα μείνουμε ως αγωνιστές, ακόμα και στο μπουντρούμι μέσα, εσείς θα μείνετε ως δικαστές που δικάσατε για λογαριασμό τέτοιων εγκληματιών παγκοσμίου εμβέλειας.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΙΣ 14/3/2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ-ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΤΗΣ CITIBANK ΣΤΗ Ν. ΚΗΦΙΣΙΑ ΣΤΙΣ 18/2/2009 ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ CITIBANK ΣΤΗ Ν. ΙΩΝΙΑ ΣΤΙΣ 9/3/2009

Όταν μιλάμε για την Citibank, μιλάμε στην πραγματικότητα για τα συμφέροντα των πλουσιοτέρων οικογενειών των ΗΠΑ, για τα συμφέροντα ενός σημαντικού τμήματος της υπερεθνικής ελίτ.

Όταν ερχόμαστε εδώ να δικαστούμε για τις επιθέσεις εναντίον της Citibank, ερχόμαστε να δικαστούμε γιατί αυτό το δικαστήριο στην πραγματικότητα υπηρετεί την υπερεθνική ελίτ. Ερχόμαστε να δικαστούμε για χτύπημα εναντίον της υπερεθνικής ελίτ, για χτύπημα που, επαναλαμβάνω, στρεφόταν εναντίον των πλουσιοτέρων οικογενειών που υπάρχουν στις ΗΠΑ.

Όταν μιλάμε για την Citibank, μιλάμε για έναν εγκληματικό οργανισμό. Αυτή η τράπεζα που είναι γνωστή παγκοσμίως, ανήκει στον χρηματοπιστωτικό όμιλο της Citigroup, το μεγαλύτερο χρηματοπιστωτικό όμιλο που υπήρχε στον κόσμο πριν την κρίση. Μιλάμε για έναν οργανισμό ο οποίος πρωτοστάτησε στην διαμόρφωση και στην εφαρμογή ενός σχεδίου, το οποίο έδινε πρακτική διέξοδο στα προβλήματα αναπαραγωγής του καπιταλιστικού συστήματος, προβλήματα που οφείλονται στην ίδια τη δυναμική του. Μια δυναμική που καθορίζεται από την αδιάκοπη αναζήτηση περισσότερου πλούτου για τους πλούσιους και που προκαλεί μεγαλύτερη εξάπλωση της φτώχειας παγκοσμίως.

Όταν μιλάμε για την Citibank -το «κοινωφελές» αυτό ίδρυμα έτσι όπως αναφέρεται στο βούλευμα και στο κατηγορητήριο, το οποίο χτύπησε ο Επαναστατικός Αγώνας-, μιλάμε για έναν οργανισμό ο οποίος έχει διαπράξει εγκλήματα πολέμου που αφορούν όλη την υφήλιο με κύριο όπλο την πολιτική του χρέους.

Όταν μιλάμε για την Citibank, όπως είπα και πριν, μιλάμε για έναν οργανισμό που πρωτοστάτησε στην εκπόνηση και την εφαρμογή ενός σχεδίου, με το οποίο δόθηκαν πρακτικές διέξοδοι στα προβλήματα μεγέθυνσης του κεφαλαίου. Τι εννοώ: Όταν μεταπολεμικά ο καπιταλισμός άρχισε να ενισχύεται από την εκμετάλλευση των εργατών της Ευρώπης και άρχισε να εισρέει πολύ ρευστό στα συρτάρια των τραπεζών, η Citibank με τις μεθόδους και τις πολιτικές της πρωτοστάτησε στη διάβρωση και την αποτελεσματική αντιμετώπιση του πολιτικού και οικονομικού καθεστώτος που εφαρμοζόταν στην Ευρώπη, το οποίο καθοριζόταν από τους ταξικούς - κοινωνικούς περιορισμούς και ελέγχους στο κεφάλαιο που έβαζαν φρένο στην ασυδοσία του.

Όλοι γνωρίζουν ότι κατά την διάρκεια του β΄ παγκοσμίου πολέμου ήταν απαξιωμένοι και οι επιχειρηματίες και οι τραπεζίτες λόγω της συνεργασίας τους με τους ναζί. Το ίδιο ίσχυε και για την συγκεκριμένη τράπεζα. Ήταν απαξιωμένοι λόγω της τακτικής τους απέναντι στους λαούς την περίοδο εκείνη, επειδή δεν έλαβαν υπ' όψιν τους την πολιτική και κοινωνική κατάσταση, επειδή χρησιμοποίησαν τον πόλεμο προκειμένου να διατηρήσουν ή και να ενισχύσουν την οικονομική ισχύ τους. Ήταν απαξιωμένοι και αυτό ξεπεράστηκε μετά τον β΄ παγκόσμιο πόλεμο με την πολιτική αυτή που ακολούθησαν και στην οποία θα αναφερθώ.

Οι ταξικοί περιορισμοί που επιβλήθηκαν στο κεφάλαιο μετά τον β΄ παγκόσμιο πόλεμο, όλοι γνωρίζουν ότι είχαν κατακτηθεί με αγώνες και με το αίμα των λαών της Ευρώπης. Αυτό η Citibank πρωτοστάτησε ώστε να σπάσει. Η Citibank μαζί με άλλες τράπεζες έχοντας στα συρτάρια τους μεγάλη ρευστότητα από την εκμετάλλευση των εργατών στην Ευρώπη μετά τον β΄ παγκόσμιο πόλεμο, κατάφερε να εκμεταλλευτεί τις «τρύπες» του συστήματος, να παρακάμψει τους περιορισμούς στην κίνηση των κεφαλαίων και να αναπτύξει μια αγορά, αυτή των ευρωδολαρίων, που μέσω των δανείων σε τρίτες χώρες -δηλαδή, εκτός της χώρας στην οποία είχε την έδρα της- κατάφερε να διαρρήξει τους όποιους ταξικούς και κοινωνικούς περιορισμούς της επιβάλλονταν και να δώσει διέξοδο στο πρόβλημα που εκείνη την περίοδο άρχισε να δημιουργείται, αυτό της υπερσυσσώρευσης.

Προχώρησε μια πολιτική δανειοδότησης που στην πραγματικότητα ήταν επίθεση με τα κεφάλαια που είχε σε αναπτυσσόμενες και υποανάπτυκτες καπιταλιστικά χώρες εκείνη την περίοδο. Αυτές οι χώρες υπερχρεώθηκαν και καταστράφηκαν. Μέσω αυτών των πρακτικών κατάφερε το κεφάλαιο να αντλήσει την απαιτούμενη ρευστότητα που οι ταξικοί περιορισμοί στην Ευρώπη του απαγόρευαν.

Η οικονομική ελίτ ενδυναμωμένη από αυτή τη διαδικασία και έχοντας διαρρήξει τους περιορισμούς που επέβαλλε εκείνη την περίοδο το σύστημα του κρατικού παρεμβατισμού στην Ευρώπη, έγινε ακόμα πιο δυνατή και έχοντας ήδη το προηγούμενο της διάρρηξης αυτών των περιορισμών, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην επιβολή του νεοφιλελευθερισμού του οποίου τα αποτελέσματα βιώνουμε όλοι σήμερα.

Το αποτέλεσμα των δανείων ήταν η καταστροφή αυτών των χωρών που υπερχρεώθηκαν. Καταστροφές σε ανθρώπινο δυναμικό, σε παραγωγικές δυνάμεις, σε οικονομικά μοντέλα τα οποία δεν εξυπηρετούσαν το κεφάλαιο τότε, δεν εξυπηρετούσαν τους μεγαλοκαρχαρίες του κεφαλαίου. Αυτή η πολιτική καπιταλιστικής ανάπτυξης άφησε πίσω της νεκρούς. Εκατομμύρια νεκρούς σε χώρες της περιφέρειας στην Λατινική Αμερική και την Αφρική.

Θα αναφέρω μόνο ένα παράδειγμα, το Περού, το οποίο είχε χρεοκοπήσει το '91 και ένα αποτέλεσμα της πολιτικής αντιμετώπισης του χρέους ήταν η επιδημία χολέρας. Η χολέρα αυτή εξαπλώθηκε σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής, μεταξύ άλλων το Εκουαδόρ και η βόρεια Βραζιλία. Η χολέρα οφειλόταν στο γεγονός ότι το Περού ήταν μια κατεστραμμένη από το χρέος χώρα. Επειδή ο λαός αυτός ήταν πάμφτωχος, υπήρχε πρόβλημα ύδρευσης και ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού υδρευόταν από κανάλια που τα χρησιμοποιούσαν ταυτόχρονα για αποχέτευση. Ο ιός της χολέρας εξαπλώθηκε γρήγορα. Πάνω από 400.000 άνθρωποι αρρώστησαν, πολλές χιλιάδες από αυτούς πέθαναν. Αυτά τα φαινόμενα θα τα δούμε και εδώ.

Η κρίση χρέους έχει χτυπήσει την Ελλάδα. Η χολέρα, οι αρρώστιες, το AIDS -η Αφρική η οποία έχει καταστραφεί από τις πολιτικές αυτών των μεγαθηρίων του κεφαλαίου πεθαίνει από αυτή την ασθένεια- θα χτυπήσει και αυτή τη χώρα που εμείς ζούμε. Και επειδή σε προηγούμενη τοποθέτησή μου είχα αναφέρει την σεξουαλική εκμετάλλευση παιδιών, την παιδική εκμετάλλευση σε εργοστάσια πολυεθνικών και μου λέγατε «τι σχέση έχουν αυτά με αυτή την δίκη και με αυτή την υπόθεση», επαναλαμβάνω ότι όλα αυτά είναι φαινόμενα που θα έρθουν και εδώ.

Και εδώ θα έχουμε νεκρούς από αρρώστιες, θα έχουμε υπερεκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού αντίστοιχη με τις χώρες της ανατολικής Ασίας, θα έχουμε κατεστραμμένο περιβάλλον, δεν θα έχουμε νερό να πιούμε, δεν θα έχουμε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ο λαός αυτός θα μαστίζεται σε λίγο από πάσης φύσεως αρρώστιες.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι η Μοζαμβίκη. Η Μοζαμβίκη επίσης είχε καταστραφεί από την πολιτική του χρέους για την οποία υπεύθυνες ήταν οι τράπεζες. Μέχρι το 2020 εκτιμάται ότι το 1/4 του αγροτικού πληθυσμού της Μοζαμβίκης θα πεθάνει από το AIDS. Το AIDS μαστίζει την Αφρική και νομίζουμε ότι είναι ένας παράγοντας που δεν μας αφορά καθόλου. Οφείλεται στο γεγονός ότι ουσιαστική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ιατρική πρόληψη στη Μοζαμβίκη δεν υπάρχουν λόγω της φτώχειας. Και εξ' αιτίας αυτής της φτώχειας, για την οποία είναι υπεύθυνες τράπεζες όπως η Citibank και η υπερεκμετάλλευση της χώρας μέσω της πολιτικής του χρέους, πρόκειται να εξαφανιστούν ολόκληρες περιοχές και πληθυσμοί.

Για την επίθεση εναντίον της Citibank εμείς καλούμαστε να δικαστούμε ως τρομοκράτες και εγκληματίες; Αυτοί είναι εγκληματίες. Δεν τρομοκρατούν απλά τον παγκόσμιο πληθυσμό. Εγκληματούν. Είναι δολοφόνοι. Είναι στυγνοί δολοφόνοι. Είναι εγκληματίες πολέμου. Ο Ρίστον, ο επικεφαλής της τράπεζας την περίοδο εκείνη που εκδηλώθηκε η κρίση του χρέους στην καπιταλιστική περιφέρεια, είχε δηλώσει ωμά για τις υπερχρεωμένες χώρες «να αφεθούν να καταστραφούν, γιατί χρωστάνε στις τράπεζες, χρωστάνε στους πιστωτές τους, να τις αφήσουν αβοήθητες».

Εκείνη την περίοδο υπήρχε μια προσπάθεια από μερίδα των τραπεζών να μπουν εμπόδια στην πολιτική που ακολουθούσαν οι ΗΠΑ, η οποία πολιτική δεν αποσκοπούσε στο να δοθεί μια ανάσα στις υπερχρεωμένες χώρες, αλλά να βοηθήσουν με την έκδοση ομολόγων και την παροχή νέων δανείων την αποπληρωμή του χρέους προς τις τράπεζες.

Κάτι ανάλογο ζούμε και σήμερα. Πρόσφατα αρκετές μεγάλες τράπεζες οι οποίες έχουν

συμβάλλει στην άθλια οικονομική κατάσταση που βρίσκεται η χώρα λόγω του χρέους, έχουν δηλώσει ότι αρνούνται να επωμιστούν το βάρος της περικοπής του χρέους που τους αντιστοιχεί και θα σύρουν την χώρα στα δικαστήρια για να αποπληρωθούν στο ακέραιο. Κάποιες από αυτές τις τράπεζες πραγματοποίησαν την πιο ωμή κερδοσκοπική τακτική, αγοράζοντας ελληνικά ομόλογα π.χ. στο 40% της ονομαστικής τους αξίας τα οποία λήγουν άμεσα και ζητούν να εισπράξουν πολύ περισσότερα από αυτά που έδωσαν για την αγορά τους.

Αυτήν την τακτική την περίοδο που αναφέρω με το χρέος της καπιταλιστικής περιφέρειας την ακολουθούσε ένα πιο περιορισμένο κομμάτι της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ και τους αποκαλούσαν «τα κοράκια του χρέους». Αυτοί αφού χρεοκοπούσε τελικά η εκάστοτε χώρα, ορμούσαν και αγόραζαν τα πάντα. Σήμερα αυτή η τακτική έχει πιο διευρυμένο χαρακτήρα και τα σύγχρονα κοράκια του χρέους θα ορμήσουν και εδώ. Η οικονομική καταστροφή και το ξεπούλημα της χώρας θα συμβεί. Αυτή η περίοδος δεν αργεί.

Όταν μιλάμε για την Citibank, δεν μιλάμε απλώς για έναν εγκληματικό μηχανισμό, μιλάμε για έναν οργανισμό ο οποίος έχει πρωτοστατήσει σε έναν πόλεμο. Μιλάμε για έναν οργανισμό που είναι υπεύθυνος για εγκλήματα πολέμου. Και αυτός ο πόλεμος έχει νεκρούς. Και θα έχει και άλλους νεκρούς. Αυτοί είναι οι εγκληματίες.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ ΣΤΙΣ 14/3/2012 ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΙΝΑΞΗ ΤΟΥ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ EUROBANK ΣΤΗΝ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ ΣΤΙΣ 12/5/2009

Καταρχήν να πω ότι δεν ήταν μια συμβολική ενέργεια όπως ειπώθηκε πριν από το συνήγορο, αλλά ήταν μια ουσιαστική ενέργεια και ήθελε να συμβάλει στην κατεύθυνση αποσταθεροποίησης του τραπεζικού συστήματος, το οποίο είναι υπεύθυνο για τη μακροχρόνια ληστεία του ελληνικού λαού.

Όταν μιλάμε για την Eurobank, μιλάμε για τη μία από τις δύο μεγαλύτερες τράπεζες στην Ελλάδα, όπου επί σειρά ετών ρουφούν το αίμα του ελληνικού λαού μέσω των κερδοσκοπικών παιχνιδιών τους με τα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου, μέσω των «επενδύσεων» που πραγματοποιούν χρησιμοποιώντας τα λεφτά των ασφαλιστικών ταμείων, μέσω της πολιτικής των δανείων.

Για τη δικαστική εξουσία η Eurobank όπως και όλες οι τράπεζες είναι «κοινωφελείς οργανισμοί». Αντιστοίχως και οι δημιουργοί τους αποκαλούνται από τους υπηρέτες των πλουσίων «εθνικοί ευεργέτες». Ένας τέτοιος «εθνικός ευεργέτης» ήταν ο Γ. Λάτσης που ίδρυσε την δεκαετία του 1980 την EFG Eurobank σε συνεργασία με την Deutche Bank, τον γνωστό ευρωπαϊκό χρηματοπιστωτικό όμιλο-κολοσσό και έναν από τους μεγαλύτερους πυλώνες του χρηματοπιστωτικού συστήματος στην Ευρώπη. Πριν δημιουργήσει την Eurobank έχει προηγηθεί μια μεγάλη και πλούσια οικονομική δραστηριότητα του εν λόγω καπιταλιστή ο οποίος είναι από τους μεγαλύτερους Έλληνες εγκληματίες γιατί εκμεταλλεύτηκε επί μακρόν τον πλούτο της χώρας και την κοινωνία, είτε μέσω της εμπορίας αγροτικών προϊόντων είτε μέσω της εμπορίας πετρελαίου και την ευρύτερη εφοπλιστική δραστηριότητα που ανέπτυξε είτε με τα «θαλασσοδάνεια» που έπαιρνε από το ελληνικό κράτος, όπως έκανε όλη η ελληνική οικονομική ελίτ. Με τα «θαλασσοδάνεια» εξάλλου ως γνωστό έφτιαξαν την αυτοκρατορία τους οι Έλληνες εφοπλιστές.

Ο Λάτσης, όπως και πολλοί μεγαλοκαρχαρίες του κεφαλαίου, στράφηκε στον τραπεζικό κλάδο σε μια περίοδο όπου λόγω της συστημικής κρίσης που είχε εκδηλωθεί για πρώτη φορά την δεκαετία του ΄70, ο δανεισμός των λαών της Ευρώπης δημιουργούσε την προοπτική κερδών, τα οποία δεν μπορούσαν να αντλήσουν από άλλους τομείς της παραγωγής.

Έφτιαξε μια αυτοκρατορία με τράπεζες σ' όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο και στην Ελλάδα μέσα στην περίοδο που ξεκινούσε ο νεοφιλελευθερισμός. Μέσα σ' αυτή την περίοδο η πολιτική των δανείων, την οποία στήριξαν όλα τα ευρωπαϊκά κράτη συμπεριλαμβανομένου και του ελληνικού, χρησιμοποιήθηκε για να ενισχυθεί η κατανάλωση από τους λαούς της Ευρώπης τη στιγμή που οι μισθοί δεν αρκούσαν, ώστε να απορροφηθεί το παραγόμενο προϊόν, να ξεπεραστεί το πρόβλημα των μειωμένων κερδών για τους καπιταλιστές, γεγονός που θα συνέβαλε κατά πως νόμιζαν στο να υπερβεί ο καπιταλισμός την κρίση του. Έτσι έβαλαν τη θηλιά των δανείων στο λαιμό όλων των Ευρωπαίων εργαζόμενων. Ειδικά στην Ελλάδα αυτή η διαδικασία πήρε μεγάλες διαστάσεις την δεκαετία του ΄90 και την δεκαετία του 2000.

Η Eurobank πρωτοστάτησε στο σκάνδαλο του χρηματιστηρίου το ΄99. Μαζί με άλλες ελληνικές τράπεζες «έσπρωξαν» μέσω μιας προπαγάνδας που διεξήγαγαν σε συνεργασία με την οικονομική ελίτ και την τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, όλες τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις να εισαχθούν στο χρηματιστήριο και ένα μεγάλο μέρος της μικρομεσαίας τάξης να συμμετάσχει στο χρηματιστηριακό τζόγο. Με αυτή τη μεθόδευση κατάφεραν να καταστρέψουν μια μεγάλη μερίδα της ελληνικής κοινωνίας. Πολλά δις δραχμές χάθηκαν μέσα στο χρηματιστηριακό παιχνίδι, άνθρωποι αυτοκτόνησαν μετά από την χρηματιστηριακή κατάρρευση, οι τράπεζες κατάφεραν να γεμίσουν με ρευστό τα θησαυροφυλάκιά τους και παράλληλα ν' ανοίξουν τον δρόμο για τον πλήρη έλεγχο της ελληνικής οικονομίας από το υπερεθνικό κεφάλαιο. Μεγάλοι χρηματοπιστωτικοί όμιλοι και άλλες πολυεθνικές μόλις έσκασε η χρηματιστηριακή φούσκα, αγόρασαν σε τιμή ευκαιρίας τις απαξιωμένες μετοχές των μεγαλύτερων επιχειρήσεων και με αυτό τον τρόπο πέρασε στα χέρια του πολυεθνικού κεφαλαίου το σημαντικότερο τμήμα της ελληνικής οικονομίας.

Ήταν μεγάλη η συνεισφορά της Eurobank στην διαδικασία προσαρμογής της χώρας στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και μεγάλη η προσφορά της στη διαδικασία υπαγωγής του ελληνικού λαού στο βραχνά του χρέους και στην καταστροφή που αυτό επέφερε.

Η Eurobank και οι άλλες τράπεζες ευθύνονται κατά την άποψή μου και για τις αυτοκτονίες δανειοληπτών. Τώρα υπάρχουν όλο και περισσότεροι που αυτοκτονούν λόγω της κρίσης του χρέους και λόγω των δανείων προς τις τράπεζες, τα οποία αδυνατούν ν' αποπληρώσουν. Ευθύνονται για το γεγονός ότι υπάρχουν όλο και περισσότεροι άστεγοι, γιατί τους παίρνουν τα σπίτια για λίγες εκατοντάδες ευρώ. Ευθύνονται για το γεγονός ότι υπάρχουν παιδιά που υποσιτίζονται, αφού πάρα πολλοί άνθρωποι υποχρεώνονται να κάνουν περικοπές στο φαγητό τους για να μην κατασχέσουν οι τράπεζες το σπίτι τους και μείνουν στον δρόμο. Ευθύνονται για πάρα πολλά εγκλήματα.

Να σας πω και το εξής: Στην τελευταία κινητοποίηση στις 12 Φεβρουαρίου που έγινε ενάντια στην ψήφιση του 2ου μνημονίου, υπήρχαν ηλικιωμένοι άνθρωποι που προσπαθούσαν να σπάσουν τράπεζες.

Όταν καταστρέφεται μια τράπεζα, είτε από έκρηξη είτε από φωτιά, ανακουφίζονται όλοι οι φτωχοί άνθρωποι. Είναι μια στιγμή ανακούφισης για την πλειοψηφία της κοινωνίας που το επικροτεί. Μια τράπεζα είναι εχθρός για κάθε άνθρωπο που δεν ανήκει στους προνομιούχους και κάθε φορά που θα ανατινάζεται, κάθε φορά που θα καταστρέφεται, θα προκαλεί ανακούφιση και ευχαρίστηση στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας.

Επειδή αναφέρθηκα πριν στο ζήτημα της καταλήστευσης των ασφαλιστικών ταμείων από τις τράπεζες, ξέχασα να πω μερικά πράγματα που είναι πολύ σημαντικά. Το ελληνικό κράτος πάντα στήριζε το κεφάλαιο. Γι' αυτό υπήρχε το κράτος, γι' αυτό υπάρχει και γι' αυτό θα υπάρχει. Επί κυβερνήσεως Σημίτη μπήκε ουσιαστικά σε λειτουργία η ΑΕΔΑΚ, η Ανώνυμη Εταιρία Διαχείρισης Αμοιβαίων Κεφαλαίων των ασφαλιστικών ταμείων, προκειμένου να επενδύονται από «αξιόπιστους» επαγγελματίες και «ειδικούς» επί των χρηματοοικονομικών δραστηριοτήτων τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων. Των χρημάτων δηλαδή, που οι εργαζόμενοι καταθέτουν για να πάρουν σύνταξη.

Μέσω αυτής της ΑΕΔΑΚ, στην οποία συμμετείχε μεταξύ άλλων ελληνικών τραπεζών και η Eurobank, τα χρήματα των ασφαλισμένων επενδύονταν στο χρηματιστήριο. Με τα χρήματα των ασφαλισμένων αγοράστηκαν μετοχές ακόμα και εταιρειών στις οποίες είχαν συμφέροντα οι τράπεζες οι οποίες συμμετείχαν στην ΑΕΔΑΚ, αγοράστηκαν ακόμα και μετοχές των ίδιων των συγκεκριμένων τραπεζών, όπως της Eurobank. Αυτές είναι σοβαρές κομπίνες και μάλιστα νόμιμες. Πρόκειται για σχέδιο λεηλασίας των χρημάτων των ασφα-

λισμένων που γινόταν από κοινού με τους μεγαλοκαρχαρίες του ελληνικού κεφαλαίου και με το ελληνικό κράτος. Και γινόταν επί χρόνια.

Σήμερα τα ασφαλιστικά ταμεία, λόγω των επενδύσεων στο χρηματιστήριο και σε ομόλογα του ελληνικού δημοσίου, τα οποία –όπως και οι μετοχές- έχουν χάσει το μεγαλύτερο μέρος της αξίας τους, αναμένεται να καταρρεύσουν. Μόνο το ΙΚΑ, ο μεγαλύτερος ασφαλιστικός οργανισμός στη χώρα, έχει απολέσει το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του από αυτές τις τοποθετήσεις, από αυτή την λεηλασία, για την οποία το ελληνικό κράτος και όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις είναι συνυπεύθυνες. Αυτές δουλεύουν για να πλουτίζουν οι Λάτσηδες και όλα τα καθάρματα που ανήκουν στην άρχουσα τάξη αυτής της χώρας.

Η κυβέρνηση Καραμανλή στη συνέχεια, ενόψει της χρηματοπιστωτικής κρίσης που βρισκόταν σε εξέλιξη το 2008, είχε παραχωρήσει προληπτικά μεγάλα πακέτα οικονομικής στήριξης σε τράπεζες οι οποίες δεν είχαν ακόμη χτυπηθεί από την κρίση. Το ποσό που είχε η τότε κυβέρνηση διοχετεύσει στην διαδικασία στήριξης των τραπεζών ήταν 78 δις και η Eurobank σε αυτή τη διαδικασία είχε ιδιαίτερα προνομιακή μεταχείριση. Εκείνο το διάστημα ο ιδιοκτήτης της εν λόγω τράπεζας, ο Σπύρος Λάτσης, κατείχε περιουσία που συνολικά έφτανε τα 11δις δολάρια.

Πρόκειται δηλαδή για ένα δισεκατομμυριούχο που τον στηρίζει το ελληνικό κράτος προκαταβολικά, ώστε να προλάβει τυχόν απώλειες που αυτός θα έχει από τις επενδύσεις του στα στεγαστικά δάνεια χαμηλής φερεγγυότητας των ΗΠΑ, τα οποία τιτλοποιήθηκαν και μεταπωλήθηκαν σε πάρα πολλές ευρωπαϊκές και όχι μόνο τράπεζες, ή από τις απώλειες που τυχόν θα είχε η τράπεζά του από τη μειωμένη λόγω της κρίσης φερεγγυότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Υποθήκευσαν τα χρήματα των εργαζομένων και τον κοινωνικό πλούτο της χώρας για να προσπαθήσουν να αποφύγουν οι μεγαλοτραπεζίτες αυτού του τόπου την κρίση.

Η κρίση του ελληνικού χρέους βέβαια δεν τους άφησε ανέγγιχτους. Κατέληξε τελικά να έχουν απώλειες. Ο «κύριος» Λάτσης εκτιμάται ότι έχασε αρχικά από την κρίση γύρω στα 500 εκατομμύρια, ποσό αμελητέο μπροστά στην συνολική περιουσία του. Όμως χωρίς τη στήριξη του ελληνικού κράτους οι απώλειές του θα ήταν πολύ μεγαλύτερες.

Ο ίδιος έχει αρχίσει τώρα να «αναδιπλώνεται» επενδυτικά και να ξεπουλάει. Η πραγματική αξία της Eurobank έχει φανεί λόγω της κρίσης ότι είναι στην πραγματικότητα κατά πολύ μικρότερη απ' ότι την παρουσίαζαν πριν την κρίση. Όμως με βάση την αρχική της κεφαλαιακή αξία ο Λάτσης πήρε τις κρατικές ενισχύσεις και τώρα προσπαθεί να απεγκλωβιστεί από το επερχόμενο ελληνικό ναυάγιο.

Ο Λάτσης έχει κάνει σειρά από απάτες. Δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τόσο καλά την κρίση του ελληνικού χρέους και την οικονομική κρίση γενικότερα αν δεν είχε συνεχή στήριξη από το ελληνικό δημόσιο, η οποία μάλιστα, εξασφαλίστηκε με νόμιμη απάτη. Ακόμα και με τους κανόνες του χρηματοπιστωτικού συστήματος δεν θα δικαιούταν να πάρει την οικονομική στήριξη που πήρε. Αναφέρουν δημοσιεύματα ότι με βάση την οικονομική κατάσταση του 9μήνου και τα στοιχεία της τράπεζας, η Eurobank είχε λάβει εγγύηση δανεισμού ύψους 9,7 δις ευρώ ενώ τα ίδια κεφάλαια που κατείχε ήταν κατά πολύ μικρότερα. Στην πραγματικότητα, ακόμα και με τους δικούς τους κανόνες η τράπεζα αυτή δεν δικαιούταν να πάρει την εγγύηση.

Επίσης, το γεγονός ότι η έδρα της Eurobank είναι στην Ελβετία, δηλαδή είναι εκτός της ευρωζώνης, σημαίνει ότι δεν δικαιούται να πάρει οικονομική στήριξη από το ελληνικό δημόσιο. Έτσι «μεταφέρανε» επί τόπου την έδρα της στην Ελλάδα ώστε να δικαιούται να πάρει τη στήριξη.

Όσον αφορά τη διαδικασία της υποτιθέμενης «σωτηρίας» της χώρας, αυτή, όπως είναι πλέον ευρέως αναγνωρισμένο, αφορά την προσπάθεια διάσωσης των τραπεζών, αφορά τη σωτηρία του κεφαλαίου και του συστήματος. Σε αυτή την προσπάθεια εντάσσεται και η διαδικασία του λεγόμενου «κουρέματος» του χρέους που κατέχουν οι ομολογιούχοι στα χέρια τους, η οποία διαδικασία στηρίζεται στις εγγυήσεις και τη ρευστότητα της ΕΚΤ. Και αυτή η ρευστότητα στην ουσία θα αντληθεί από την εκμετάλλευση των εργαζομένων της Ευρώπης. Πρόκειται για μια διαδικασία συνεχούς καταλήστευσης του κοινωνικού πλούτου.

Η Eurobank καταλήστευσε τον ελληνικό λαό αλλά και άλλους λαούς όπως της ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων. Πολλές από τις χώρες που είχε αναπτύξει δραστηριότητες η Eurobank έχουν καταρρεύσει και οι λαοί τους έχουν πτωχεύσει με την συμβολή της συγκεκριμένης τράπεζας, η οποία τους καταλήστευε μέσω της πολιτικής των δανείων.

Στην πραγματικότητα η Eurobank είναι ένας εγκληματικός οικονομικός οργανισμός όπως είναι όλες οι τράπεζες. Στην πραγματικότητα οι τραπεζίτες και όλα αυτά τα κοράκια του κεφαλαίου δεν θα έπρεπε να υπάρχουν. Στην πραγματικότητα θα πρέπει να γίνει μια Κοινωνική Επανάσταση να τους πετάξουμε έξω από την χώρα. Να γίνει στάση πληρωμών, να διαγραφεί το χρέος, να μην πάρουν ούτε ένα ευρώ. Να απαλλοτριωθεί όλη η περιουσία τους και να περάσει στα χέρια του ελληνικού λαού. Αυτή θα είναι η καλύτερη απονομή δικαιοσύνης για όλη αυτή τη μακροχρόνια λεηλασία που έχει υποστεί ο τόπος από αυτούς τους εγκληματίες.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΙΣ 14 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΕΚΡΗΚΤΙΚΟΥ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ SHELL ΣΤΙΣ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2008 ΣΤΟ Π. ΦΑΛΗΡΟ

Η τοποθέτηση βόμβας στα γραφεία της Shell ήταν ένα μικρό συμβολικό χτύπημα. Όχι ότι δεν θα μπορούσε να γίνει ένα ουσιαστικό χτύπημα, αλλά κάτι τέτοιο ήταν αποτρεπτικό λόγω του χωροταξικού ζητήματος στην περιοχή. Δηλαδή, το σημείο που βρίσκονταν τα γραφεία ήταν απαγορευτικό για να πραγματοποιηθεί ένα μη συμβολικό, για να πραγματοποιηθεί ένα ουσιαστικό χτύπημα, μια απόπειρα να κατεδαφιστεί το κτίριο.

Δυστυχώς, δεν ολοκληρώθηκε αυτό το χτύπημα. Μπορεί να επιχειρήθηκε ένα μικρό και συμβολικό χτύπημα, όμως ο στόχος πολιτικά δεν ήταν μικρός. Ήταν ένα μικρό χτύπημα σε ένα μεγάλο πολιτικά στόχο.

Η Shell είναι ένας μεγάλος πολιτικά στόχος για όλο τον πλανήτη. Είναι μια από τις μεγάλες πολυεθνικές πετρελαίου αγγλοολλανδικής προελεύσεως, έχει δραστηριότητα για πάνω από 100 χρόνια στην εκμετάλλευση φυσικών πόρων σε όλο τον πλανήτη, ευθύνεται για ένα μεγάλο μέρος της οικολογικής καταστροφής παγκοσμίως.

Οι εταιρίες πετρελαίου όπως γνωρίζουμε και όπως κάνουν όλοι οι καπιταλιστές για να έχουν το λιγότερο δυνατό κόστος και να μεγεθύνουν το κέρδος τους, αδιαφορούν για τις υποδομές, αδιαφορούν για τα προβλήματα στις κατασκευές των μονάδων τους. Τα «ατυχήματα» στις εγκαταστάσεις είναι πάρα πολλά, οι διαρροές πετρελαίου και μόνο έχουν καταστρέψει πάρα πολλές περιοχές και ζωτικής σημασίας φυσικούς πόρους για τη ζωή στον πλανήτη.

Μεγάλες είναι οι καταστροφές στη Βόρεια Θάλασσα, στη θαλάσσια περιοχή γύρω από την Μεγάλη Βρετανία όπου έχει την έδρα της η συγκεκριμένη εταιρία. Οι πετρελαϊκές εταιρείες έχουν καταστρέψει πολλές τοπικές οικονομίες, έχουν καταστρέψει λαούς ολόκληρους, ευθύνονται για θανάτους από τη μόλυνση πάρα πολλών ανθρώπων.

Η ιστορία του πετρελαίου αυτόν τον αιώνα που το πετρέλαιο είναι η κινητήριος δύναμη της καπιταλιστικής ανάπτυξης, όπως όλοι γνωρίζουμε, είναι στην πραγματικότητα μία ιστορία γραμμένη με αίμα. Η ιστορία του πετρελαίου και των συγκεκριμένων πολυεθνικών εταιρειών είναι ιστορίες πολέμων, είναι ιστορίες εμφυλίων που υποδαυλίσανε οι ίδιες οι πετρελαϊκές, είναι ιστορίες επιβολής πραξικοπηματιών, είναι ιστορίες καταστροφής λαών, είναι ιστορίες εμφυλίων, είναι ιστορίες υπερεκμετάλλευσης των ανθρώπων και της φύσης. Είναι ιστορίες καταστροφής, πολέμων και θανάτου.

Η Shell δημιουργήθηκε στα τέλη του 19ου αιώνα. Μέσα σε λίγα χρόνια είχε καταφέρει να αποικιοποιήσει μέσω της δράσης της πάρα πολλές περιοχές του πλανήτη. Από τις ΗΠΑ, την Ασία, την Κίνα και την Μ. Ανατολή ως την Αφρική, δραστηριοποιήθηκε για την εκμετάλλευση του μαύρου χρυσού. Σήμερα έχει επεκτείνει την δραστηριότητα της και θεωρείται υπεύθυνη για ένα μεγάλο μέρος της περιβαλλοντικής καταστροφής και της τρύπας

του όζοντος.

Αν πετύχαινε αυτό το χτύπημα, θα είχε αφιερωθεί σε ένα μεγάλο αγώνα. Σε ένα αγώνα που διεξαγόταν για πολλά χρόνια στην Νιγηρία ενάντια σε αυτή την πολυεθνική και που κάποια στιγμή έγινε ένοπλος.

Στην Νιγηρία, η Shell ήταν η μεγαλύτερη εταιρεία που εκμεταλλευόταν το μαύρο χρυσό της περιοχής. Έβγαζε περίπου 1 εκ. βαρέλια ημερησίως. Στην Νιγηρία, η Shell ευθύνεται για την καταστροφή ενός σημαντικού βιότοπου, του Δέλτα του Νίγηρα. Ευθύνεται για την καταστροφή των λαών του Νίγηρα που ζούσαν από την εκμετάλλευση της περιοχής εκείνης και λόγω της μόλυνσης ψαρεύουν σε νερά που έχουν μολυνθεί, καλλιεργούν εκτάσεις γης κατεστραμμένες. Η Shell κατέστρεψε τη γη, κατέστρεψε τον αέρα, κατέστρεψε το νερό.

Μία κάτοικος της περιοχής εκείνη την περίοδο έλεγε, ότι «εμείς είμαστε οι ιδιοκτήτες του πετρελαίου, εμείς είμαστε οι ιδιοκτήτες του ορυκτού πλούτου αυτής της γης και παρόλα αυτά, δεν τον κατέχουμε εμείς».

Η Νιγηρία είναι από τις πιο φτωχές χώρες του κόσμου και έχει ένα από τα μεγαλύτερα ποσοστά πετρελαίου που προσφέρονται για τις πετρελαϊκές πολυεθνικές, όπως η Shell.

Και λέει η συγκεκριμένη κάτοικος που ζει μαζί με τα 12 παιδιά της και με τον άντρα της σε μια καλύβα στημένη σε δοκάρια πάνω στη λάσπη που αφήνει η εκμετάλλευση του μαύρου χρυσού στην περιοχή: «Δεν έχουμε νερό να πιούμε, δεν έχουμε ψάρια να φάμε λόγω του νερού, ούτε λεφτά για να αγοράσουμε φαγητό. Τεράστιες πορτοκαλί φλόγες καύσης των αερίων φωτίζουν τον ουρανό τη νύχτα και προκαλούν όξινη βροχή, η οποία μολύνει τα ποτάμια και καταστρέφει τις σοδειές».

Ο λαός του Δέλτα του Νίγηρα ξεκίνησε έναν ένοπλο αγώνα για να διώξει την Shell από την περιοχή και όλες τις πολυεθνικές. Η Shell συνεργάστηκε με τη χούντα της Νιγηρίας και προμήθευσε με όπλα το καθεστώς αυτό -το εξόπλισε και το στήριξε οικονομικά και στρατιωτικά-για να καταστείλει τις εξεγέρσεις. Η Shell ευθύνεται για θανάτους συλληφθέντων και πολιτικών κρατουμένων που αγωνίστηκαν ενάντιά της.

Ήταν ένας πραγματικά πολύ ωραίος αγώνας, ο οποίος κατέληξε οι εξεγερμένοι να κλέβουν πετρέλαιο από τις εγκαταστάσεις της Shell και να αγοράζουν εξοπλισμό και όπλα για να πολεμήσουν τη συγκεκριμένη εταιρία και το καθεστώς. Και αυτός ο αγώνας θα μείνει στην ιστορία του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος πιστεύω, ως ένας αγώνας παράδειγμα, για το πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται αυτοί οι εγκληματίες. Να αντιμετωπίζονται με εξεγέρσεις, με τα όπλα για να φύγουν από τους τόπους που εκμεταλλεύονται καταστρέφοντάς τους. Γιατί μόνο με αυτό τον τρόπο μπορεί να αποδοθεί πραγματική δικαιοσύνη.

Βέβαια, οι καταστροφές που έχουν επιφέρει μπορεί να είναι μη αναστρέψιμες στην περιοχή. Όπως επίσης, θα είναι μη αναστρέψιμες οι καταστροφές που θα επιφέρουν αυτές οι εταιρείες από την «πράσινη» ανάπτυξη, στην οποία στρέφονται λόγω των χαμηλών ρυθμών ανάπτυξης και της εξάντλησης των φυσικών πόρων, εγκαταλείπουν την εκμετάλλευση του πετρελαίου. Και όταν μιλάμε για «πράσινη» ανάπτυξη, εννοούμε την καλλιέργεια βιοκαυσίμων για να υποκαταστήσουν το πετρέλαιο το οποίο σήμερα δεν είναι αρκετό για να καλύψει τις ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος.

Ενώ όλος ο κόσμος πεινάει, ενώ υπάρχουν δισεκατομμύρια άνθρωποι που υποσιτίζονται, ενώ 4 δις άνθρωποι στον πλανήτη ζουν αυτή τη στιγμή μέσα στην φτώχεια, η Shell έχει στραφεί π.χ. στην Βραζιλία, έχει ξηλώσει, έχει καταστρέψει τεράστιες εκτάσεις της χώρας για να καλλιεργήσει τρόφιμα που θα χρησιμοποιηθούν για τη δημιουργία βιοκαυσίμων, στα οποία έχουν στραφεί αυτές οι εταιρείες προκειμένου να καλύψουν τον καπιταλισμό με νέες πηγές ενέργειας.

Τα εγκλήματα συνεχίζονται και θα συνεχίζονται και όπως είπα και πριν με το παράδειγμα των λαών του Δέλτα του Νίγηρα, μόνο η αντίσταση, μόνο η ένοπλη εξέγερση μπορεί να αποτρέψει αυτή την καταστροφή του πλανήτη και των ανθρώπων.

ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΙΣ 14 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΕΚΡΗΚΤΙΚΟΥ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ SHELL ΣΤΙΣ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2008 ΣΤΟ Π. ΦΑΛΗΡΟ

Σοβαρά δηλαδή, θα μας δικάσετε τώρα για τα συμφέροντα μιας πολυεθνικής πετρελαϊκής εταιρίας, έτσι; Θα μας καταδικάσετε εμάς ως εγκληματίες, ενώ στην πραγματικότητα αυτοί είναι εγκληματίες.

Η Shell μαζί με κάποιες άλλες εταιρίες, η Chevron, η Texaco, έχει συγχωνευτεί με μια άλλη, η Total, η BP, η British Petroleum δηλαδή, είναι από τους μεγαλύτερους εγκληματίες σ' όλο τον κόσμο.

Ειπώθηκε εδώ ότι το πετρέλαιο στην πραγματικότητα είναι ο αιμοδότης της καπιταλιστικής οικονομίας. Χωρίς πετρέλαιο δεν κινείται τίποτα. Ο πολιτισμός αυτή τη στιγμή πάνω στο πετρέλαιο βασίζεται. Έχουν γίνει πόλεμοι και σφαγές εκατομμυρίων ανθρώπων για το πετρέλαιο. Οι πόλεμοι που έκαναν τα αφεντικά σας, οι ΗΠΑ, δύο πόλεμοι στο Ιράκ και το ΄91 και το 2003, γι' αυτό έχουν γίνει.

Και η Shell είναι ανάμεσα σε αυτούς οι οποίοι τώρα πια εκμεταλλεύονται το πετρέλαιο στο Ιράκ. Για να γίνει όμως αυτό, έχουν πεθάνει 1 εκ. άνθρωποι στο Ιράκ, από το ΄91 ως το 2003 λόγω του εμπάργκο που έκανα οι δυτικές χώρες.

Λοιπόν, 60 χρόνια τώρα, έχουμε μια αραβοϊσραηλινή σύγκρουση λόγω του πετρελαίου. Γιατί το Ισραήλ παίζει το ρόλο του χωροφύλακα στην Μ. Ανατολή, το υποστηρίζουν οι ΗΠΑ, η Μ. Βρεττανία και οι δυτικές καπιταλιστικές χώρες με τις πετρελαϊκές εταιρίες από πίσω για να μπορούν να κλέβουν το πετρέλαιο που βρίσκεται στη Σαουδική Αραβία και σε άλλες χώρες, όπως το Ιράκ, το Ιράν, στην αραβική χερσόνησο και στη Β. Αφρική. Το Ισραήλ παίζει το ρόλο του χωροφύλακα, είναι ένα προγεφύρωμα του δυτικού ιμπεριαλισμού στη Μ. Ανατολή.

Οι πετρελαϊκές εταιρίες είναι από τους μεγαλύτερους εγκληματίες παγκοσμίως. Και σεις τι, δηλαδή; Θα μας καταδικάσετε για μια απόπειρα; Ακόμα κι αν κατεδαφίζαμε το κτίριο, δίκιο θα είχαμε.

Έχουν γίνει πραξικοπήματα για τον ίδιο λόγο. Το ΄54 οι Βρεττανοί, η British Petroleum στην πραγματικότητα, η BP και οι ΗΠΑ, έριξαν τον τότε πρωθυπουργό Μοσαντέκ για να βάλουν τον Σάχη. Έχουν γίνει πραξικοπήματα και πόλεμοι για το πετρέλαιο. Και σεις τώρα τι, δηλαδή; Θα μας δικάσετε για λογαριασμό τέτοιων εγκληματιών; Αυτό θα κάνετε. Εγκληματίες είναι και η Eurobank. Ένα τέτοιο δικαστήριο είστε στην πραγματικότητα. Λυπούμαι πολύ που δεν εξερράγη ο μηχανισμός στην Shell.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΙΣ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΣΤΙΣ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2009

Πριν την προσέλευση των μαρτύρων, έχουμε εκκρεμότητες, να τοποθετηθούμε για το χρηματιστήριο αφού από την προηγούμενη φορά έχει εξεταστεί η υπόθεση χρηματιστηρίου.

Πρέπει να πούμε γιατί χτυπήσαμε αυτόν τον οργανισμό «κοινής ωφέλειας» που έκανε το «λάθος» να ανατινάξει ο Επαναστατικός Αγώνας.

Αυτή η ενέργεια που έγινε με 150 κιλά εκρηκτικά ήταν από τις πιο επιτυχημένες ενέργειες που έχει κάνει η οργάνωση. Τη θεωρώ ότι ήταν από τις πιο πετυχημένες ενέργειες του αντάρτικου πόλης στην Ελλάδα.

Ήταν μέρος μιας στρατηγικής της οργάνωσης να παρέμβει εκείνη την περίοδο όταν η παγκόσμια οικονομική κρίση επηρέαζε ήδη την Ελλάδα.

Αυτή η στρατηγική εγκαινιάστηκε πρώτα με την Citibank, στα κεντρικά γραφεία της

Citibank στην Ν. Κηφισιά, συνεχίστηκε με την ανατίναξη της Eurobank στην Αργυρούπολη και ακολούθησε η ενέργεια στο χρηματιστήριο.

Εμείς θα συνεχίζαμε ως Επαναστατικός Αγώνας αυτή τη στρατηγική ακόμα και τα τώρα. Ακόμα και η απόπειρα απαλλοτρίωσης του αυτοκινήτου στην Δάφνη όπου έγινε η ένοπλη συμπλοκή με αστυνομικούς και σκοτώθηκε ο Λάμπρος Φούντας, ήταν μέρος της ίδιας στρατηγικής. Δηλαδή θα συνεχίζαμε αυτή τη στρατηγική, θα κάναμε χτυπήματα μεγάλου βεληνεκούς σε καπιταλιστικούς οικονομικούς στόχους. Από αυτή την άποψη ήταν τεράστια η επιτυχία του καθεστώτος που μας συνέλαβε. Γιατί αυτό το πράγμα θα συνεχιζόταν. Και ήταν τεράστια επιτυχία γιατί ακριβώς έγινε λίγο πριν την υπαγωγή της χώρας στην εξουσία του ΔΝΤ, της ΕΚΤ και της ΕΕ. Ακόμα και σήμερα αν δρούσε ο Επαναστατικός Αγώνας θα ακολουθούσε την ίδια στρατηγική.

Θα χτυπούσε δηλαδή παρόμοιους στόχους οικονομικούς ή πρόσωπα τα οποία σχετίζονται με την διαμόρφωση των συνθηκών των σημερινών μέσα στις οποίες γίνεται η μεγαλύτερη κοινωνική ληστεία που είχε αυτή την στιγμή επιτευχθεί εναντίον του λαού. Εμείς στην ίδια προκήρυξη όταν είχαμε χτυπήσει το χρηματιστήριο λέγαμε ότι, «είναι αναμενόμενες οι επόμενες κοινωνικές εκρήξεις στην Ελλάδα καθώς η επόμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ – την ίδια μέρα, 2 Σεπτεμβρίου που είχε χτυπηθεί το χρηματιστήριο είχαν αποφασίσει να κάνουμε εκλογές και το ΠΑΣΟΚ θα γινόταν κυβέρνηση, είχαμε πει, είχαμε προγνώσει πριν γίνουν εκλογές, ότι εφόσον αναλάβει την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ- «θα εντείνει τις επιθέσεις εναντίον της κοινωνίας και θα εφαρμόσει τις επιταγές της δημοσιονομικής προσαρμογής που υπαγορεύονται από τα επιτελεία της διεθνούς οικονομικής ελίτ (Βρυξέλλες, ΔΝΤ)». Πολλούς μήνες, 7 μήνες πριν την υπαγωγή, όταν είχαμε χτυπήσει το χρηματιστήριο, λέγαμε τι θα κάνει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τότε.

Σε μια επόμενη προκήρυξη που είχε ακολουθήσει την ενέργεια εναντίον του χρηματιστηρίου, λέγαμε ότι, παρ' όλο που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τότε εξήγγειλε ψέματα παροχολογίας στον λαό, με το σύνθημα «να σώσουμε τη χώρα από τη χρεοκοπία» - από τον Νοέμβριο του 2009 το λέγαμε αυτό-, «ο Παπανδρέου θα εξαπολύσει τη μεγαλύτερη μεταπολεμική ταξική επίθεση έτσι όπως σχεδιαστεί από την ΕΕ και επιβάλλεται από τα όργανα της με το καθεστώς της αυστηρής δημοσιονομικής επιτήρησης. Η σημερινή κυβέρνηση είναι η πρώτη που θα χρεοκοπήσει σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα»- ήταν Νοέμβριος του 2009 όταν το λέγαμε αυτό-, ούτε 2 χρόνια δεν κράτησε. «Ενώ τα πελατειακής φύσεως κοινωνικά στηρίγματα που διατηρεί- σ' αυτά συμπεριλαμβάνονται οι ελεγχόμενες από το ΠΑΣΟΚ συνδικαλιστικές ηγεσίες- δεν θα τη βοηθήσουν να διατηρήσει την κοινωνική νομιμοποίηση της. Το ΠΑΣΟΚ με το σοσιαλδημοκρατικό προσωπείο του διαλυμένο δεν θα μπορέσει να ανταπεξέλθει στο ρόλο του που είναι η διασφάλιση της κοινωνικής ομαλότητας και συνοχής, ενώ οι κοινωνικές εκρήξεις θα είναι ο μόνιμος εφιάλτης της κυβέρνησης μέχρι την τελική κατάρρευση του που δεν θα αργήσει να έλθει».

Όταν εμείς κάναμε την ενέργεια εναντίον του χρηματιστηρίου ως Επαναστατικός Αγώνας, λέγαμε κάποια πράγματα για το τι θα γίνει στο μέλλον. Και όταν συλληφθήκαμε και λίγο μετά επιβεβαιωθήκαμε στο τι έγινε τα τελευταία χρόνια.

Ξαναγυρνάω λοιπόν στην επίθεση στο χρηματιστήριο. Αυτή η ενέργεια είχε μεγάλη επιτυχία. Παρ' όλο που δεν καταφέραμε να διακόψει την λειτουργία του που ήταν η επιθυμία μας, έστω και για λίγο, πιστεύω όμως ότι δημιουργούσε- τέτοια χτυπήματα μεγάλου βεληνεκούς- δημιουργούν -ένα κλίμα αποσταθεροποίησης και ανασφάλειας της χώρας στους επενδυτές να έρθουν να επενδύσουν εδώ πέρα. Παρ' όλο που δεν διακόπηκε τελικά η λειτουργία του χρηματιστηρίου, δεν έκλεισε ακριβώς για πολιτικούς λόγους, για να μην γίνει πανικός στις αγορές, παρ' όλα αυτά δημιουργούσε μια καλά πολιτική παρακαταθήκη. Δημιουργούσε προϋποθέσεις πολιτικής και κοινωνικής αποσταθεροποίησης και ανασφάλειας στους επενδυτές οι οποίοι θέλανε τα σχέδια που ήδη εφαρμόζονται να τα κάνουν από τότε. Τι είναι το χρηματιστήριο;

Το χρηματιστήριο- πως το είπαμε, αυτός ο οργανισμός «κοινής ωφέλειας» όπως λέει το βούλευμα και το κατηγορητήριο- στην πραγματικότητα είναι ένας εγκληματικός μηχανισμός τον οποίον χρησιμοποιεί το σύστημα για να ληστεύει το λαό, για να ληστεύει τους εργαζόμενους. Είναι ένας μηχανισμός που κάνει μια αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου από την βάση, από τους από κάτω προς τα πάνω, προς την κορυφή της κοινωνικής ιεραρχίας. Αυτό είναι το χρηματιστήριο, αυτός είναι ο ρόλος του και όχι αυτά τα γελοία που λέγεται ότι είναι «οργανισμός κοινής ωφέλειας».

Στην προκήρυξη λοιπόν, λέμε για το χρηματιστήριο: «Εάν υπάρχει ένας θεσμός που η λειτουργία του και μόνο αποτελεί πρόκληση για τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, όχι μόνο εν μέσω κρίσης αλλά σε κάθε εποχή, αν υπάρχει ένας θεσμός που ενσαρκώνει περισσότερο πιστά το βασικό χαρακτηριστικό λειτουργίας του καπιταλισμού και της οικονομίας της αγοράς, την απληστία για κέρδος και δύναμη, αυτός είναι το χρηματιστήριο. Άρρηκτα συνδεδεμένο με την ιστορία του υπάρχοντος οικονομικού συστήματος, αποτελεί έναν από τους ισχυρότερους και αποτελεσματικότερους μοχλούς άντλησης κοινωνικού πλούτου από τη βάση της κοινωνίας και διοχέτευσης του προς την πάντα μειοψηφική οικονομική ελίτ». Δηλαδή μ' αυτό τον τρόπο οι πλούσιοι ληστεύουν τους φτωχούς. Αυτό είναι το χρηματιστήριο, αυτός είναι ο οργανισμός «κοινής ωφέλειας» που μας κατηγορείτε. «Καθώς τα χρηματιστήρια παίζουν κομβικό ρόλο στην αναδιανομή των εισοδημάτων από την κοινωνική βάση προς την κορυφή, στο συγκεντρωτισμό της οικονομικής δύναμης και την αύξηση των ανισοτήτων, συγκαταλέγονται στους βασικούς πρωταγωνιστές των κρίσεων σε όλη τη ιστορία του συστήματος της οικονομίας της αγοράς και του καπιταλισμού. Εκεί ως επί το πλείστον καταφεύγει η μοχλευμένη (δανεική) ρευστότητα που ποντάρεται για την απόκτηση κέρδους, εκεί διακινείται ο παγκόσμιος πλούτος αλλάζοντας χέρια μεταξύ της πλουτοκρατίας. Εκεί οι πλέον ισχυροί της διεθνούς οικονομίας συνασπίζονται για να καταβροχθίσουν τους λιγότερο ισχυρούς, καθώς αυτό που στην ουσία λαμβάνει χώρα στα χρηματιστήρια είναι ότι οι συνασπισμοί των πιο ισχυρών κεφαλαίων πολεμούν εναντίον των λιγότερο ισχυρών συνασπισμών, σε ένα πόλεμο που το αποτέλεσμα είναι από την αρχή προδιαγεγραμμένο».

Είναι αυτό που λέγεται «κοινωνικός δαρβινισμός», ο ισχυρός τρώει τον ανίσχυρο. Το μεγάλο ψάρι, οι μεγαλοκαρχαρίες τρώνε τα μικρά ψάρια.

«Εκεί δημιουργούνται οι φούσκες που αποφέρουν κέρδη στους λίγους όταν μεγαλώνουν και στους ακόμα λιγότερους όταν σκάνε. Εκεί λαμβάνουν χώρα όλες οι φάσεις μιας οικονομικής διαδικασίας ανόδου-πτώσης, με μόνιμους χαμένους τους εκτός των χρηματιστηριακών τειχών «κοινούς θνητούς», οι οποίοι και παρακολουθούν αδύναμοι να παρέμβουν, τις νόμιμες διαδικασίες κλοπής του πλούτου που παράγεται μέσω της εργασίας και πως αυτός ο πλούτος «εξανεμίζεται» για να καταλήξει στις τσέπες των κεφαλαιοκρατών.

Τα χρηματιστήρια, τα μεγάλα οχυρά της κερδοσκοπίας και της απληστίας, βρίσκονται στην αιχμή της δημιουργίας και αυτής της κρίσης. Και η εγκληματική τους λειτουργία είναι τόσο απροκάλυπτη που επιτείνουν την κοινωνική λεηλασία σε περίοδο ιδιαίτερα δύσκολη για τους μη προνομιούχους σαν και αυτή που διανύουμε».

Αυτό είναι το χρηματιστήριο με πολύ λίγα λόγια. Εκεί λοιπόν, σ' αυτό τον οργανισμό «κοινής ωφέλειας», γίνεται η υπερσυγκέντρωση της οικονομικής εξουσίας στα χέρια λίγων. Αυτό γίνεται, είτε με την εξαγορά των μετοχών μέσω συγχωνεύσεων και εξαγορών επιχειρήσεων, μέσω της εξαγοράς του πλειοψηφικού πακέτου ή του συνολικού πακέτου μετοχών μιας επιχείρησης από μια άλλη.

Τα μεγάλα αφεντικά των χρηματιστηρίων όμως είναι πολυεθνικοί κολοσσοί, είναι τράπεζες όπως η Citibank που είχαμε χτυπήσει πριν το χρηματιστήριο, είναι η J.P.Morgan που πρωταγωνίστησε στο λεγόμενο σκάνδαλο των δομημένων ομολόγων το 2007 με την κλοπή των εισφορών των ασφαλιστικών ταμείων, είναι η Goldman Sachs που είναι από τις μεγαλύτερες τράπεζες στον κόσμο. Αυτές είναι τα αφεντικά στα χρηματιστήρια και στο ελληνικό χρηματιστήριο.

Η είσοδος μιας εταιρίας στο χρηματιστήριο, όλες οι χρηματιστηριακές συναλλαγές μόνο δεινά φέρνουν στους λαούς. Όταν γίνεται μια συναλλαγή σε ένα χρηματιστήριο, υπό την επίκληση της εξυγίανσης μιας επιχείρησης, υπό την επίκληση να αυξηθεί η παραγωγικότητα και η κερδοφορία, απολύονται εργαζόμενοι, κλείνουν εργοστάσια ή πηγαίνουν σε χώρες με λιγότερο εργατικό κόστος. Ότι γίνεται στο χρηματιστήριο μόνο φτώχεια και εξαθλίωση φέρνουν στους λαούς.

Αυτή είναι εντός εισαγωγικών η «κοινωνική ωφέλεια» τέτοιων μηχανισμών. Στην πραγματι-

κότητα θα μπορούσε να πει κανείς ότι τα χρηματιστήρια είναι όπλα μαζικής καταστροφής.

Να πάμε λίγο στο ελληνικό χρηματιστήριο αφού γι' αυτό δικαζόμαστε. Το ελληνικό χρηματιστήριο το 1999, στο σκάνδαλο του χρηματιστηρίου όπου χάθηκαν περιουσίες, αυτοκτόνησαν άνθρωποι, πρωτοστάτησε τότε στη μεγαλύτερη ληστεία που είχε γίνει στην Ελλάδα τότε. Αυτό ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής που εφάρμοζε η τότε κυβέρνηση Σημίτη. Λέγαμε στην προκήρυξη γι' αυτό: «Η χρηματιστηριακή έκρηξη στην Ελλάδα στα τέλη της δεκαετίας του '90- για το '99 λέει- ενορχηστρώθηκε με τη συνεργασία του ελληνικού κράτους και των ντόπιων κεφαλαιοκρατών, έφερε το χρηματιστήριο στο κέντρο της οικονομικής ζωής και χιλιάδες Έλληνες και μετανάστες πίστεψαν πως ανακάλυψαν το δικό τους Ελντοράντο. Το υπερεθνικό κεφάλαιο μπήκε στο παιχνίδι μαζικά αμέσως μετά την υποτίμηση της δραχμής από την κυβέρνηση Σημίτη για να αρπάξει τις αποταμιεύσεις, τις περιουσίες- ακόμα και τα δανεικά- των «ντόπιων θυμάτων» που εισέρευσαν στο χρηματιστήριο, ανεβάζοντας τους δείκτες στα ύψη και οδηγώντας την χρηματιστηριακή κεφαλαιοποίηση για πρώτη φορά σε αστρονομικά μεγέθη- υπερδιπλάσια του ελληνικού ΑΕΠ. Η φούσκα πήρε πρωτοφανείς διαστάσεις και οι μεγαλομέτοχοι έκαναν την αποκομιδή των κερδών και αποχώρησαν. Ακολούθησε η καθίζηση των δεικτών που άφησε τους μικρομετόχους να κρατούν στα χέρια τους μετοχές-σκουπίδια. Ένα εκατομμύριο άνθρωποι έπαιξαν και έχασαν περιουσίες στο χρηματιστήριο το '99, οι περισσότεροι καταστράφηκαν τελείως, κάποιοι αυτοκτόνησαν. Και φυσικά αυτή η μαζικά παράκρουση δεν ήταν παρά αποτέλεσμα μιας συνειδητής πολιτικής της κυβέρνησης και των κομμάτων, με την πορεία του γενικού δείκτη να βρίσκεται στην ημερησία διάταξη της βουλής».

Αυτό έγινε κατόπιν προπαγάνδας του κράτους. Ποντάρετε στο χρηματιστήριο, δεν ήταν τυχαίο. « Η χρηματιστηριακή φούσκα του '99- και η παραφιλολογία περί «λαϊκού καπιταλισμού» που συνόδευσε την δεκαετία του '90 αλλά βρήκε την καλύτερη πρακτική εφαρμογή της στα τέλη της δεκαετίας- ήταν αναγκαία για τον κοινωνικό εκσυγχρονισμό που προωθούσε το ΠΑΣΟΚ, γιατί συνέβαλε στην πλήρη απενοχοποίηση της κερδοσκοπίας, στην εξιδανίκευση του πλούτου ως κυρίαρχης αξίας, στη νομιμοποίηση σε μεγάλο βαθμό της τραπεζικής τοκογλυφίας που από τότε και στο εξής πήρε τεράστιες διαστάσεις, ανάλογες των χρηματιστηριακών κερδών.

Η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με την βοήθεια κρατικά ελεγχόμενων χρηματιστηριακών εταιριών, καθώς και εταιριών που είχαν ιδρυθεί από κοινού με στελέχη και των δύο μεγάλων κομμάτων, και ρίχνοντας τεράστια ποσά από τα ασφαλιστικά ταμεία στο χρηματιστήριο για να «ντοπάρουν» τους δείκτες (ποσά που εννοείται «χάθηκαν» σε τσέπες πολιτικών, κυβερνητικών στελεχών και μεγαλοεπιχειρηματιών), ενορχήστρωσε μία από τις μεγαλύτερες απάτες στην ελληνική ιστορία.

Πρόκειται αναμφισβήτητα για μια κλοπή μυθικών διαστάσεων, την πιο μεγάλη και μαζική μεταφορά πλούτου προς τα πιο προνομιούχα στρώματα. Τράπεζες, κομματικά στελέχη και μεγάλες επιχειρήσεις στην Ελλάδα πλούτισαν κλέβοντας τα δισεκατομμύρια σε δραχμές των μικροεπενδυτών και ρουφώντας το αίμα των μικρών επιχειρήσεων που έμπαιναν μαζικά με την «υποστήριξη» των τραπεζών. Από την χρηματιστηριακή έκρηξη και την κατάρρευση που ακολούθησε το '99, ο συγκεντρωτισμός οικονομικής ισχύος στην Ελλάδα προχώρησε με ταχύτατους ρυθμούς, ενισχύοντας τα μονοπώλια και τα ολιγοπώλια στην ελληνική αγορά».

Τι αποτέλεσμα είχε αυτό το πράγμα; Αυτό ήταν συνέπεια μιας πολιτικής, του Σημίτη, που ήθελε να ανοίξει την ελληνική οικονομία στις διεθνείς αγορές, στο υπερεθνικό κεφάλαιο. Από το '99 και μετά, ουσιαστικά η ελληνική οικονομία ελέγχεται από το υπερεθνικό κεφάλαιο καθώς μέσω αυτής της ιστορίας, αυτής της ληστείας, πολυεθνικές εταιρίες, τράπεζες και κολοσσοί κατέχουν το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής οικονομίας, το ελέγχουν.

Αυτό έγινε με την πολιτική τότε, με την υποτίμηση της δραχμής το '98 και με την απόφαση να μπει η Ελλάδα στο ευρώ, στην ΟΝΕ από το 2002. Ήταν μια σκόπιμη πολιτική. Να υποδουλωθεί η χώρα στο υπερεθνικό κεφάλαιο. Αυτή πολιτική είχε ξεκινήσει όμως από παλιά. Αυτή η πολιτική ξεκίνησε από τις αρχές της δεκαετίας του '90. Υπαγορεύτηκε από την ΕΕ. Όλα αυτά τα πράγματα που ζήσαμε τα τελευταία 20 χρόνια, η αποβιομηχάνιση της χώρας, η καταστροφή της παραγωγικής δομής της χώρας, της βιομηχανίας, η καταστροφή ενός μεγάλου μέρους της αγροτικής παραγωγής και το άνοιγμα της Ελλάδας στις διεθνείς αγορές που δεν θα μπορούσε να ανταγωνιστεί τις βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες της Δύσης, έφερε αυτά τα αποτελέσματα. Αυτά που ζούμε τώρα προετοιμάστηκαν τότε. Δεν ήταν θέμα συνομωσίας, ήταν θέμα συνειδητής πολιτικής.

Όπως είπα και προηγουμένως, το χρηματιστήριο αποτελεί εργαλείο στο να ληστεύονται τα λεφτά των ασφαλισμένων, τα λεφτά των εργαζομένων, αυτών που δίνουν τις εισφορές τους στα ασφαλιστικά ταμεία. Τα λεφτά του κόσμου που τάχα εσείς λέτε ότι υπερασπίζετε, που τάχα είναι το χρηματιστήριο είναι οργανισμός «κοινής ωφέλειας», τα λεφτά του κόσμου που δίνει για να έχει υγεία, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, να παίρνουν επίδομα ανεργίας σε ώρα ανάγκης, να βγαίνουν στη σύνταξη όταν αποχωρούν από την εργασία. Με νόμο, γιατί αυτές οι ληστείες γίνονται νόμιμα κύριοι και κυρίες, με νόμο. Με νόμο που έχουν περάσει οι τελευταίες κυβερνήσεις. Νομιμοποιήθηκε να επενδύονται τα λεφτά των ασφαλιστικών ταμείων, υποτίθεται προς όφελος τους, αλλά στην πραγματικότητα προς όφελος των τραπεζών, για να κάνουν επενδύσεις προς όφελος τους.

Για παράδειγμα, με νόμο του πρώην υπουργού Εργασίας της ΝΔ, του Σιούφα το '90, νόμος 1902/90, ιδρύθηκε μια ανώνυμη εταιρία, η ΑΕΔΑΚ (Ανώνυμη Εταιρία Διαχείρισης Αμοιβαίων Κεφαλαίων). Αυτή ελέγχεται από την Εθνική τράπεζα. Αυτή έχει εν λευκώ την διαχείριση των αποθεμάτων του ΙΚΑ, του ΟΓΑ και του ΟΑΕΕ, του ταμείου ελεύθερων επαγγελματιών. Το 2007 όταν είχε γίνει το σκάνδαλο των επονομαζόμενων δομημένων ομολόγων, αν θυμάμαι καλά, βγήκε ένα ομόλογο 280 εκ. ευρώ το οποίο βγήκε από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους- τότε ήταν υφυπουργός Οικονομικών ο κ. Δούκας, άλλο ένα ευυπόληπτο μέλος της ελληνικής κοινωνίας- και μέσω μιας αλυσίδας αγοραστών προσυμφωνημένων, όπως είναι η χρηματιστηριακή Ακρόπολις κατέληξε στην J.P.Morgan και από κει στα ασφαλιστικά ταμεία, στο ΤΕΑΔΥ, στο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Δημοσίων Υπαλλήλων αν θυμάμαι καλά.

Αυτό που ονομάστηκε σκάνδαλο τότε, ήταν στην πραγματικότητα ότι αυτό έγινε κρυφά, έγινε με αδιαφανείς τρόπους, ενώ για μας αποτελεί έγκλημα μόνο και μόνο αυτό που νομοθετήθηκε, να τζογάρονται τα λεφτά του κόσμου στο χρηματιστήριο, από χρηματιστηριακούς οίκους και οργανισμούς και από χρηματιστηριακές εταιρίες.

Αυτή είναι η δουλειά του χρηματιστηρίου στην πραγματικότητα. Αυτή είναι η «κοινή ωφέλεια» που λέει το βούλευμα και το κατηγορητήριο. Στην πραγματικότητα εμείς χτυπήσαμε ληστές. Όλες οι τράπεζες, και η Εθνική, και η Άλφα, και η Eurobank συμμετέχουν σ' αυτό το πράγμα.

Τα λεφτά των ασφαλισμένων ληστεύονται από τις τράπεζες, ληστεύονται από το κράτος για να κλείνουν τρύπες του προϋπολογισμού, ληστεύονται από τις τράπεζες για να κάνουν τις δικές τους κομπίνες, για να κάνουν επενδύσεις για δικό τους όφελος. Αυτή η υποβάθμιση των δημόσιων ασφαλιστικών ταμείων είναι συνέπεια μια συνειδητής πολιτικής να υποβαθμιστεί η δημόσια ασφάλιση και να προωθηθεί η ιδιωτική ασφάλιση. Αυτή η πολιτική ξεκίνησε από παλιά. Από τις αρχές της δεκαετίας του '90. Σταδιακά ο Σιούφας τότε αύξησε τα όρια ηλικίας (για σύνταξη), αύξησε τις εισφορές των εργαζομένων, μείωσε ταυτόχρονα τις εισφορές των εργοδοτών, ενώ ο νόμος Ρέππα επί ΠΑΣΟΚ έκοβε σταδιακά τις πρόωρες συντάξεις. Αυτή η πολιτική έχει ξεκινήσει εδώ και 20 χρόνια.

Το 2008 για παράδειγμα, όταν ξεκινούσε η κρίση στην Ελλάδα, τότε η υπουργός Απασχόλησης, Φ.Π.Πετραλιά, ανέβασε τα ένσημα από 50 σε 100 στην ασφάλιση. Πέταξε στην πραγματικότητα πολλούς εργαζόμενους εν μέσω κρίσης, όταν δεν υπάρχουν δουλειές, όταν υπάρχει ανεργία, έξω από το σύστημα υγείας, από το δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα. Η κυβέρνηση Καραμανλή από το 2004 πριμοδοτούσε και προωθούσε την καταστροφή του δημόσιου ασφαλιστικού συστήματος. Προωθούσε την ιδιωτική ασφάλιση. Αυτό είναι νεοφιλελεύθερη πολιτική. Τα πάντα να αγοραιοποιηθούν, να παραδοθούν στα χέρια των ιδιωτών όπως ισχύει σε χώρες όπως οι ΗΠΑ και η Μ. Βρεττανία. Τα πάντα να παραδοθούν στα χέρια ιδιωτών καπιταλιστών. Και το χρηματιστήριο έχει παίξει πολύ βασικό ρόλο στην εξάσκηση αυτής της πολιτικής.

Να πάμε λίγο στο ρόλο των διεθνών χρηματιστηρίων. Χρηματιστήρια όπως της Wall Street, του Λονδίνου, της Φραγκφούρτης, θα μπορούσαμε να πούμε ότι διαπράττουν

εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Είπα και προηγουμένως ότι τα χρηματιστήρια στην πραγματικότητα είναι όπλα μαζικής καταστροφής.
Στην πραγματικότητα σκοτώνουν πολύ περισσότερους ανθρώπους απ' ότι οι στρατοί όταν κάνουν πολέμους. Οι αποφάσεις που παίρνουν σε αυτά τα «κοινωφελή» ιδρύματα επηρεάζουν τις τύχες εκατομμυρίων ανθρώπων παγκοσμίως. Μπορεί για παράδειγμα με το πέρας μιας χρηματιστηριακής συναλλαγής, με το πάτημα ενός κουμπιού σε ένα υπολογιστή, με το αγόρασε ή πούλα που βλέπουμε τους χρηματιστές να ουρλιάζουν στην Wall Street, να επηρεάζονται οι τύχες εκατομμυρίων ανθρώπων. Ένα παράδειγμα: Όταν ξέσπασε η κρίση με την αγορά των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων στις ΗΠΑ το 2007, κάποιοι στράφηκαν στο χρηματιστήριο τροφίμων. Υπάρχει και χρηματιστήριο τροφίμων, αυτό βρίσκεται στο Σικάγο.
Ποντάρησαν, επένδυσαν στην αύξηση της τιμής βασικών αγαθών των τροφίμων. Στο σιτάρι, στο καλαμπόκι, στο ρύζι. Και το πέτυχαν. Αυτό το πράγμα δεν είναι δύσκολο να κατανοηθεί καθώς η παραγωγή και η εμπορία τροφίμων παγκοσμίως ελέγχεται από λίγες πολυεθνικές εταιρίες, στη συντριπτική τους πλειοψηφία αμερικάνικες.

Όταν έγινε αυτό, χιλιάδες και εκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο, σε χώρες του Τρίτου Κόσμου βασικά, δεν είχαν τα απαραίτητα για να φάνε. Ξέσπασαν εξεγέρσεις σε χώρες όπως το Πακιστάν, η Ινδονησία, οι Φιλιππίνες, η Σομαλία, η Αϊτή. Εξεγέρσεις όπου ο κόσμος λεηλατούσε τα μαγαζιά για να βρει τρόφιμα και πολλοί σκοτωνόντουσαν από τις σφαίρες της αστυνομίας και του στρατού για να καταστείλουν αυτές τις εξεγέρσεις. Αυτό είναι το «κοινωνικό» έργο των διεθνών χρηματιστηρίων. Την ίδια περίοδο, άλλα κερδοσκοπικά κεφάλαια πόνταραν στην αύξηση της τιμής του μαύρου χρυσού, του πετρελαίου.
Όποιος ελέγχει το πετρέλαιο και το πετρέλαιο είναι ουσιαστικά ο αιμοδότης της βιομηχανικής κοινωνίας -χωρίς αυτό τίποτα δεν κινείται-όποιος το κατέχει και ελέγχει την τιμή του είναι το πραγματικό αφεντικό παγκοσμίως. Τότε έφθασε η τιμή του από 85 δολάρια σε 150 το βαρέλι και μια τέτοια συναλλαγή που γίνεται μέσω χρηματιστηρίου, γίνεται εις βάρος των λαών γιατί εφόσον αυξάνεται το πετρέλαιο, αυξάνονται όλα τα πράγματα, όλα, και τα βασικά αγαθά και τα τρόφιμα. Αυτός είναι ο «κοινωνικός» ρόλος των χρηματιστηρίων.

Πότε ανεβαίνουν οι δείκτες των χρηματιστηρίων κυρίες και κύριοι, που λένε ότι υπάρχει ευημερία στην οικονομία; Όταν απολύονται άνθρωποι, όταν πετάγονται εργαζόμενοι στο δρόμο, όταν κλείνουν επιχειρήσεις, τότε ανεβαίνουν οι δείκτες των χρηματιστηρίων. Όταν ξεσπάνε πόλεμοι, όταν ξέσπασε ο πόλεμος στο Ιράκ, όταν εισέβαλλαν οι ΗΠΑ στο Ιράκ το '91, όταν εισέβαλλαν το 2003, όταν βομβάρδιζαν το Αφγανιστάν το 2001, όταν οι ισραηλινοί βομβάρδιζαν τη Γάζα το 2009.

Πότε πέφτουν οι δείκτες των χρηματιστηρίων; Όταν για παράδειγμα, οι ΗΠΑ δέχονται επίθεση το 2001 στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου και στο Πεντάγωνο στην Ουάσινγκτον. Όταν για παράδειγμα, θα μπορούσε το Ιράν να διακόψει την ροή του πετρελαίου προς τις χώρες της Δύσης που είναι πιο άπληστες. Γιατί οι χώρες της Δύσης κλέβουν το πετρέλαιο από τους λαούς του Τρίτου Κόσμου. Όταν για παράδειγμα, η κυβέρνηση της Βενεζουέλας εθνικοποιεί την πετρελαϊκή βιομηχανία αντί να την παραδίδει στα χέρια ιδιωτών ακολουθώντας ένα μη νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα. Όταν για παράδειγμα, οι αντάρτες του Νίγηρα επιτίθεται σε εγκαταστάσεις της Shell στο Δέλτα (του Νίγηρα). Όταν γίνονται επιθέσεις στο Λονδίνο και στη Μαδρίτη. Τότε πέφτουν οι δείκτες των χρηματιστηρίων.

Η ανατίναξη του χρηματιστηρίου, οι επιθέσεις εναντίον των χρηματιστηρίων είναι μια επαναστατική πράξη. Κανονικά εκεί που είναι το χρηματιστήριο, Αθηνών και Χρηματιστηρίου, θα έπρεπε να είναι το σημείο Μηδέν όπως λένε στη Ν. Υόρκη. Αυτή είναι μια πράξη προς όφελος του λαού και της κοινωνίας και όχι να μας δικάζετε για λογαριασμό τέτοιων εγκληματιών, πολυεθνικών και παγκόσμιων εγκληματιών.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΙΣ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΣΤΙΣ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2009

Να ξεκινήσουμε από το γεγονός ότι το χρηματιστήριο είναι οργανισμός «κοινής ωφέλειας» δηλαδή, ότι λειτουργεί προς «όφελος της κοινωνίας». Όπου και να βγεις και να πεις έναν τέτοιο ισχυρισμό στην ελληνική κοινωνία σήμερα, θα πέσει κάτω από τα γέλια. Στην χειρότερη περίπτωση θα εξαγριωθεί και θα αρχίσει να ουρλιάζει. Δεν το πιστεύει κανένας αυτό. Ο μόνος που το πιστεύει είναι ο νομοθέτης που έφτιαξε τον αντιτρομοκρατικό.

Μπορεί ο κόσμος να μην γνωρίζει σε βάθος τη λειτουργία αυτού του οργανισμού, αλλά στην πραγματικότητα έχει πλήρη συνείδηση ότι είναι ένας βαθιά εγκληματικός μηχανισμός. Ότι στην πραγματικότητα εξυπηρετεί συμφέροντα όχι απλώς των πλουσίων, αλλά των πιο πλουσίων από τους πλούσιους. Ότι λειτουργεί ακριβώς γι' αυτό το λόγο: για να διασφαλίσει όχι μόνο τον υπάρχοντα πλούτο της ελίτ, αλλά για να τον κάνει ακόμα μεγαλύτερο.

Αυτός ο μηχανισμός υπάρχει για να λεηλατεί, υπάρχει για να καταστρέφει, υπάρχει για να σκοτώνει ανθρώπους. Αυτός είναι ο ρόλος του και αυτό ο κόσμος το ξέρει, η κοινωνία το ξέρει. Ειδικά σήμερα, εν μέσω της κρίσης δεν υπάρχει περίπτωση να σου πει κάποιος άνθρωπος ότι υπάρχει κάτι θετικό, έστω και το παραμικρό, στη λειτουργία αυτού του οργανισμού.

Το χτύπημα στο χρηματιστήριο δεν έχει απλώς μεγάλη κοινωνική αποδοχή. Πιστεύω ότι το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας θριαμβολογούσε μετά από αυτό το χτύπημα του Επαναστατικού Αγώνα. Επιτέλους, γινόταν μια κίνηση η οποία μπορούσε να λειτουργήσει καταλυτικά προς μια διαδικασία κάθαρσης, απόδοσης δικαιοσύνης για πολυάριθμα εγκλήματα, στα οποία έχει συμβάλει το ελληνικό όπως και τα διεθνή χρηματιστήρια.

Το κατηγορητήριο, το βούλευμα και ο ίδιος ο νομοθέτης που έφτιαξε τον αντιτρομοκρατικό νόμο μιλάει για «κοινωφελείς οργανισμούς», για οργανισμούς «κοινής ωφέλειας». Αυτό δεν το πιστεύουν ούτε οι καπιταλιστές. Ένα καπιταλιστή να ρωτήσεις, να πας και να του πεις ότι αυτό το πράγμα -το χρηματιστήριο- είναι όντως για το κοινό καλό, θα σου πει «όχι, είναι για το καλό το δικό μου». Και υπάρχουν τέτοιοι ειλικρινείς που έχουν τοποθετηθεί δημοσίως.

Το 1992 είχε γίνει μια επίθεση ενάντια στο αγγλικό νόμισμα, τη στερλίνα, από μεγαλοκερδοσκόπους, ένας εκ των οποίων είχε αποκομίσει τεράστια ποσά. Ειδικευμένος στη συναλλαγματική κερδοσκοπία, πόνταρε την κατάλληλη στιγμή στην πτώση της στερλίνας επιφέροντας τελικά την κατάρρευσή της και πολλαπλασίασε τα πλούτη του δίνοντας την ευκαιρία να πλουτίσουν περισσότερο και αυτοί οι οποίοι είχαν επενδύσει στο επενδυτικό του fund. Είχε χρεωθεί αυτή την κατάρρευση από πολλούς πολιτικούς παράγοντες και από άλλους οικονομικούς παράγοντες. Ο ίδιος τι είχε απαντήσει; Κατά λέξη, είχε πει τα εξής: «Ουδέποτε αισθάνθηκα την ανάγκη να δράσω υπέρ της προάσπισης της συναλλαγματικής κερδοσκοπίας, τη θεωρώ απλώς αναγκαίο κακό».

Αναγκαίο κακό έτσι είπε. Τα χρηματιστήρια για τους καπιταλιστές είναι ένα αναγκαίο κακό. Είναι μέσα στο παιχνίδι. Αυτοί παίζουν απλώς με τους κανόνες του παιχνιδιού. Δεν υπάρχει κάποιος από αυτούς που θα έρθει και θα σου πει ότι υπερασπίζεται το χρηματιστήριο μέσω του οποίου πλουτίζει, ως οργανισμό «κοινής ωφέλειας». Έχει πλήρη συνείδηση, είναι ειλικρινής και δεν έχει κανέναν λόγο ηθικά να προασπιστεί αυτό που κάνει γιατί είναι κατοχυρωμένο με την εξουσία του, με τη δύναμή του και δεν έχει κανέναν λόγο να κάτσει και να φτιάξει κανένα μανδύα «κοινωνικής ωφέλειας» γύρω από αυτό. Σου λέει ειλικρινώς ότι απλώς «είναι αναγκαίο κακό».

Και λέει επίσης: «Το πλέον δημόσιο επιχείρημα που έχω να αντιτάξω για την άμυνά μου, είναι ότι λειτουργώ στα πλαίσια των κανόνων του παιχνιδιού». Δηλαδή, αυτό που είπα πριν. «Ουδέποτε αισθάνθηκα σταυροφόρος στην υπηρεσία ή την υπεράσπιση της κερδοσκοπίας».

Δεν το κάνουν οι ίδιοι, το κάνουν οι νομοθέτες. Το κάνουν οι νομοθέτες και στην πραγματικότητα γίνονται αυτό που θα λέγαμε «βασιλικότεροι του βασιλέως». Δίνουν δηλαδή, ένα

κοινωνικό χαρακτήρα στην λειτουργία ενός εγκληματικού συστήματος, ενός εγκληματικού μηχανισμού και αυτό το πράγμα κατοχυρώνεται από τους νόμους όπως είναι ο αντιτρομοκρατικός. Ιδίως σχετικά με τον αντιτρομοκρατικό νόμο, αυτό που λέω τώρα αναδεικνύει ότι στο βάθος του είναι πολιτικός. Δεν είναι ένας νόμος ο οποίος προσδίδει απλώς κάποιες νομικές καινοτομίες σε διώξεις, δεν είναι απλώς μια σκλήρυνση της αντιμετώπισης κάποιων κατασταλτικών ζητημάτων. Είναι στον πυρήνα του πολιτικός ο αντιτρομοκρατικός νόμος, ακριβώς για αυτό το λόγο: γιατί προσδίδει τα κοινωνικά αυτά χαρακτηριστικά που λείπουν από τη λειτουργία του συστήματος, είτε είναι οργανισμοί κρατικοί είτε είναι οργανισμοί του κεφαλαίου. Στην πραγματικότητα δηλαδή, οι νομοθέτες υπερθεματίζουν στην πολιτική υπεράσπιση των συμφερόντων μιας αισχρής μειοψηφίας, αυτών που απαρτίζουν την οικονομική ελίτ. Η δικαιοσύνη με τον αντιτρομοκρατικό αυτό κάνει. Βάζει ένα κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο στα συμφέροντα και τα προνόμια της ελίτ, το οποίο απουσιάζει παντελώς και το γνωρίζει αυτό όλος ο κόσμος.

Κι αυτό είναι που αποδεικνύεται σε αυτή τη δίκη. Να σημειώσω ότι είναι παντελώς άκυρος ο ισχυρισμός ότι δεν είναι μια πολιτική δίκη. Γι' αυτό ακριβώς ο νομοθέτης δίνει τα πολιτικά χαρακτηριστικά στον ίδιο το χώρο στον οποίο δέχεται επίθεση, δίνει τα κοινωνικά χαρακτηριστικά που του λείπουν. Καλύπτει αυτό το κενό και επιχειρεί να αντιμετωπίσει την ηθική απαξίωση που έχουν αυτοί οι μηχανισμοί. Καλύπτει αυτό το ηθικό κενό και μάλιστα, αυθαίρετα. Γιατί στην πραγματικότητα ούτε ο ίδιος ο νομοθέτης που έφτιαξε αυτό το νόμο γνωρίζει, μπορεί να αναλύσει και να στηρίξει τον ισχυρισμό ότι πρόκειται για οργανισμό «κοινής ωφέλειας».

Γιατί είναι οργανισμός «κοινής ωφέλειας» το χρηματιστήριο; Να ρωτήσουμε τον οποιονδήποτε νομικό. Και σεις αν θέλετε τοποθετηθείτε. Που βασίζεται ο ισχυρισμός σας ότι είναι οργανισμός «κοινής ωφέλειας» το χρηματιστήριο. Πού;

Εγώ πιστεύω πως ούτε για τη λειτουργία του κεφαλαίου γνωρίζει ο νομοθέτης, ούτε για το χρηματιστήριο γνωρίζει. Ποσώς τον ενδιαφέρει. Στην πραγματικότητα ο ισχυρισμός σχετικά με τον «κοινωφελή» ρόλο των χρηματιστηρίων, στηρίζεται σε μια στερεότυπη και επιφανειακή αντίληψη, και με βάση αυτήν την αντίληψη αντιμετωπίζουν και εμάς που είμαστε τα κατεξοχήν πολιτικά όντα, με τον τρόπο που αυτοί θέλουν. Αλλά αυτό είναι άκυρο. Γιατί στην πραγματικότητα ο ίδιος ο νόμος είναι πολιτικός, αυτή η δίκη είναι πολιτική και εμάς εμμέσως και χωρίς να το ομολογούν, μας αντιμετωπίζουν με πολιτικούς όρους. Γιατί δεν γίνεται αλλιώς.

Οι στερεότυπες απαντήσεις ότι δεν είναι πολιτική αυτή η δίκη, ότι δεν είναι πολιτικό το χτύπημα στο χρηματιστήριο, ότι δεν είναι πολιτικό το χτύπημα ενάντια σε οποιοδήποτε στόχο στράφηκε ο Επαναστατικός Αγώνας, ότι δεν είναι πολιτικές οι ενέργειες που έκανε ο Επαναστατικός Αγώνας είναι ένας στερεότυπος ισχυρισμός που βρίσκεται στον αέρα. Δεν έχει καμία βάση.

Επανέρχομαι στον «κοινωνικό» χαρακτήρα του χρηματιστηρίου για να πω τα εξής: Στην πραγματικότητα η δικαιοσύνη είναι ως ο μπροστάρης της ηθικής προάσπισης της οικονομικής ελίτ. Αυτό κάνει με τον αντιτρομοκρατικό και σεις αυτό κάνετε σε αυτή τη δίκη. Και σεις είστε εδώ ως πολιτικά όντα, το έχω πει και πριν σε αυτή την δίκη.

Βέβαια υπάρχει και ο άλλος ισχυρισμός. Ο Βουλγαράκης, αυτός ο «κύριος», όταν ξέσπασε το σκάνδαλο με τις off shore εταιρίες στις οποίες εμπλεκόταν, είχε πει σε μια δημόσια εμφάνισή του σε τηλεοπτικό κανάλι πως «ό,τι είναι νόμιμο είναι και ηθικό», επικυρώνοντας στην πραγματικότητα αυτό που ισχυρίζονται και οι νομοθέτες, ότι «εμείς έχουμε το δικαίωμα μέσω του νόμου να ορίζουμε ποιο είναι ηθικό και να βάζουμε το κατάλληλο περίβλημα». Και αυτό κάνει και ο αντιτρομοκρατικός. Αυτό προξένησε αντιδράσεις ακόμα και ανάμεσα σε αυτούς που συνομιλούσε, τα μεγαλοστελέχη των καναλιών, όπως επίσης, και σε μέρος του καθεστωτικού πολιτικού κόσμου. Αυτόν τον ισχυρισμό αμφισβήτησε ένα μέρος της ίδιας της εξουσίας. Αλλά οι νομοθέτες και οι δικαστές το επικυρώνουν με κάθε τους στάση, σε κάθε πολιτική δίκη που γίνεται εναντίον ένοπλης οργάνωσης. Επικυρώνουν αυτή την αξία, επικυρώνουν το «ότι είναι νόμιμο είναι και ηθικό», τελεία και παύλα. Χωρίς επιχείρημα, χωρίς τίποτα.

Οι νόμοι δηλαδή, και βασικά ο αντιτρομοκρατικός νόμος καλύπτει την ηθική ανεπάρκεια

των πλουσίων και των κυβερνώντων. Καλύπτει τον αντικοινωνικό ρόλο των μηχανισμών του συστήματος και των προσώπων που συμμετέχουν σε αυτό. Γιατί οι συμμετέχοντες στο σύστημα είναι εγκληματίες και όλος ο κόσμος το ξέρει. Χωρίς έναν μηχανισμό ο οποίος να φτιάχνει ένα περίβλημα ηθικής και κοινωνικής καταξίωσης αυτών των εγκληματιών, δε θα μπορούσαν να σταθούν. Και αυτό πάει χέρι-χέρι με την καταστολή και την κρατική βία γενικότερα.

Ούτε οι πολιτικοί παράγοντες του καθεστώτος πλέον, δεν αποδέχονται αυτόν τον ισχυρισμό περί «κοινωνικής ωφέλειας» του χρηματιστηρίου, των αγορών γενικότερα. Όπως δεν αποδέχονται και ότι έχουν ηθική αξία οι χρηματιστές και οι τραπεζίτες, ότι έχουν ηθική αξία οι τράπεζες οι ίδιες.

Θα θυμίσω κάτι. Όταν ο Μπίλ Κλίντον εκλέχτηκε πρόεδρος των ΗΠΑ και ενώ ετοίμαζε ένα οικονομικό πρόγραμμα το οποίο αρχικά παρουσίασε στο πολιτικό επιτελείο του, κάποια στιγμή οι σύμβουλοί του τού είπαν ότι για να το εφαρμόσει, θα έπρεπε να έχει εξασφαλίσει τη βοήθεια, την αρωγή, τη στήριξη του κυρίου κόμματος: της Wall Street. Και γυρνάει τότε και λέει κατά λέξη αυτός: «Συγνώμη, θέλετε να μου πείτε ότι η επιτυχία του οικονομικού προγράμματος και η επανεκλογή μου κρέμεται από την Κεντρική Τράπεζα και ένα μάτσο μαλάκες χρηματιστές»; Δεν βρίζω εγώ, ο Κλίντον βρίζει. Τους έχουνε τόσο πολύ σε εκτίμηση και οι ίδιοι οι πρόεδροι των ΗΠΑ τους χρηματιστές... Και αντιστρόφως. Και το ζήτημα είναι ότι τα περί «κοινής ωφέλειας» και τα περί του «κοινωνικού ρόλου» των τραπεζών, των τραπεζιτών, των χρηματιστών, ποσώς τους ενδιαφέρει αυτούς που κυβερνούν και αυτούς που κατέχουν το κεφάλαιο. Δεν έχουν καμία ανάγκη να προσδώσουν κανένα είδους ηθικό και κοινωνικό χαρακτηριστικό. Το κάνετε εσείς γι' αυτούς. Το κάνετε εσείς για λογαριασμό τους.

Το χρηματιστήριο, το «κοινωφελές ίδρυμα» αυτό ίδρυμα, έχει την αποστολή αυτή που ειπώθηκε και πριν: να κάνει τους πλούσιους πλουσιότερους και τους φτωχούς φτωχότερους. Το κεφάλαιο που μπαίνει εκεί μέσα για να επενδυθεί, στην πραγματικότητα μπαίνει στη διαδικασία του «οικονομικού δαρβινισμού» όπου οι ισχυρότεροι κυριαρχούν πάνω στους λιγότερο ισχυρούς. Και η ικανότητα κάποιου να κυριαρχήσει, εξαρτάται από την ρευστότητα που κατέχει και με αυτή χειραγωγεί το χρηματιστήριο. Γιατί μιλάμε για χειραγωγημένο μηχανισμό, μιλάμε για στημένο παιχνίδι, μιλάμε για τζόγο που είναι πιο ανήθικος από το ίδιο το καζίνο. Είναι εντελώς χειραγωγημένο από αυτούς που έχουν την μεγαλύτερη ρευστότητα. Όποιος μπαίνει στο χρηματιστήριο, το κάνει για να αντλήσει ρευστότητα και με προοπτική να αυξήσει τα κέρδη του. Στην πραγματικότητα θα το κάνει αναγκαστικά, γιατί η επιβίωση του καπιταλιστή βασίζεται στην επέκτασή του. Η επιβίωση μιας μεγάλης επιχείρησης βασίζεται στην επέκταση και την κυριαρχία της έναντι των άλλων επιχειρήσεων. Οπότε είναι μονόδρομος να μπει στο χρηματιστήριο και είναι μονόδρομος να καταστραφεί κιόλας, από αυτούς που είναι ισχυρότεροι από αυτόν.

Μια μεγάλη επιχείρηση για να μπει μέσα στο χρηματιστήριο ή για να ανεβάσει τις μετοχές της, προχωρά σε εξυγιαντικές πολιτικές, σε απολύσεις, σε μείωση του κόστους παραγωγής, στη μεταφορά μονάδων σε σημεία που προσφέρουν μεγαλύτερο κέρδος και πάει λέγοντας. Η εξυγίανση μιας επιχείρησης γίνεται πετώντας στην ανεργία κόσμο και εντείνοντας την εκμετάλλευση. Σε ένα δεύτερο επίπεδο, οι ίδιοι οι καπιταλιστές υποθηκεύουν το μέλλον τους, γιατί στην πραγματικότητα το χρηματιστήριο είναι μία πυραμίδα. Δεν είναι τίποτε περισσότερο από μία πυραμίδα. Αυτή είναι η ηθική αξία του χρηματιστηρίου και ο «κοινωνικός» του ρόλος.

Μπαίνει κάποιος στο χρηματιστήριο και ποντάρει στην άνοδο μιας μετοχής. Η άνοδος της μετοχής αυξάνει την χρηματιστηριακή αξία της επιχείρησης. Αυτή η άνοδος προσελκύει και άλλα κεφάλαια και αυτά προκαλούν μεγαλύτερη άνοδο στις μετοχές. Αυτή η διαδικασία έχει σαν αποτέλεσμα να δημιουργούνται αξίες οι οποίες δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματική αξία της εταιρείας στην οποία αναφερόμαστε. Έτσι φτιάχνονται οι φούσκες. Μιλάμε για αξίες που είναι εκτός πραγματικότητας, μιλάμε για φούσκα η οποία κάποια στιγμή σκάει. Όμως, αυτή η διαδικασία είναι πάντα μια ελεγχόμενη διαδικασία. Κι αυτός που θα παρασυρθεί να μπει να ποντάρει σε αυτή τη διαδικασία προσδοκώντας κέρδος, εφόσον είναι έξω από το παιχνίδι και δεν είναι ο πλούσιος -είναι ο μικρομεσαίος, είναι ο

μεσαίος ή ακόμα και ο εργάτης όπως έγινε το ’99 που πήγαιναν μαζικά εργάτες και μετανάστες και βάζανε το μεροκάματο τους στο χρηματιστήριο ελπίζοντας ότι θα αποκτήσουν κάποιο κέρδος-, τελικά θα καταστραφεί, θα σφαγιαστεί.

Θα φέρω ένα παράδειγμα για το χαρακτηρισμό του χρηματιστηρίου ως σφαγείο. Και επαναλαμβάνω, πως οι ίδιοι οι τραπεζίτες, ακόμα και τα στελέχη τους, ποτέ δεν βλέπουν ότι υπάρχει κάποιο «κοινωνικό» χαρακτηριστικό σε αυτούς τους μηχανισμούς. Το ’99 που ο δείκτης του ελληνικού χρηματιστηρίου είχε σκαρφαλώσει στις 2000 μονάδες αν θυμάμαι καλά, γινόταν ένα συνέδριο στο Μαρούσι από μια τράπεζα όπου κάποια μεγαλοστελέχη έκαναν ένα σεμινάριο για κάποιο αμοιβαίο κεφάλαιο σε άλλα στελέχη της τράπεζας. Είχαν μαζέψει 500 άτομα και τους εξηγούσαν πώς θα πουλήσουν, πώς θα διαχειριστούν το συγκεκριμένο αμοιβαίο. Όταν μιλάμε για αμοιβαία κεφάλαια, μιλάμε στην πραγματικότητα για μετοχές -να το ξεκαθαρίσουμε αυτό- τις οποίες διαχειρίζονται οι ίδιες οι τράπεζες που τα εκδίδουν και έχουν και το καρπούζι και το μαχαίρι, έχουν όλο το περιθώριο να βάλουν μέσα σε αυτά τα αμοιβαία οτιδήποτε σάπιο σε μετοχικά χαρτιά έχουν και να τα πουλήσουν ως άριστες μετοχές μεγάλης απόδοσης.

Σε αυτό το σεμινάριο λοιπόν, βγαίνει μια γυναίκα-στέλεχος που συμμετείχε και ρωτάει τον ομιλούντα: «μα καλά, στις 2600 μονάδες εμείς θα βγούμε να πουλήσουμε»; Και απαντάει ο άλλος: «αίμα δεν θέλετε»; Τα χρηματιστήρια είναι σφαγεία, αυτό το ομολογούν και οι ίδιοι. Ο μόνος που δεν το αποδέχεται αυτό είναι ο νομοθέτης και εσείς. Είναι σφαγεία και το λένε, και δεν έχουν κανένα ηθικό πρόβλημα. «Αίμα δεν θέλετε»; Αίμα θέλουν, γιατί ο πλούτος προϋποθέτει σφαγή. Αυτό το αμοιβαίο στην πραγματικότητα είναι ένα σχέδιο εξαπάτησης κάποιων μικροκεφαλαιούχων, κάποιων μικροεπενδυτών.

Το ακόμα πιο οργανωμένο έγκλημα είναι αυτό που γίνεται με τα ασφαλιστικά ταμεία. Πάλι για αμοιβαία κεφάλαια μιλάμε. Η ΑΕΔΑΚ (Ανώνυμη Εταιρία Διαχείρισης Αμοιβαίων Κεφαλαίων) των ασφαλιστικών ταμείων με τη χρήση των αμοιβαίων κεφαλαίων έγινε η εμπροσθοφυλακή στην εξαπάτηση των ασφαλιστικών ταμείων. Η λεηλασία των ασφαλιστικών ταμείων έγινε όχι απλώς με την ευλογία του κρατικού μηχανισμού και των κυβερνήσεων. Ο κρατικός μηχανισμός και οι κυβερνήσεις οργάνωσαν αυτή τη λεηλασία.

Όλα τα ασφαλιστικά ταμεία υποχρεώθηκαν να τοποθετούν μέσα σε αυτή την εταιρία, στην οποία συμμετέχουν οι ελληνικές τράπεζες με προεξάρχουσα την Εθνική, τα αποθεματικά τους για να επενδύονται, πού; Μόνο αυτοί που είναι πίσω από την ΑΕΔΑΚ ξέρουν. Σε εταιρείες που είναι δικές τους, σε εταιρείες που είναι ανύπαρκτες, σε εταιρείες μαϊμού, στις ίδιες τις τράπεζες. Τότε που είχε βγει στην επικαιρότητα το σκάνδαλο των δομημένων ομολόγων, είχαν χρησιμοποιήσει την ΑΕΔΑΚ διάφοροι κυβερνητικοί παράγοντες και δημοσιογράφοι ως παράδειγμα της πλέον χρηστής μεθόδου αξιοποίησης των χρημάτων των ασφαλισμένων, γιατί ήταν «ειδικοί» όπως έλεγαν. Αυτοί ήταν οι «ειδικοί», δηλαδή οι τραπεζίτες ήταν που αυτοί που γνώριζαν, ενώ αυτοί που ήταν πίσω από την ιστορία με τα δομημένα ομόλογα ήταν κάτι άλλο.

Οι «ειδικοί» λοιπόν, είναι αυτοί στους οποίους συμπεριλαμβάνεται και αυτός ο τύπος -το τραπεζικό στέλεχος- που προανέφερα και που είπε «αίμα δεν θέλετε»; Αυτοί είναι οι «ειδικοί». Αυτοί οι «ειδικοί» στη σφαγή. Αυτοί είναι οι πιο ειδικοί από όλους. Σε αυτούς έχουν δώσει τα χρήματα των ασφαλισμένων και τα έχουν κάνει σκόνη, δεν υπάρχει σάλιο. Σε λίγο θα αρχίσουν οι καταρρεύσεις των ταμείων και τότε να πάνε να ψάξουν οι ασφαλισμένοι που πήγαν τα χρήματα τα οποία έβγαλαν δουλεύοντας μια ολόκληρη ζωή.

Το ίδιο ισχύει για όλα τα ασφαλιστικά ταμεία, ακόμα και τα ιδιωτικά. Κάποιες εταιρίες ιδιωτικής ασφάλισης τις διαχειρίζονται οι τράπεζες και αποτελούν τους μεγαλύτερους θεσμικούς επενδυτές παγκοσμίως. Τα ασφαλιστικά ταμεία με τις εισφορές των εργαζομένων θεωρούνται από τους μεγαλύτερους θεσμικούς επενδυτές.

Η περίοδος που έγινε η φούσκα του ελληνικού χρηματιστηρίου το ‘99, ήταν μια περίοδος κορύφωσης της χρηματιστηριακής κερδοσκοπίας παγκοσμίως. Κι αυτό έγινε -αυτή την εκτίμηση είχαμε πάντα- λίγο πριν ξεσπάσει η μεγάλη κρίση. Η κρίση προϋπήρχε στο σύστημα. Τη δεκαετία του ‘90, με κορύφωση στα τέλη της δεκαετίας του ‘90, και στη συνέχεια τη δεκαετία του 2000, υπήρξε μια έκρηξη χρηματιστηριακή, γιατί οι μεγαλοκαρχαρίες του κεφαλαίου δεν ήταν ικανοποιημένοι από τις αποδόσεις στην πραγματική οικονομία.

Η ρευστότητα ήταν τόσο μεγάλη που πραγματικά, αποτελούσε μια δύναμη πυρός η οποία ήταν ανυπολόγιστη.

Όλη αυτή η ρευστότητα εισέρευσε στα χρηματιστήρια. Τότε ήταν που ο δείκτης Dow Jones είχε ανέβει στις 35000 μονάδες. Το αποτέλεσμα ποιο ήταν; Άλλες καταστροφές από εκεί. Θυμόμαστε όλοι που βγαίναν οι μικροεπενδυτές των ΗΠΑ κατεστραμμένοι από αυτή την διαδικασία. Το ίδιο είχε γίνει και στην Ελλάδα. Οι χρηματιστηριακές εκρήξεις αποτελούσαν μια ταυτόχρονη παγκόσμια τάση, γιατί το κεφάλαιο αναζητούσε μέσα σε αυτά την ανάπτυξή του. Και όταν μιλάμε για κεφάλαιο, δεν μιλάμε πάντα για αντικείμενο, έτσι; Μιλάμε κυρίως για μια διαδικασία όπου το χρήμα μπαίνει σε μια διαδικασία κίνησης για να φέρει περισσότερο χρήμα, και περισσότερο χρήμα...Χρήμα χωρίς χρώμα και χωρίς αξία. Γιατί, εκτός όλων των άλλων, όπως όλοι γνωρίζουμε, τα χρηματιστήρια είναι και πλυντήρια ξεπλύματος βρώμικου χρήματος. Το 1/3 του παγκόσμιου εμπορίου το 2008 -σήμερα είναι ακόμα μεγαλύτερο αυτό το μέγεθος- βασιζόταν στην πορνεία, στα ναρκωτικά και στα όπλα. Το 1/3 του παγκόσμιου εμπορίου. Και αυτό το χρήμα ξεπλύθηκε μέσα στα χρηματιστήρια, γεγονός που δεν αποτελεί κάποιο ιδιαίτερο θέμα. Το γνωρίζουν οι άπαντες.

Αυτό που θέλω να πω είναι ότι στην πραγματικότητα το χρήμα δεν έχει καμία ηθική αξία και το να προσπαθούν να του προσδώσουν κοινωνικό χαρακτήρα, είναι τουλάχιστον μάταιο. Μιλώντας για εκείνη την περίοδο όπου σημειώθηκε η χρηματιστηριακή έκρηξη στα τέλη της δεκαετίας του ‘90 και τη δεκαετία του 2000 έως το 2007 που εκδηλώθηκε η κρίση, οι καπιταλιστές έλεγαν ότι «ήταν για μας η περίοδος της μεγαλύτερης ανάπτυξης που έχουν γνωρίσει ποτέ οι τελευταίες γενιές». «Η περίοδος των μεγαλύτερων κερδών, η περίοδος της μεγάλης επιτυχίας, της μεγαλύτερης ανάπτυξης». Αλλά αυτό δεν συνέβαινε για όλο τον κόσμο. Συνέβαινε για αυτούς. Απλά, μετά από συντονισμένες πολιτικές που κάνουν μαζί με τις κεντρικές τράπεζες και μαζί με τους κυβερνώντες, καταφέρνουν να προσελκύουν κεφάλαια. Μέσα από ένα στημένο παιχνίδι πυραμίδας όπως λέω, βάζουν αρχικά ρευστότητα οι ίδιοι, φουσκώνουν τις τιμές των μετοχών και προσελκύουν -μέσω της συντονισμένης μεταξύ της πολιτικής και οικονομικής ελίτ προπαγάνδας- κόσμο να μπει και να τοποθετήσει τα χρήματά του για να του φάνε μέσα στο σφαγείο που λέγεται χρηματιστήριο. Και αυτό είναι μια στρατηγική.

Και δεν το κάνουν μόνοι τους οι κεφαλαιοκράτες. Το κάνουν και οι κυβερνώντες με το αξημίωτο, βέβαια.

Μέσα σε τέτοιες περιόδους, λίγο πριν ξεσπάσει μια μεγάλη κρίση, όταν βλέπεις τους χρηματιστηριακούς δείκτες να ανεβαίνουν τρελά, όταν βλέπεις τις φούσκες να ξεπερνάνε κάθε προσδοκία, όταν βλέπεις τέτοια φαινόμενα, στην πραγματικότητα αυτό σημαίνει ότι ξεκινάει ο αρμαγεδώνας. Ξεκινάει μια κρίση η οποία όταν θα ξετυλιχτεί, θα είναι ανάλογη της φούσκας που βλέπεις πριν, και τα μεγέθη της καταστροφής θα είναι ανυπολόγιστα. Το είχε πει και ο Γκαλμπρέιθ. Είχε πει πως «όταν ακούτε για το τέλος των κρίσεων στον καπιταλισμό, για μια νέα εποχή διαρκούς ανάπτυξης και ευημερίας, πουλήστε τα όλα και κρυφτείτε κάτω από το γραφείο». Αυτό συνέβη το ‘99 και αυτό συνέβη και την δεκαετία του 2000. Στην πραγματικότητα μιλάμε για την περίοδο εκείνη η οποία προηγήθηκε της εκδήλωσης της κρίσης. Ο Επαναστατικός Αγώνας έλεγε από τις αρχές της δεκαετίας το 2003 ότι αυτό το σύστημα «ούτε βιώσιμο είναι, ούτε έχει περιθώρια ουσιαστικής βελτίωσης ή μεταρρύθμισης». Ότι η κρίση θα έρθει, ότι η Ελλάδα θα βρεθεί μέσα σε αυτή τη δίνη, ότι έχει πρόβλημα οικονομικό και ότι θα φτάσουμε σε αδιέξοδο, σε αυτό το σημείο που είμαστε σήμερα. Ο Επαναστατικός Αγώνας μιλούσε πολύ καιρό πριν για όλα αυτά που συμβαίνουν σήμερα.

Και αυτή η κρισιακή έκρηξη έγινε. Μόνο που προηγήθηκε μια μαζική καταστροφή, όπως για παράδειγμα με τα ενυπόθηκα στεγαστικά δάνεια στις ΗΠΑ. Μια άλλη συντονισμένη από την πολιτική και οικονομική ελίτ επιχείρηση, στην οποία όλοι οι φτωχοί, οι μικρομεσαίοι, τα μεσαία στρώματα των ΗΠΑ, μπήκαν στη στημένη αγορά των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων και το αποτέλεσμα ήταν, όταν έσκασε η φούσκα να δημιουργηθούν παντού στις ΗΠΑ ολόκληρες πόλεις από άστεγους που ζούσαν σε σκηνές.

Επόμενη φούσκα που έσκασε ήταν αυτή των μετοχών. Το αποτέλεσμα ήταν κλειστές επιχειρήσεις και λουκέτα. Επόμενη φούσκα, η φούσκα της αγοράς των τροφίμων. Το απο-

τέλεσμα; Εξεγέρσεις και νεκροί από την πείνα και τις σφαίρες των αστυνομικών. Άλλη φούσκα εκείνη την περίοδο (την άνοιξη του 2008) ήταν η φούσκα των πρώτων υλών. Το αποτέλεσμα; Να χτυπήσει η βενζίνη παγκοσμίως τιμές δυσθεώρητες. Όλα αυτά «είναι μέσα στο παιχνίδι», όπως είπε και ο μεγαλοκερδοσκόπος στον οποίο αναφέρθηκα πριν. Είναι μέρος του παιχνιδιού. Αυτοί, απλώς παίζουν με αυτό. Έχουν τα εργαλεία και έχουν και τους νομοθέτες να τους καλύπτουν και σε ειδική βάση.

Μιλάμε για ένα σύστημα το οποίο είναι εγκληματικό από τη φύση του. Το ίδιο το κεφάλαιο είναι ένα έγκλημα. Δεν είναι μόνο το χρηματιστήριο έγκλημα. Είναι το σύστημα έγκλημα, είναι το σύστημα που διατηρεί το έγκλημα. Οι κεφαλαιοκράτες είναι τρομοκράτες, είναι ληστές, είναι δολοφόνοι. Ο καπιταλισμός από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησε είχε αυτά τα χαρακτηριστικά, δεν τα απέκτησε στην πορεία. Και δεν είναι η χρηματιστηριακή κερδοσκοπία η αιτία της κρίσης, είναι το αποτέλεσμά της. Και ο καπιταλισμός πάντα δημιουργεί κρίσεις, ακριβώς γιατί υπάρχει αυτή η απληστία για περισσότερα κέρδη. Και όποτε δεν υπήρχε το περιθώριο για κέρδη, η οικονομική ελίτ κατέφευγε σε χρηματιστηριακά ή ακόμα και σε εξωχρηματιστηριακά παιχνίδια.

Η πρωταρχική συσσώρευση βασίστηκε στη λεηλασία και την δολοφονία των λαών. Οι πρόδρομοι του καπιταλισμού, οι παπάδες, οι έμποροι, οι τοκογλύφοι, έχοντας στα χέρια τους τον χρυσό που έκλεψαν οι Ευρωπαίοι από τις αποικίες σκοτώνοντας με πολέμους ολόκληρους λαούς, έπρεπε κάπου να τον επενδύσουν. Αυτοί έβαλαν τα θεμέλια του καπιταλισμού και του ίδιου του κεφαλαίου.

Το χρήμα έπρεπε να αρχίσει να κινείται για να παράγει άλλο χρήμα, και αυτό το χρήμα να παράγει άλλο χρήμα. Αυτή είναι η ιστορία και αυτά τα χαρακτηριστικά βλέπουμε και σήμερα σε περίοδο που έχουμε την πιο κορυφαία κρίση του συστήματος, μεγαλύτερη από αυτήν του ’29. Και όσοι λένε το αντίθετο, είναι άσχετοι. Η κρίση εκείνη του ’29 δεν έχει καμία σχέση με τη σημερινή, γιατί η σημερινή είναι μια πραγματικά παγκόσμια κρίση. Έχει βαθιές ρίζες, οφείλεται ακριβώς στο γεγονός ότι το σύστημα αυτό είναι βαθιά άνισο, κοινωνικά άνισο και βίαιο.

Αυτή η κρίση είναι η πρώτη πραγματικά παγκόσμια κρίση γιατί το σύστημα έχει επεκταθεί περισσότερο από κάθε άλλη φορά στην ιστορία του και γιατί έχει προχωρήσει σε μεγάλο βαθμό η αλληλεξάρτηση των συστημικών λειτουργιών. Ένα μεγάλο παγκόσμιο κραχ θα συμβεί. Να το θυμηθείτε. Και το σύστημα δεν έχει τη δυνατότητα να ξεπεράσει αυτή την κρίση. Τουλάχιστο για τις επόμενες δεκαετίες.

Ή Επανάσταση θα γίνει ή πόλεμος θα γίνει, ένα από τα δύο. Η Επανάσταση θα είναι για τη διάσωση των κοινωνιών, για την επιβίωσή τους και ο πόλεμος θα είναι για την καταστροφή τους. Γιατί καταστροφές κατάλληλες για να μπει ξανά το σύστημα σε κίνηση, μόνο με την κερδοσκοπία και την οικονομία μάλλον δεν θα δούμε. Πολύ αίμα χύνεται αλλά μάλλον δεν φτάνει. Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο να ξεπεράσει το σύστημα αυτή την κρίση. Σήμερα ζούμε σε μια εποχή που έχει τα χαρακτηριστικά της πρωταρχικής συσσώρευσης, ωμά. Με νομοθέτες, με νόμους, με διατάξεις, με κυβερνήσεις σφάζουν στην κυριολεξία κόσμο παγκοσμίως. Αυτό ζούμε. Ό,τι συνέβαινε στα χρηματιστήρια, γίνεται παγκοσμίως τώρα και στην ίδια την κοινωνία. Δεν υπάρχει τέλος. Δεν υπάρχει τέλος στην κατηφόρα, γιατί ο μόνος τρόπος για να ξεπεράσουμε το πρόβλημα είναι να τους ανατρέψουμε. Αυτή είναι η θέση μας. Και μια τέτοια ενέργεια όπως αυτή στο χρηματιστήριο είναι ένας φάρος που δείχνει προς αυτή την κατεύθυνση. Την κατεύθυνση της ανατροπής και της Επανάστασης. Έτσι λειτούργησε αυτό το χτύπημα και έτσι θα μείνει στην ιστορία.